

EL COLOR GRIS

(48 anys)

Una mare amb el seu fill mort als braços, el cap cobert amb un mocador i en la seva cintura un davantal rosegat.

Un pare arrossegant a dos dels seus cinc fills, els altres tres van morir en un atac aeri.

Nens, dones, ancians, ... famílies senceres fugint d'Espanya, fugint dels bombardejos indiscriminats, de les bales enemigues, del veí que no saps en quin bàndol està.

La meva àvia m'explicava l'èxode que va viure durant la guerra civil espanyola ... el seu to de veu era de color gris, si si, els tons de veu tenen colors i el seu era gris, aquest gris de fum barrejat amb terra i sang. Traient forces de no se sap on i demanant a no se sap qui que avui es tingui la sort de trobar un rosegó de pa per dur-se a la boca.

Les fotos publicades d'aquella època, les hem vist tots. La gent de la meva generació ens fem una idea per les històries escoltades als nostres avis, però sempre pensem que ens queda molt lluny. Quantes vegades hem sentit o llegit en els mitjans de comunicació que aquestes imatges servien a les generacions futures per no repetir l'horror?. L'horror de veure centenars ... milers de famílies sortint a corredisses de les seves cases ... pobles sencers destrossats per les bombes ... deixant enrere estris, records, vivències de vida ... de les seves vides, amb l'únic desig de mantenir vius als seus fills, trobar un camí que els porti a alguna ciutat lluny de la seva, on poder començar de nou.

Fotografies de reporters intrèpids, que plasmen amb les seves càmeres l'horror de la guerra, el dolor de la postguerra, el color gris del cel travessat pels fils blancs dels avions carregats de bombes.

Imatges que ens mostren la pena, el dolor, la incertesa de no saber cap a on has d'anar per salvar la teva vida.

L'instin de supervivència es veu superat pels pensaments.

I de nou el color gris, en les robes, en la pell, en les tanques que separen la mort de la vida. Amuntegats, esperant poder saltar...fred, gana, plors infantils....

80 anys després es recorda aquella guerra, de nou els mitjans de comunicació ens envaeixen amb reportatges i documentals que ens fan estremir en intentar imaginar el que els nostres majors van viure.

Veig les imatges i li dic al meu fill que segurament a l' institut no els explicaran aquesta part de la història del nostre país ... la majoria de països que han passat per una guerra eviten explicar els colors grisos d'aquesta època. Li explico les històries que la seva besàvia m'explicava, li dic que no s'ha d'oblidar la història per evitar que es repeteixi.

-Mare ... No és un reportatge sobre la Guerra Civil Espanyola, són imatges en directe dels milers de refugiats que intenten arribar a Grècia o Turquia, fugint del seu país Síria.

Torno a mirar la televisió i el color gris de fum barrejat amb terra i sang s'instal·la a la meva memòria.

La història es repeteix i no hem après res de res!!!. Mirem als nostres veïns en guerra i no recordem les vivències dels nostres avis.

Només hi ha una diferència, que l'anomenada comunitat europea es reuneix per discutir quants refugiats es queda cada un d'ells sense arribar a posar-se d'acord. Perden el temps parlant de com portar-los amunt o avall , dormint en luxosos hotels mentre en les fronteres moren de fred al ras esperant ajudes.

La majoria de països que ara has rifen als refugiats sirians, han viscut els horrors de les seves guerres, però no els ha servit de res ...

El color gris no ha deixat impacte en els cervells dels nostres mandatariis.

D'aquí a 80 anys, és possible que el fill del meu fill torni a escriure sobre la migració forçosa per guerres que fan canviar el rumb de les vides dels qui les pateixen.

Un món sense fronteres? Això és impossible, ho era al segle passat i el seguirà sent el segle que ve mentre hagin guerres. Mentre els pobles es maten els uns als altres per cultura, religió o qualsevol altre motiu que faci creure a uns que els altres estan en la seva contra.

EL DRET A LA VIDA I A LA FELICITAT

Immigració. Quants sentiments desperten aquesta paraula i el seu significat. Tristesa. La que causa haver d'abandonar la terra que t'ha vist créixer. Esperança. La que perden en el camí. És dur, de veritat. Adaptació. A uns costums tan diferents de les seves arrels i a persones que, t'acceptin o no ho facin. En la majoria d'ocasions no ho fan.

Sobretot, la desconfiança, fins que la mateixa misèria fa forts a aquests éssers que, amb ungles i dents, lluiten per poder sobreviure. Després, arriba el dia en el qual s'adapten a l'entorn on, d'una forma o d'una altra, han aconseguit arribar-hi. Com es pot apreciar, estem parlant d'aquesta immigració desprotegida. Si us plau, despertem, que la nostra veu ressoni on s'hagi d'escoltar. Som molts si unim les nostres forces. Podem canviar. Si no podem canviar-ho tot, almenys alguns dels seus problemes. Fem-ho. Jo estic disposada, i tu?

La meva gran pregunta és: Es pot evitar tant de mal? Sóc conscient que és una gran pregunta a un problema gravíssim. Potser s'han de buscar solucions des del país d'origen. Tots els països tenen una gran responsabilitat, com la tenen les mares amb els seus fills. Ells són persones nascudes en una terra la qual van aplanar els seus avantpassats per poder oferir als seus hereus un indret on poder néixer i créixer dignament. Això és demanar massa?

Europa té problemes enormes, i no pot acollir-los a tots, ni tampoc és la solució. Senyors polítics, reuneixin-se, trobin una solució i, fins que no l'obtinguin, no surtin. Això sí, solucions des de dins del país d'origen, ja que si no, el problema serà per a tots nosaltres. Europa se n'anirà en orris.

El nostre esperit nòmada ens fa que ens agradi desplaçar-nos d'un costat a l'altre. Que bonic seria poder fer-ho lliurement. Quines paraules més boniques, i que difícils són de dur-les a terme.

Potser algun dia... Però si aquest dia no acaba arribant, ens perdrem tantes i tantes coses, cultures que tanta riquesa ens poden aportar... La riquesa es tradueix en forma d'un coneixement que, compartint-lo amb la

resta de persones, es transforma en un saber necessari. Aquesta interacció entre persones obre horitzons nous que ens ajuden a la convivència, tant en el dia a dia com en el món laboral. Aportar és rebre, i això ho hem d'enfocar com un fet positiu i necessari.

Crec que tothom hauria de poder caminar lliure, sol o acompanyat, independentment del continent en què vivim. Tots pertanyem a un planeta anomenat món. Potser aquest desig que tinc no el veuré realitzat a causa de la meva edat, però seria bo que algun dia es convertís en realitat.

68 anys

46 Anys

TROBANT NOVES ARRELS

Acabat de fer els quinze, encara recordo el blanc dels pobles al marxar, els meus ulls s'entumeixen dins d'un cristall desfet d'aigua, no conec l'angoixa dels meus pensaments, tot em sembla diferent, ¿perquè pateixo al marxar? si ets amb mi.

Miro d'entendre perquè les onades picant contínuament les ribes del mar, repetint el mateix so, deixo caure el meu cap i la meva mirada travessa el fred vidre d'un tren que repeteix contínuament el seu destí.

El record dels ulls ofegats dels meus pares, veient entre plors la fi de les abraçades i cridant la promesa forjada amb el foc de les paraules que no s'han pogut escriure amb la tinta de les seves llàgrimes.

¡Jurant davant de Deu que donaré la vida perquè no els hi falti res!.

Si tot es queda en res i aquest vuit es massa per mi, tants sols una maleta, els meus records i jo, marxem cap a un destí.

Quan l'infinit del meu interior es bordat amb aquest fràgil mal, veig el cabell platejat que només el temps concedeix a qui tot ho ha donat, neix la llum de l'ànima plena d'esperances. Vaig oblidar la por per començar a fer camí.

Allà on es troben els desconeguts sembla que un sol llueix diferent, ¿Serà que tot es nou?.

Terra beneïda que m'ho has donat tot, que no et puc dir Mare perquè vaig néixer en un altre lloc, tot t'ho he d'agrair ja que m'has donat sostre pels meus fills.

¡mireu-la brots meus dons Mare li heu de dir!.

UN PASSEIG PER LA RAMBLA

Tete, perquè aquell home duu un mocador enrotllat al cap? Era el primer cop que el meu cosí Marc i jo passejàvem junts per Tarragona i, als seus set anys, va veure per primera vegada una persona amb turbant. Vaig somriure amb la seva pregunta i li vaig explicar que aquell home amb trets clarament indis segurament era un sikh i que el "mocador" que dui al cap s'anomenava pagri i era propi de la seva cultura, servia per assenyalar la posició social de la persona.

Hem va mirar intrigat. *I per que nosaltres no en portem?* Això ja era més difícil de contestar. Varem seure en un banc davant del quiosc de la Rambla Nova, prop de l'escultura de l'avi Josep, i vaig convidar al Marc a observar durant cinc minuts la gent que passava per davant nostres. El resultat li va semblar molt divertit: la gent que veiem vestia amb robes, i sobretot amb complements, totalment dispars, varem descobrir que la pell humana pot tenir més tonalitats del que mai havíem pensat i varem poder escoltar converses en, com a mínim, set idiomes diferents. I això en tant sols cinc minuts!!

Un cop varem comentar tot el que havíem observat durant aquells minuts, vaig començar a explicar-li. "Nosaltres", li vaig dir, "tenim una cultura diferent". El Marc va fer una ganyota estranyat. *Una cultura diferent?*. Vaig continuar el meu discurs "Tot allò que sen`s transmet, per aprenentatge social s'anomena cultura." Ara sí que l'havia fet bona, al Marc ja estava apunt d'esclatar-li el cap!! Vaig somriure, "és molt fàcil, tot allò que has après, la teva experiència com a persona prové del que has vist en els altres (el que s'anomena imitació), el que t'han ensenyat de manera directa (ensenyament) o el que has pogut aprendre pels mitjans de comunicació (telecomunicació). Tots aquests coneixements difereixen depenent de l'entorn en el que hagis crescut.

Et posaré un exemple molt simple, a casa sempre parlem del Barça, oi?", el Marc va assentir ràpidament amb el cap. "Tu, al igual que la resta de la família, ets del Barça, i sempre que fan partit per la tele seiem al sofà a veure com juga i cridem d'alegria, igual que el narrador dels partits, quan aquests marquen un gol. A més, el dia següent a l'escola, durant l'esbarjo, parles amb els teus amics del partit i de les jugades que més us van agradar. Doncs, a zones com al Congo o a països més rics com el Canadà molts nois de la teva edat no saben que és el Barça, ni tan sols saben que és el futbol, perquè no forma part de la seva cultura, igual que esports com el criquet no formen part de la nostra. Doncs el mateix passa amb la manera de vestir, amb la manera de parlar, etc."

Criquet?, el Marc estava estranyat, però semblava que ho anava entenent. Vaig seguir, “és molt important que la gent pugui moure’s en llibertat d’un país a un altre i mostrar la seva cultura allà on vagi. Les fronteres, tot allò que ens separa com a persones i com a pobles, ens limita en el nostre coneixement i no ens permet entendre la realitat dels altres. Les societats han d’entendre que les influències que ens arriben d’altres cultures ens enriqueixen i que son una eina per fomentar la cohesió social, resoldre conflictes, contribuir a la integració o promoure el turisme. És molt important”, vaig afegir per acabar,” mostrar la nostra cultura arreu del món, al mateix temps que acceptem les altres, sempre que existeixi un respecte vers a les persones.”

El Marc em mirava amb els ulls il·luminats i un somriure que mai no havia vist. *Doncs a mi m’agradaria conèixer totes els cultures!!*, hem va dir mentre m’agafava del braç i ens aixecàvem del banc. *Segur que son totes molt interessants!!*

JGX. 36 anys

El gri-gri d'en Maib

Sempre has volgut saber que porto aquí dins, oi? D'acord, t'ho diré, ara que ja ho podràs entendre, però t'avisó que és una història llarga i una mica trista. Comença quan, sent jo un metge jove, em vaig fer càrrec d'una consulta d'hepatitis a l'hospital. Un dels meus primers pacients va ser un senegalès de disset anys amb hepatitis B que es deia Maib Diop. Aquell primer dia va entrar a la consulta somrient, però amb una expressió dubitativa i temerosa al seu rostre encara adolescent, que contrastava amb un cos adult de metre vuitanta d'alçada. Havia vingut del Senegal un any abans, fent un viatge del qual mai no em va voler parlar, i es dedicava a la venda ambulat. Era un manter, vaja. Em va cridar l'atenció que en el moment d'anar a palpar-li l'abdomen, va protegir dins la seva ma, apartant-la ràpidament de la trajectòria de les meves, una petita bossa de cuir que duia lligada amb un cordill al voltant de la cintura. Vaig deduir que es tractava sens dubte d'algun objecte molt personal i amb un significat especial. No ho sabia llavors, però aquella va ser la primera vegada a la meua vida que vaig veure un gri-gri. Barrejant castellà i francès vaig acabar la visita explicant-li que era un portador inactiu del virus B, que no precisava tractament, però que s'havia de fer un seguiment periòdic i li vaig donar un paper amb les cites per les proves pertinents i la propera visita. En Maib anava assentint amb el cap, però jo tenia la sensació de que en realitat no s'estava assabentant de res. El cas és que al llarg d'aquell primer any ens vam veure varies vegades. Jo sempre li explicava el mateix i ell sempre assentia amb el cap, sense obrir boca, fins que un dia es va llençar:

— Doctor, jo no ho entenc. Em trobo bé i no em fa mal res, però tu sempre demanes anàlisis i tu sempre dius torna tal dia, però mai no em dones medicines.

— Ja t'ho he explicat, Maib, tens un virus al fetge que ara està adormit, però l'hem de vigilar perquè si algun dia es desperta podríem donar-te un tractament i així evitar que aparegui un càncer. Hem de preveure les coses que poden passar més endavant. No podem viure sempre en el present, Maib, també hem de pensar en el futur.

Des d'aquell dia, en Maib al començar cada visita em preguntava:

— Segueix adormit el virus, doctor?

— Si Maib, està adormit — li responia jo.

De sis mesos en sis mesos van passar les visites, i els anys, i el virus seguia adormit. Amb el temps, en Maib va aconseguir regularitzar la seva situació i va trobar una feina estable a la cuina d'un hotel. A l'hivern, quan l'hotel tancava, marxava a Senegal, a Thiès, la seva ciutat, no gaire lluny de Dakar, perquè allà la vida és més barata i estalviava més que aquí. Durant un d'aquests hiverns es va casar amb Ndao, una noia de Thiès, i més tard van començar a arribar els fills: l'Amadou, en Maodo i l'Ousmane. Però cada primavera, coincidint amb la tornada des de l'Àfrica de les orenetes i els falciots, apareixia novament en Maib per treballar a l'hotel i per preguntar-me somrient si el virus seguia adormit. Jo, que sóc curiós de mena, sempre li demanava que em parlés de la vida al seu país. Així vaig saber que ell era wòlof, el grup ètnic majoritari del Senegal, i musulmà, però que hi havia moltes altres ètnies, cadascuna amb la seva llengua i tradicions, com els serer o els pulaar o els tukolor, que encara són nòmades, o els diolas, de la regió de Casamance, que segons en Maib són "els catalans del Senegal". No obstant, tots ells

compartien alguns costums. Un d'ells era el de portar un gri-gri, com la bosseta que duia ell mateix a la cintura, una reminiscència de la religió animista, que protegeix de qualsevol mal a qui el porta en contacte amb el cos i que es usat a tot l'Àfrica Occidental, tant pels cristians com pels musulmans. Em va explicar que un gri-gri no es pot comprar, que te l'han de regalar, i que no el pot tocar cap altre persona perquè si no perd el seu poder màgic.

Una primavera, però, en Maib no es va presentar. Vam trucar al seu mòbil i li vam enviar una carta però no va aparèixer mai més, sense cap explicació. Un dilluns, quatre anys més tard, durant el passí de guàrdia, un resident va dir: "hem ingressat un home senegalès de trenta-nou anys, Maib Diop, amb hepatitis B i un hepatocarcinoma difús". El TAC fet al ingrés ja posava en evidència que el càncer de fetge estava molt avançat. Poca cosa es podia fer. Durant aquells anys, en Maib havia anat a treballar a un altre país, novament de forma irregular, amb un sou molt més alt que cobrava en negre, però sense dret a cobertura sanitària i no s'havia fet cap control de l'hepatitis. "Tants anys d'esforç i de constància perduts", pensava jo mentre anava a la planta d'hospitalització a veure'l.

— Hola doctor, al final el virus s'ha despertat, no? —em va dir només entrar a l'habitació. Somrient com sempre, però amb l'ombra de la por enfosquant la seva mirada.

— Si, Maib, s'ha despertat, però ara tenim l'opció de provar un tractament nou, que...

— Em curarà aquest tractament? —Em va interrompre. Els seus ulls em deien que volia la veritat.

— No, Maib, no et curarà, però potser et donarà uns mesos més de vida, els últims estudis...

— Vull marxar al Senegal. Vull morir amb la meua família.

I així va ser. "Adéu doctor, gràcies per tot" em va dir ell, en català, al moment d'entregar-li l'informe d'alta. "Ba beneen, Maib" li vaig respondre, en wòlof, mentre encaixàvem les mans per última vegada.

Estava convençut de que mai sabria res més d'en Maib, però a la següent primavera, un amic seu i pacient meu, en Sayite Gaye, també de Thiès, va tornar de passar l'hivern a Senegal portant-me un paquet. "Es de part de l'Amadou, el fill gran d'en Maib" em va dir. En arribar a casa i obrir el paquet vaig veure que contenia dues coses: una carta i una petita bosseta de pell de cabra. A la carta, escrita en francès, l'Amadou em deia que el seu pare abans de morir havia volgut regalar-me un gri-gri i que, encara que ell no creia en aquestes supersticions de poble, havia complert el seu desig. M'explicava també que estava estudiant medicina a Dakar, gràcies als diners que el seu pare havia estalviat durant tota la seva vida perquè, com sempre li deia ell, s'havia de pensar en el futur. Vaig desfer llavors el nus que tancava la bosseta de pell per veure el seu contingut. I ara fill meu, sabràs per fi el que hi ha dins el meu gri-gri i entendràs perquè, ara que m'he fet gran, el porto sempre penjant al coll. A més d'una petita serp d'Esculapi tallada amb tot detall en fusta de mopane hi havia un full de l'Alcorà amb una frase al marge escrita a mà: "pensa en el futur, doctor, però viu el present com si cada dia fos l'últim de la teua vida"

Concurs Literari Roca Plana 2016.

Edat: 39 anys

PER FI T'HE TROBAT

- *laqad wajadat 'akhiraan!*

No entenc absolutament res, no sé què diu aquest home, però els seus ulls foscos, absents i cansats em parlen, i em parlen més que si ho fes amb una llengua que pogués entendre.

Dels meus llavis sorgeix un somriure, procurant mostrar la serenitat que, ni de lluny, sento en aquests moments.

Qui és aquest home? Què m'està dient? Per què em mira així? - em pregunta el meu cervell- i, en canvi, el meu cor respon amb un somriure. Sara, estranya manera tens de reaccionar! -em retrec a mi mateixa-. Però aquí estic, immòbil, enmig de la fosca nit d'un fred dia de novembre i davant d'un desconegut que per molt que els seus ulls em parlin i la seva mirada em penetri, la seva llengua és del tot incomprendible per a mi.

Alguna cosa em fa tocar de peus a terra i torno a la realitat de la que sembla que m'hagi allunyat. Continuo caminant amb pas ferm per agafar el metro amb l'únic desig d'arribar a casa i relaxar-me després d'una jornada de feina més que complicada.

Em costa molt adormir-me, són les quatre de la matinada i segueixo veient els seus ulls foscos parlant-me, i les seves paraules em persegueixen. Necessito dormir, però l'àngel de la son no té intenció de visitar-me avui.

-Sara, no plegues?- La veu del vigilant de seguretat em fa retirar els ulls de l'informe que estic enllestint per demà. El dia ha passat sense adonar-me'n. El maleït informe m'ha tingut ocupada gairebé tot el dia.

Agafo la bossa i la jaqueta i surto de l'edifici on treballo des de fa 8 anys. Al notar l'aire fresc a les galtes alguna cosa reacciona dins meu, creant un sotrac. No necessito res més per sentir la seva presència. Allà està ell, assegut en un banc malmès amb un entrepà que devora sense contemplacions.

Passo pel seu costat sense poder evitar mirar-lo i la seva mirada es clava en la meua. Per uns moments penso que em dirà alguna cosa, perquè separa lleugerament els llavis, però només em somriu. Al seguir caminant sento unes paraules que no entenc, i després ell continua menjant. Tot i això, mentre m'allunyo em sento observada.

Ja a la dutxa noto com l'aigua gairebé em crema la pell, i apareixen els seus ulls foscos. M'adormo amb una sensació de soledat que feia temps no sentia. Maleïts ulls foscos.

Em desperto abans que soni el despertador. I em llevo de tan bon humor que fins i tot quan em cremo amb el primer glop de cafè somric com una ximpleta. A la feina tot surt millor del que esperava.

Potser el Marc és el culpable del meu bon humor, he quedat amb ell per sopar. Fa poc que ens coneixem però em sento a gust amb ell, em fa riure molt amb les seves ximpleries...Tinc el temps just d'arribar a casa, canviar-me de roba i maquillar-me.

Surto de la feina. Avui fa més fred, potser tenen raó els que diuen que patim un canvi climàtic. Em col·loco el gorro de llana i miro cap a l'emboirat cel. Però en pocs segons els meus ulls es dirigeixen cap endavant...sentiria

la seva presència entre un milió de persones...Ell em mira somrient, li responc igual. Fa un gest que entenc que vol dir que fa fred. Sense meditar-ho, camino cap a ell, els peus m'hi porten. Arribo davant seu i l'abraço mentre es queda immòbil sense entendre la meva mostra d'afecte, o la meva bogeria espontània. Però jo, sense entendre-ho, necessito abraçar-lo. No sé explicar què sento en aquest moment, m'omple, m'evoca tendresa, afecte, protecció...Li agafo la mà i entrem al bar de la cantonada. Crec que necessita alguna beguda que l'escalfi, avui fa molt fred.

Demano dues tasses de xocolata calenta –a mi mai m'ha agradat, però és una bon coixí per al fred-. El cambrer em mira amb cara de pomes agres i em pregunta si estic segura. El miro desafiant, segura de què? De que vull dues tasses de xocolata? –No tinc ganes de discutir, però li diria quatre coses. Estic farta de prejudicis i del menyspreu d'algunes persones. Marxa indignat i em mira des de la barra mentre prepara el que li he demanat. Ens ho porta sense mirar-nos.

Agafó la tassa i agraeixo l'escalfor. Ell, l'home de mirada absent, assegut davant meu, m'imita i somriu. Jo somric. De sobte, fa un glop que el reconforta. Els seus ulls ja no són tan foscos, encara que segueixen absents. Comença a parlar i a parlar i jo no entenc res del que em diu, però vaig assentint. Gesticula, esforçant-se en que l'entengui. I intueixo que està agraït. Imagino que està lluny de la seva família, del seu país, i que allà hi haurà deixat tot el que tenia tot aventurant-se, per necessitat, a viatjar a un altre país per procurar tenir un futur mig digne. L'admiro, em poso a la seva pell i no ha de ser gens fàcil. Ja em puc queixar jo de la feina quan ell s'hi juga la vida.

- Norman –em diu tot assenyalant-se.
- Jo Sara.
- Z-A-R-A, repeteix lentament.

Són més de les 9 de la nit i ha començat a ploure, l'aigua esquitxa els vidres i en Norman mira per la finestra somrient però absent. Voldria saber què pensa, però no sé com preguntar-li. Miro el rellotge i ell treu unes monedes de la butxaca amb la intenció de pagar. No ho puc permetre, la meva mà es posa sobre la seva, i el lleu contacte em fa esgarrifar. Ell insisteix en pagar, amb gestos li intento explicar que pago jo perquè jo l'he convidat. Em mira gens convençut, però es resigna.

Estic molt cansada però no em vull separar d'en Norman. Li agafo la mà i ell em segueix amb cara de sorpresa i parlant...jo no l'entenc. Pugem al metro, i a l'entrar a casa en Norman somriu al veure les fotos que hi tinc a l'entrada. Són fotos de la meva família. Ell forma un cor amb les seves mans.

-Norman, no cal que parlem la mateixa llengua, t'entenc perfectament- li dic.

Ens mirem als ulls, ara els seus ulls ja no mostren foscor, l'abraço i ell em correspon.

- T'estimo- li dic.
- *laqad wajadat 'akhiraan!* (Per fi t'he trobat)- em respon.

I 0 0 1

El pintanuvols

Hi havia una vegada un noi, Timó, que vivia al Baix Gaia, que sempre quan tornava de l'escola se'n anava a la biblioteca, s'ha agafava un parell de llibres i pujava a una torre a pintar els núvols. Era una torre alta, s'hi avia de pujar amb una llarga escala de fusta. Un cop dalt, a la terrassa de la torre, començava a admirar els núvols per buscar-hi formes i dibuixos. Després els pintava sobre paper. Quan no trobava cap forma, buscava inspiració en la lectura.

Un dia plujós el Timó pujar a la torre i a dalt va obrir el seu paraigües perquè no mullessin els seus dibuixos. De sobte va sentir uns sorolls estranys, venien de baix, va mirar i va veure la escala trencant-se. Va surti un crit de pànic i de desesperació. Com podria baixar de la torre ara? Era impossible de sortir-se'n sol. Va obrir el seu mòbil, i se'n va adonar que ja no tenia crèdit. Just ara?!

Com no tenia res més que esperar que algú l'anés a buscar va començar a dibuixar. Mentre dibuixava, va sentir una olor estranya i sospitosa. Era com de albergínia fregida! Va tornar a mirar a baix i va veure un núvol de pols blava que sortia de l'escala trencada i es repartia per tota la torre. Quan la pols ja arribava a la terrassa, va veure una cosa molt, molt increïble. Tots els seus dibuixos es tornaven realitat!! Conillets saltaven per la terrassa, acompanyats de serps (no verinoses) i koalas molt eixerits. Un arc de Sant-Martí va sortir del no res, els colors il·luminaven el dia gris i nuvolós. Una piscina inflable va sortir plena de xocolata. Petits marcians verds i amb tres ulls van saltar dins la seva plat volador i van arrancar cap a Mart. Tot una orquestra de miniatura va començar a tocar sola; miniviólins, miniviólons, miniflautes, miniguitarres, un minitambor i un minipiano tocaven el himne de alegria. Molta alegria però jo encara no tenia cap pla per sortir de la torre. Un pastis volador passava per sa cara, això li va donar un idea. I si dibuixes un ocell enorme per per pujar-hi i fugir d'allí?!

Dit i fet. Va agafar la cartolina mes gran que tenia i va dibuixar un ocell grandíós i amb les plomes de tots els colors. I ja posats a fer va posar un seient de pell ultra suau per estar ben còmode.

Peró el Timó s'havia concentrat tant dibuixant l'ocell gegant que no s'havia ni adonat que els dibuixos convertits en realitat van tornar a la seva llibreta de cartolines. La pols blava magica havia marxat! Ai no!

Va començar a buscar pols blava per tota la terrassa de la torre. Mentre buscava va veure que en el seu estoig de colors hi havia una tarja SIM de recanvi que li havia donat la seva padrina. Mai hagués pensat que tindria tan valor!!

Estava nerviós i alleujat al mateix temps. Va posar la tarja SIM a dins el seu mòbil i va teclejar el numero dels seus pares. Tuut tuut tuut. Aquests tut-tuts semblaven més llargs que mai. Finalment va sortir el contestador automàtic!!

Desesperat i tenint ganes de plorar el Timó va llençar un sospir.
Quan va sentir una veu:

-Timó que fas allà dalt?

Era el seu amic Simó i estava passant per aquella torre on mai hi passava ningú. Sense pensar que feia allí (be, si que ho pensava) va cridar:

- Simó! Simó! Ajuda'm a sortir d'aquí!!

- Si, si clar, però com??

-Truquem els bombers!

-També ho estava pensant jo!

Els bombers van venir i va explicar la historia a tothom i ningú em va creure. Els seus pares van dir que mai mes tornes a pujar en aquella torre perquè li rentava el cap. Però ell no estava disposat a seguir aquell consell.

FI

11 anys

LA JANA SALVA LA "SUB" COMARCA DEL BAIX GAIÀ

(Autor: 10 anys)

Fa molts anys a la comarca del **Baix Gaià**, en un petit poblet, vivia una nena que es deia Jana i a la que li agradaven molt les històries de bruixes, encanteris, pocions...

Un dia una bruixa va aparèixer per aquells volts i va estendre una maledicció sobre la comarca del Baix Gaià, de manera que tota la comarca va caure en un estat de tristesa i penúria. El sol mai brillava, els rius es van assecar, les plantes no creixien, els arbres no donaven fruites. Amb aquesta situació la gent no podia menjar bé i poc a poc la tristesa es va estendre per tota la comarca. La Jana no podia permetre el que estava passant en seu poble i en els pobles del voltant de manera que es va posar a pensar en el que podria fer per ajudar.

Un bon dia va anar a la casa del senyor Alcalde i li va demanar permís per entrar a la seva biblioteca, el senyor Alcalde que sabia que a la Jana li agradava molt la **lectura** no va tenir problema en deixar-la passar. Però en realitat el que volia la Jana era buscar algun llibre que li ajudés a esbrinar que es el que havia passat i com podia desfer l'encanteri. El senyor Alcalde li va dir encantat que vingués sempre que volgués a llegir a la seva biblioteca.

Va ser així que un dia rebuscant un llibre va agafar un i de sobte es va activar un mecanisme que va obrir una porta secreta darrera les prestatgeries dels llibres i darrera d'aquesta porta s'obria un passadís secret. Quina sorpresa!

La Jana al dia següent va agafar la seva motxilla amb un llanterna una ampolla d'aigua i unes galetes de xocolata i va tornar a casa del senyor Alcalde amb la intenció d'esbrinar que s'amagava en aquell passadís secret.

Quan va arribar a la biblioteca, va activar el mecanisme, va obrir la porta del passadís secret i va començar a caminar. Després d'una bona estona caminant van aparèixer unes **escales** molt estretes en forma de cargol que pujaven i pujaven fins que va arribar a dalt d'una **torre** molt alta. Quan va ser a dalt de tot se li va aparèixer la bruixa causant de la maledicció de la seva comarca i es van posar a lluitar. La Jana no sabia com derrotar a la bruixa que amb la seva vareta màgica li anava llençant raigs per fer-li mal. De sobte va veure un mirall amagat darrera la porta per la que havia entrat a la torre, el va agafar i quan la bruixa li va llençar un nou raig el va parar amb el mirall de manera que va rebotar i va anar a parar a la bruixa deixant-la feta una muntanyeta de cendra.

D'aquesta manera la Jana va derrotar la bruixa i la maledicció que havia caigut sobre la comarca del Baix Gaià va desaparèixer, i tot va tornar a la normalitat o no...?

LA PASTORETA DEL BAIX GAIÀ

Hi havia una vegada, una pastoreta, que vivia al Baix Gaià i es passava el dia llegint lectures que li deixava la seva cosina Marina. Un dia, tota endinsada en la lectura, com tots els dies del món, va anar a pasturar les vaques del seu amo al prat, quan de sobte, va sentir uns crits i uns udols esgarrifosos que provenien de rere una roca molt gran... va anar a veure què passava. Abans de marxar va dir a les vaques:

- No us mogueu d'aquí, eh, que torno de seguida.

Va marxar i va veure un gran drac que estava tot esgarrapat del llom, i com que no se la mirava amb uns ulls rabiosos sinó més aviat bondadosos, va agafar la seva faldilla, va trencar-la, i va anar a buscar un parell de plantes remeieres per curar-li les ferides. Udolà una mica però, després ja es va sentir més alleujat.

Quan la pastoreta va tornar al prat, ja no hi havia vaques i en tornar a casa del seu amo, aquest la va renyar molt i molt, tant que aquella nit no va poder dormir. Al dia següent l'amo va dir a la pastoreta que ja no pasturaria més les vaques, sinó les ovelles. Aquell dia com l'anterior, va sentir els udols i crits que provenien de rere les roques, va tornar a dir a les ovelles:

- No us mogueu d'aquí, que torno súper ràpid.

Va marxar i va veure el mateix drac amb les esgarrapades a la cua, es va treure el davantal que portava, va buscar unes plantes remeieres i va curar el drac.

Quan va tornar a casa del seu amo aquest la va renyar tant que no va poder dormir novament ja que havia succeït el mateix. L'amo, com a última oportunitat, li va dir que s'estaria amb els porcs i que els vigilaria de prop!!.

Com els altres dies va sentir els udols i els crits, i com que no podia sentir patir cap animal, va anar a veure què li passava dient afectuosament als porcs:

- No marxeu, que vinc d'aquí no res.

Va marxar, va veure el drac amb les potes totes esgarrapades, es va treure el davantal, va agafar unes plantes remeieres i va posar-se a curar les ferides. Quan va tornar els porcs ja no hi eren!!!!

Aquella nit no es va atrevir a tornar a casa del seu amo sense els porcs, va posar-se a dormir en un arbre. A mitja nit va despertar-se i va veure un noi molt trist que posava el dit en un tronc i deia les paraules "tiro, liro". Havent dit això una porta es va obrir i el noi va entrar. L'endemà la pastoreta va posar el dit al tronc i va dir les paraules màgiques, es va obrir la porta, va entrar-hi i va veure que estava molt brut i desordenat. De seguida es va posar a treballar. Al vespre, abans que arribés el noi va marxar i es va tornar a posar amagada a l'arbre, a mitja nit. Va passar com el dia anterior, va arribar el noi, va posar el dit a l'arbre, va dir les paraules i es va obrir la

porta. Quan va entrar va veure el que havia fet la pastoreta, va mirar i remirar però, no va veure a ningú.

La darrera nit no es va poder aguantar, quan va veure el noi va baixar de l'arbre i es va presentar, ell li va dir que estava molt agraït de que el curés però, que estava condemnat per un mag molt dolent i que per ser lliure li havia d'aconseguir un vestit de cabells fins i sedosos d'una princesa. Ella li va dir que el tornaria a la realitat, va marxar a buscar una princesa que tingués el cabell tan llarg que pogués fer un vestit amb ell.

Al cap de poc va arribar a un poble on hi havia una princesa que tenia la cabellera tan i tan llarga, que li arribava fins als peus. Ella va demanar feina a palau, van donar-li feina de perruquera de la princesa, entre cop de pinta i cop de pinta anaven xerrant i al cap de poc es va fer amiga de la princesa. Així un bon dia la pastoreta li va preguntar a la seva amiga:

- Si et tallessis el cabell, oi que et tornaria a créixer tan bonic com el tens ara?
- Sí, es clar, però perquè m'ho preguntes amiga meva?
- Doncs perquè necessito el teu cabell, perquè tinc un germà que necessita el teu cabell tan bonic per un cosa de vida o mort.
- I amb el meu cabell el podria ajudar?. Amiga meva talla'm el cabell ben arran ara mateix!

Ella ràpidament ho va fer i va demanar permís per marxar uns dies de palau. Quan va tornar a la porta, el noi drac, va fer un somriure d'orella a orella, la pastoreta es va passar set dies i set nits teixint el vestit del mag. De seguida que va acabar, va anar a la torre del mag, va picar a la porta, el mag va trigar molt a baixar perquè havia de baixar moltes escales per arribar a la porta. Aleshores va veure el vestit i va exclamar emocionat:

- Quina bellesa mareta meva, quina elegància, amb aquest vestit, seré el rei dels elegants !!
- Ep, ep senyor mag tan elegant, jo he passat moltes dificultats per aquest vestit, i ara vull el meu noi drac sent només noi!!.
- D'acord, d'acord... Mira, quan li toqui el sol del matí per primera vegada, li comences a fer pessigolles a la panxa fins que sonarà un ¡pum! molt sorollós i farà molt de fum, llavors ja no hi haurà encanteri.

Va arribar a la cova, va dir al seu noi dragó estimat el que havia de fer, quan ho va fer el noi va estar desencantat i va preguntar-li a la pastoreta si es volia casar amb ell, ella va dir feliç que sí!! Al cap d'un mes el noi i la pastoreta es van casar i van tenir molts fills i filles, i van ser molt feliços.

LA LAIA I EL SEU DIARI

Dijous, 02 d'agost de 2015.

Estimat diari, avui he tingut un dia molt trist. He hagut de donar-li el meu últim adéu a la meva àvia. Ha sigut el pitjor dia de la meua vida. Mai havia tingut aquesta sensació. Noto el meu cor arrugat. Crec que ja res tornarà a ser igual sense ella. Tot serà molt diferent. Ella era el meu element vital per viure. Encara no sé què faré sense ella. Estigui on estigui jo sé que des d'allà em donarà les forces per seguir endavant. Recordo tots els moments viscuts amb ella i van ser tan especials que crec que sempre els recordaré.

La Laia és una nena de catorze anys del Baix Gaià. És molt intel·ligent i alegre. Sent una gran passió per la lectura i l'escriptura. Té un diari molt llarg on escriu totes les seves coses privades, els seus secrets, les descripcions de sentiments, les experiències, etc. Cada nit, al llit quan ningú la veu ni la molesta, escriu tot el que li ha passat durant el dia al seu diari secret. La Laia té una germana més gran de divuit anys amb la qual viu, juntament amb els seus pares. També tenia la seva àvia que es deia Anna.

Divendres, 03 d'agost de 2015.

Estimat diari, avui, en cap moment he deixat de pensar en la meua àvia, en tots els moments viscuts amb ella des de petita... No sé què fer. Avui s'ha celebrat el seu enterrament. He aguantat durant molta estona, fins que ja no he pogut més i han caigut les llàgrimes dels meus ulls. Portava molta pressió acumulada i no m'he pogut resistir en aquell moment. M'he sentit, incòmoda, no m'agradava aquella situació, tenia ganes de tornar a casa. Doncs ja t'he explicat tots els moments viscuts d'avui, ara ja és molt tard i tinc molta son, estic cansada. Per això ara aniré a dormir. Bona nit diari.

Dissabte, 04 d'agost de 2015.

Avui ha sigut un dia més animat. Al matí, amb la Marta he conegut un noi molt simpàtic. Es diu Marc i em sembla un noi molt guapo i bona persona. A la tarda l'he vist i ens hem quedat sols, estava molt nerviosa i a mi quan em passa això és perquè m'agrada aquella persona. Crec que m'estic enamorant. No ho sé, no estic segura perquè no tinc a l'àvia Anna per donar-me consells.

Diumenge, 05 d'agost de 2015.

He tornat a quedar amb en Marc, hem parlat molt i ens hem conegut molt més. Segueixo pensant que és molt bona persona. Quan he arribat a casa he començat a pensar en l'àvia, en tots els nostres costums. I ha sigut just el moment en el qual he recordat que l'àvia tenia un lloc especial on anava sempre al vespre, quan el Sol es ponia. Era el far abandonat de la platja de Torredembarra. Recordo que moltes vegades anava amb ella. Estava abandonat i la porta sempre estava oberta. Pujàvem per l'escala tan llarga d'aquella torre tan especial per a ella i arribàvem a la part més alta on es veia la posta de sol. Un dia, al vespre, mentre el Sol es ponia, em va explicar que allà, fa molts anys, va ser el lloc on es va enamorar d'un noi que va ser el seu amor d'aquell estiu. Per això, l'àvia sempre que hi anava s'emocionava i sentia que tornava a ser jove.

M'agradaria que l'àvia tornés a estar aquí per poder anar al far i que em tornés a explicar totes les seves històries.

Dilluns, 06 d'agost de 2015.

Avui, quan m'he aixecat he tingut una idea. Vull anar al far abandonat. Necessito sentir que l'àvia està al meu costat altra vegada. Però hi ha un problema, no crec que la mare m'hi deixi anar, perquè ella sempre diu que aquells llocs són molt perillosos, perquè són molt vells. Però en aquest cas, m'és igual l'opinió de la mare perquè és per una bona causa. Hi aniré demà sense que la mare s'adoni. Li diré que he quedat amb la Marta.

Dimarts, 07 d'agost de 2015.

He anat al far i ha sigut un moment molt emocionant. He sentit com si l'àvia estigués al meu costat. Ha sigut una sensació molt bonica. M'ha agradat molt.

Dimecres, 08 d'agost de 2015.

He quedat amb el Marc a la porta de casa seva. Viu al costat del far de l'àvia. Anàvem passejant per la sorra de la platja tranquil·lament, parlant de moltes coses que tenim en comú, fins que ens hem trobat davant del far. Hem pujat fins a dalt i jo estava molt nerviosa perquè sentia molta vergonya. Quan estàvem a dalt de tot, el Sol s'estava ponent i m'he recordat de l'àvia Anna. Ens hem agafat de la mà i hem observat el moviment del mar. Ha sigut un dels

moments més bonics que he passat des de la mort de l'àvia. M'ha explicat una història del seu avi. M'ha dit que el seu avi abans de morir li va explicar que aquell far era molt especial per a ell, perquè va ser on es va enamorar d'una jove molt bonica i que va ser l'amor d'aquell estiu. Va ser una persona molt especial per a ell.

Dijous, 09 d'agost de 2015.

Avui no he quedat amb ningú, he estat a casa tot el dia. He estat pensant en tots els moments viscuts aquests darrers dies. També he pensat en la història que em va explicar en Marc ahir del seu avi. M'he emocionat, perquè aquell moment va ser molt bonic i molt especial per a mi.

Divendres, 10 d'agost de 2015.

Aquesta tarda he quedat amb el Marc per veure'ns. Necessitàvem tornar a estar junts. Altre cop, hem anat al far. Estàvem pujant les escales per arribar a la part més alta, quan un soroll ens ha sorprès. Era una fusta de l'esglaó que estava mig sortit. L'hem aixecat per veure què hi havia sota i ens hem trobat una carta plena de pols. Semblava molt vella. Hem començat a llegir i hem vist que era una carta d'amor. Era preciosa. A en Marc li havia semblat una lletra familiar però no estava segur. Ha fet memòria i s'ha adonat que era la lletra del seu avi i anava dirigida a una jove anomenada Anna.

En aquell moment, ens hem adonat que la història d'amor dels nostres avis estava destinada a ser viscuda per nosaltres.

Edat: 12 anys

No trobo la inspiració!!

Què puc escriure amb aquestes quatre paraules, que tingui sentit i sigui lògic?

Això és el primer que penso quan es convoca el Concurs Literari "Roca Plana". Sempre m'ho prenc com un repte. Inventar una història...Imaginar coses no m'és difícil, però saber explicar-les per escrit això és una altra cosa.

Aquest any he decidit buscar la inspiració fora de la meva habitació i he pujat a la torre del Cucurull. Es creu que va ser construïda al segle X i diuen que pertanyia a un castell. Des d'aquí es podia vigilar tot el territori.

Sabíeu que la muntanya on està ubicada es diu "dels molins" ?.

Un cop a dalt i amb el meu cor a punt de la taquicàrdia, descanso i em capbusso en la lectura d'algun dels meus còmics favorits.

Em relaxo, devorant per tant les pàgines com l'entrepà que porto a la motxilla.

M'adono que ric... Sort que estic sol ... !!!

Bec l'aigua i en aixecar la vista sóc conscient del molt que m'agrada el que veig des d'aquí ... El mar, les muntanyes, el campanar de l'església del poble, els horts... Vaja !!! Que petita es veu casa meva !!!

Deixo de llegir i intento buscar el fil conductor amb què escriure una història que uneixi paraules tan diferents entre si.

Penso, penso ... però el paisatge em distreu.

Les muses no m'acompanyen... Crec que marxo d'aquí... A un altre lloc.

Necessito estar tranquil , sense sorolls...

Decideixo anar al dipòsit d'aigua i per arribar pujo per la seva irregular escala.

Bufa !!! és esgotadora i no hi ha ni un esglaó igual !!! Hauré de parlar amb l'alcalde.

En aquest dipòsit es deixa caure cada any l'estrella de Nadal, m'agrada veure-la quan de nit tornant amb cotxe des de qualsevol lloc, m'indica el camí per arribar a casa.

M'assec a la zona de pícnic i penso ... Que bé s'està aquí, sento ocells en els arbres, el sol escalfa lleugerament ...

Començo un relat però em sembla avorrit, les bestioles de primavera fan la seva aparició...Em distrec...

Aquí no hi ha qui es centri i les muses no em troben. Crec que torno a casa sense la inspiració literària desitjada.

Mentre baixo, decideixo fer-ho pel camí de pedra i les zones asfaltades, carrers que es retorcen pel vessant de la muntanya.

Sóc un privilegiat en poder gaudir d'aquest fantàstic paisatge de Roda de Berà, un dels pobles més bonics del Baix Gaià.

Quan arribo a casa m'adono que les muses han estat amb mi durant tota l'excursió i decideixo escriure sobre el fantàstic dia que he tingut avui.

Edat: 12 anys

LA MILLOR HISTÒRIA DE L' ONCLE PEP

De petit, mentre llegia un llibre d'aventures, em vaig sentir atret per una força que provenia del llibre. De sobte em va xuclar i vaig quedar atrapat al llibre mateix. Podia veure els meus familiars buscant-me per tot arreu des d'on jo estava. Si cridava, no em sentien perquè estava en una mena de cúpula. En el "món de fantasies" s' estava fent de nit i jo vaig decidir anar a buscar un lloc per poder dormir. Després de caminar unes quantes hores passant per arbustos, arbres, flors i roques vaig trobar un castell ben gran amb diverses torres, banderes, canons, etc.

Em va estranyar molt no haver sentit cap crit o el parlar d'alguna persona. Em feia por entrar, però no hi havia un altre remei perquè estava començant a ploure i a tronar. Dins del castell, hi havia un "paisatge" molt desolador. Quan miraves a esquerra o a dreta hi havia rates, mobles trencats, esquelets i armadures de cavallers mig trencades per l'òxid. A l'esgotar tota la bateria del meu cos, vaig endinsar-me en les entranyes del castell, per trobar un dormitori. Durant el trajecte vaig veure tot tipus de pintures de reis i de batalles. El sòl dels passadissos eren de trossos de pedra i les parets eren de pell molt suau, amb línies gruixudes de color verd com a decoració i el sostre tenia llums molt luxoses de grans dimensions, fins que vaig trobar-me un dormitori molt gran digne per a un rei.

Vaig entrar i m'acomodí al llit. A les tantes de la nit, tenia el pressentiment que algú m'observava defingudament i estava a la meva habitació. Encara era un xiquet de vuit anys, estava passant una por molt gran. De sobte, vaig sentir unes rialles agudes i uns passos ben forts que provenien del passadís. Jo vaig actuar ràpid i vaig tancar la porta amb pany, mobles i tot el que tingués un pes considerable. L' ésser desconegut va fer uns tocs a la porta i la va intentar obrir. Ell quasi tenia la porta oberta. Em vaig espantar i fugí per la finestra, on em vaig fotre un bon cop de cap al terra, que quasi em moro allà mateix, estirat al terra.

De cop i volta, em trobava dins el castell, jo em sentia perdut i adolorit. Vaig començar a plorar, el monstre em va sentir i va vindre cap a mi. Jo vaig sentir els seus passos, havia de trobar algun amagatall. Vaig trobar unes **escales** que conduïen al pis soterrani del castell. Quan vaig baixar, vaig veure una biblioteca de llibres de totes les mides. La biblioteca era bastant gran, la distància que hi havia del terra al sostre era considerable. Tot estava ple de prestatgeries i el sòl era de pedra blanca. La majoria de llibres parlaven sobre llegendes del **Baix Gaià**. Vaig endinsar-me tant llegint aquests llibres, que fins i tot vaig descobrir que la **lectura** era divertida.

De sobte, vaig sentir els crits d'un monstre i no tenia escapatòria. Vaig pensar recolzat sobre una prestatgeria i en un tres i no res la prestatgeria es va girar i vaig caure sobre una illa molt bonica, amb sorra blanca, moltes palmeres i una aigua molt neta i brillant. Em vaig ajupir sobre la sorra, des d'on vaig veure un vaixell de vela molt gran que es dirigia a terra, o sigui on jo em trobava. No veia molt bé els tripulants però sí que intuïa que tenien una constitució molt estranya. A mi m'era igual si em segrestaven, em mataven o m'ajudaven a fer alguna cosa per escapar d'aquell món. Jo em sentia perdut perquè tot el que em passava era dolent. Es feia tard i el vaixell arribava, el veia ple de canalla de la

meva edat. Vaig pensar que eren segrestadors de nens i vaig fugir illa endins per trobar algun lloc per amagar-me i passar la nit.

De sobte, vaig caure per un forat i vaig anar a parar una altra vegada al castell. Em preguntava per què sempre tornava al castell. Vaig romandre pel castell tot i el monstre que hi havia. Vaig pensar que la solució estaria a la biblioteca. Quan vaig arribar-hi, vaig trobar-me tots els llibres trencats i incinerats. Vaig preocupar-me molt perquè pensava que la solució estava allà, per tornar al meu preciós món. Vaig pensar que era obra d'aquell monstre. Em vaig enfadar moltíssim, però de sobte em va caure un llibre al cap. Era el mateix que estava llegint a casa meva.

No m'atrevia a obrir-lo perquè tenia por que em xuclés el llibre i anés a un altre món pitjor que aquell, però hi havia una altra possibilitat, tornar a casa i tornar amb els meus pares. Tenia molts dubtes, no sabia què fer. De sobte, una veu misteriosa em va dir que l'obris pel meu bé. No em refiava molt d'aquella veu. Després d'una llarga pensada vaig obrir-lo amb els ulls tancats i mossegant-me els llavis, però no va passar res de res. Vaig obrir els ulls a poc a poc fins agafar seguretat, com que no va passar res vaig llegir el llibre una miqueta. Vaig descobrir que la solució estava a les meves mans i així vaig llegir el llibre durant unes quantes hores. Descobrí que la solució estava en una de les habitacions de l'immens castell. Ja era de nit i em vaig quedar a dormir a la biblioteca.

Pel matí, em vaig llevar i vaig anar a buscar aquella habitació. Primer, vaig començar a buscar pels dormitoris i després pels menjadors. En cap dels llocs no hi havia res sospitosos. No em quedava res per mirar, però vaig recordar dos llocs on no hi havia anat que eren els calabossos i la biblioteca. Primer vaig anar als calabossos, era un lloc molt fosc, humit i tenebrós. En aquell lloc, se sentien sorolls estranys. Cada vegada que feia un pas endavant, tenia molta por. Vaig sentir uns passos darrere meu, no m'atrevia a donar la volta per veure el que hi havia. Vaig quedar-me quiet com una estàtua i als pocs minuts se'm va posar una mà sobre l'espatlla i vaig patir un atac de cor de la por. Vaig girar el cap i era el monstre del castell.

Vaig sortir corrents, però una força m'atreia cap al monstre, em resistia però al final vaig quedar a les mans del monstre. Em va donar un tipus d'anestèsia i em vaig trobar tancat al calabós, envoltat de cadàvers, rates i fosc. Em sentia molt trist, perquè pensava que aniria a morir allà mateix, però de sobte vaig veure un petit forat d'uns quaranta centímetres. Aquest forat va aparèixer del no res. Vaig passar pel forat fins arribar al dormitori on havia passat la nit feia uns dies. Em preguntava per què sempre parava al castell. Vaig rumiar i rumiar fins trobar la solució. Vaig anar a la biblioteca, em vaig trobar el monstre d'abans, em volia dir una cosa, però jo no me'n refiava molt. Va treure el llibre del **Baix Gaià** i me'l va donar. Em vaig estranyar molt i li vaig donar les gràcies. Em va dir que em seguia per donar-me el llibre.

També, em va explicar la manera de fugir d'aquell món i en aquell moment vaig aprendre que els monstres no sempre són dolents. Vaig començar la missió de l'escapada per anar a casa meva. Em va dir que primer havia d'aconseguir deu joguines que estaven en el castell que eren: una baldufa, una figureta de Lego, un yoyó, un rei d'escacs, un cromó, un clauer d'un super-heroi, un adhesiu, una llanterna, un pilota de futbol i un pòster.

També em va dir que només tenia dues hores per aconseguir-les, i amb pocs minuts vaig posar-me a buscar aquelles joguines. Primer vaig anar als calabossos i afortunadament vaig trobar una llanterna. Ja en tenia un. Vaig encendre-la i vaig veure un bosc ple d'arbres.

Vaig sorprendre'm molt de la força que té no poder veure el que hi ha al teu voltant. Vaig seguir caminant pel bosc, fins trobar-me amb el pòster que sorprenentment tenia l'arbre més frondós que n'estava farcit, però el pòster que em va dir era únic pel seu dibuix, que era jo mateix. Vaig enfil·lar-me pel tronc de l'arbre, fins agafar el meu pòster i de sobte em trobava en el dormitori de la nit passada i em va caure al cap una pilota de futbol. Em vaig adonar que no podia portar més coses a les mans i les vaig deixar sobre el llit. Vaig anar al menjador on vaig trobar el rei d'escacs, a la cuina, i la baldufa, sota d'una cadira, en els lavabos vaig trobar-me el cromó, dins la brossa, l'adhesiu, enganxat a la paret i el yoyó, dins un vàter i al final vaig anar a la biblioteca on vaig trobar tots els objectes que em faltaven. Només vaig estar una hora i mitja per reunir-los tots. En el meu llit, hi havia una cosa curiosa, que no sabia d'on havia tret. Una hora més tard, va començar a produir-se un fenomen molt estrany en el pati de fora, era un tipus de forat negre.

Vaig anar-me'n corrents al pati i de sobte el forat em va xuclar i em vaig trobar a la meua habitació dormint a la cadira de treball del meu pare on algú m'estava escridassant. Era el meu pare que em deia que tot el dia estava dormint i també que em va dir que era un flux. Però jo no li vaig fer molt de cas. Quan el pare se'n va anar vaig trobar-me tots els objectes de l'aventura sobre el meu llit, em vaig quedar perplex d'haver-los trobat. Quan ja tenia una miqueta més de cap, vaig treure tres conclusions del que m'havia passat. Una podia ser un somni, l'altre podia ser que estigués jugant amb el meu germà petit i haguéssim deixat les joguines que havíem utilitzat al llit i l'última podia ser que fos veritat el que m'havia passat. Jo creia que l'última opció era la correcta perquè encara tenia la roba xopa. Encara tenia algunes ferides per haver passat pel bosc i de la vegada que vaig caure per la finestra, encara tenia un nyenyo al cap i em feia molt de mal. En aquell moment la vida em va canviar. Quan vaig tindre els meus fillets tot el que em deien sobre que creien amb les fades, els monstres o els aliens, jo m'ho creia perquè jo havia conegut un monstre i el senyor màgia.

LA TORRE

Era un dia d'estiu al Baix Gaià , tots els nens volien jugar , mirar la televisió , jugar a la play o dormir . Menys un, en Ferran. Aquest nen no és que fos molt juganer. Ell a l'estiu preferia llegir que no pas jugar. Tenia molts amics que li deien que anés a jugar amb ells.

Li deien: - Ferran vine a jugar amb nosaltres.

En Ferran els deia: -No, tinc altres coses a fer .

Els amics li deien: - Ferran vine amb nosaltres. Què és el que has de fer tan important.

Ferran :- És un secret

El seu secret era que quan tots estaven jugant a futbol o a qualsevol altra activitat, ell preferia anar a la torre del seu poble on hi havia unes escales grandíssimes. Cada dia anava allà a llegir. La lectura l'apassionava . Ell deia que de gran seria escriptor .

Les escales eren de pedra molt vella i el Ferran, a vegades, deixava llibres que ja havia llegit en un esglaó, per reconèixer per on anava ja que aquella torre tenia molt poca llum, només n'hi havia a la part de dalt, que era on anava en Ferran .

Total que en Ferran preferia llegir que no pas jugar .

Un dia, els seus amics van sentir curiositat per veure el que feia el Ferran, que era tan secret que no podien saber-ho. El van seguir. Una vegada gairebé els atrapen però van poder seguir-lo . Van descobrir que el Ferran anava a la torre del poble .

Van pujar a la gran torre i van veure que eren molt grans les escales i que en cada cert esglaó hi havia un llibre. Van arribar al final de la torre i van veure que hi havia molta més llum que la que hi havia a les escales . També van veure la biblioteca que tenia muntada allà el Ferran. Van quedar-se a llegir amb ell i van fer un tracte: que si al matí el Ferran anava amb ells a jugar, a la tarda ells anirien a llegir amb ell . I així ho van fer tots els dies de l'estiu i va ser el millor estiu de les seves vides .

Edat: 12 anys

LEPRECHAUN

Per fi han arribat les vacances de Setmana Santa; quines ganes! Estava cansat d'institut, deures, obligacions... Ara tindrè uns dies per gaudir de l'activitat que més m'agrada: la lectura de llibres de viatges.

Era el primer dia de primavera i el primer dilluns de festa. Vaig decidir fer una petita excursió fins a la Torre del Cucurull, una torre de guaita del Baix Gaià. Portava una motxilla amb una ampolla d'aigua, un entrepà per si tenia gana i un llibre de viatges per planificar les meves vacances.

Aquest any aprofitaria que el meu germà havia anat a treballar a Dublín per fer-li una ullada i conèixer una mica Irlanda.

Vaig arribar a la torre i hi vaig seure al peu. Des d'allà, i com que feia un dia assolellat, es podia veure gairebé tot el Baix Gaià. Encara no tenia gaire gana, així que vaig decidir treure el llibre i començar a llegir i marcar tot el que faria quan arribés a Dublín.

De sobte, vaig començar a sentir uns cops de martell llunyans, em vaig aixecar, vaig recórrer la torre, i amagat sota uns matolls vaig veure un "Leprechaun". Anava vestit tot de verd i tenia una barba pèl-roja. Duia un petit martell a la mà i estava fent un forat al terra.

De cop i volta em vaig adonar que ja no estava al costat de la torre, estava enmig d'un bosc d'arbres alts i que tenia tota la pinta de ser Irlanda.

En veure'm, el Leprechaun es va espantar i em va preguntar que què feia a Slieve Bloom. Llavors vaig ser jo qui es va posar nerviós. De veritat era a Slieve Bloom? Com havia arribat fins a aquell bosc encantat al bell mig d'Irlanda?

El Leprechaun em va mirar amb cara de sorpresa i es va adonar que jo no estava buscant el seu tresor, així que es va oferir a ajudar-me.

Em va indicar el camí per arribar fins al restaurant on treballava el meu germà i em va donar una part del seu tresor per poder anar-hi.

Per començar havia de baixar una escala llarguíssima, amb tres-cents cinquanta esglaons; només veure-la em va agafar vertigen, però volia anar a veure el meu germà,

així que vaig començar a baixar. Després de portar una estona baixant, vaig ensopegar amb els meus propis peus i vaig rodolar escales avall fins que vaig quedar inconscient. Quan vaig recuperar la consciència, la llum del sol m'enlluernava els ulls; tornava a estar assegut al peu de la Torre i tenia el mar Mediterrani davant meu. Vaig mirar al meu voltant, vaig veure els castells del Baix Gaià, el meu poble i el llibre que estava llegint a les meves mans. Tot havia estat un somni; però ja em podia preparar per al meu proper viatge a Irlanda.

Edat: 12 anys

LA BIBLIOTECA BAIX GAIÀ 9anys

Hi havia una vegada un poblet ben petit amb no molts habitants. En una caseta acollidora, vivia una nena amb la seva família. A la Carlota, que així es deia la nena, li encantaven els llibres; era igual si eren llargs, curts, amb il·lustracions, sense... Un dia, la seva mare li va demanar que anés a buscar mores al bosc. La nena, molt contenta, hi va anar amb un cistellet ben bonic. Com que hi anava molt sovint, es va perdre pel bosc. Mica en mica es va anar endinsant cada cop més al bosc fins que va arribar a un lloc on hi havia una torre altíssima. La Carlota va entrar molt encuriósida i va veure una escala de caragol que pujava i pujava fins a arribar a dalt de tot. La Carlota amb molta energia, va pujar noranta-quatre esglaons i ho sabia que n'hi havia tantes perquè les contava i, no es va adonar de que tot el que hi havia al voltant eren llibres i més llibres. A l'esglaó número noranta-quatre es va cansar i es va asseure un minut a descansar i llavors es va adonar de que era com una biblioteca. Estava al·lucinant! Quin munt de llibres hi havia! La Carlota va començar a llegir i llegir. Quan es va cansar de llegir va voler tornar a casa, però... com? Pensant i pensant va tenir una idea. Va pensar que hi podia haver un llibre amb un mapa del poble. Així doncs el va buscar i al final el va trobar. Va sortir de la torre amb uns llibres al cistell i el mapa. Al tancar la porta va veure que hi havia unes lletres escrites a la porta. Posava: "BIBLIOTECA BAIX GAIÀ". La Carlota va pensar: "si algun dia vull un llibre, puc venir aquí! Tinc la lectura assegurada." Aquell dia La Carlota va tenir una biblioteca per a ella sola.

La torre alta 9 anys

Hi havia una vegada, una nena que es deia Maria, un dia la seva mare li va dir que anés a comprar i anant a comprar es va trobar a un senyor, que li va dir que anés amb ell.

Va anar a la torre alta on hi havia 1.000 escales per pujar. Hi havia proves, una de les proves era la de trepitjar les tecles de l'alfabet i si no ho feia li tirarien llances. La segona era de tocar els quadres de les roses, si se equivocava li tiraven sucs de taronja.

Per últim tenia que llegir una lectura del baix Gaià, si no ho feia tenia que tornar a casa, va decidir llegir. Va arribar a dalt de la torre i va agafar la joia de color lila, ella va ser la única nena que va aconseguir passar les proves.

Finalment va anar a comprar i se'n va anar a casa.

LA PRINCESA I LA LECTURA

10 anys

Hi havia una vegada una princesa que vivia en una torre situada al Baix Gaià. Aquella torre era molt alta, i a més de ser alta, tenia un munt d'habitacions, finestres i escales, però no hi havia ascensor. Cada escala era més estreta. A la princesa li agradava molt jugar a futbol, dibuixar i ballar, però sobretot li encantaven les lectures d'aventures i també les de princeses.

Un dia, en un entrenament de futbol, es va trencar la cama. La van dur a l'hospital i després ja va tornar a casa seva.

A la pobre princesa li costava molt baixar i pujar les escales, perquè la seva habitació estava a la penúltima planta. Estava trista, s'avorria molt perquè no podia ni jugar a futbol ni podia ballar, només podia llegir i dibuixar. Un dia va trobar una lectura fantàstica. Anava d'una guapa princesa que es va trobar a un príncep molt simpàtic. Els dos junts es van perdre en un bosc encantat, on hi vivia un fullet. El fullet els va indicar la sortida del bosc. Ells es pensaven que seria molt fàcil sortir del bosc, però el fullet es va oblidar de dir-los que abans de sortir del bosc havien d'endevinar una pregunta que els hi diria un gran ogre. Al final de la història, el príncep i la princesa van tornar cap a casa seva. Com que els dos junts s'ho van passar tan bé i s'estimaven tant, van decidir casar-se i el fullet del bosc encantat va estar molt content perquè l'havien convidat a la festa i ell també va trobar novia.

Així es com va acabar aquella magnífica història, però la princesa es va donar compte que encara faltava una setmana per que li traguessin el guix. Va tenir una molt bona idea, com que no li quedava cap lectura per llegir, es va inventar unes il·lustracions de la lectura que es va llegir. I així va saber que de gran volia ser... il·lustradora de lectures!

LES COLÒNIES 9 anys

El dimecres 18 de juny vam anar de colònies al Baix Gaià durant dos dies. Per anar a la casa de colònies vam agafar l'autocar. M'he assegut al costat del Marc, a prop de la finestra. Vam estar 1 hora per arribar a la casa de colònies. Mentrestant, el Marc i jo parlàvem de les coses que veiem per la finestra. Quan vam arribar ens van ensenyar les habitacions on hi havia les lliteres i vam deixar les maletes, com que jo soc al·lèrgic a la pols, vaig agafar la llitera de dalt. Després de deixar les maletes vam agafar les bicis i vam fer una excursió al riu Gaia. Vam veure granotes i gripaus, també vam tirar pedres al riu. Després, vam tornar a la casa de colònies, vam sopar i després vam anar a dormir. El segon dia vam anar a peu a visitar una torre. Al peu de la torre hi havien moltes pedres caigudes. Vam pujar per una escala de cargol, tots els meus amics tenien por i jo també de que es derrumbés. L'escala tenia 100 esgraons, era una eternitat arribar a dalt. Quan vam arribar, vam veure tot el curs del riu i els pobles dels costats. El paisatge era molt bonic. Després vam baixar a baix a fer la lectura de la torre, era molt interessant. Deien que els àrabs els van atacar i els defensors de la torre van guanyar. A la tarda vam jugar a un parc on hi havia una mena de torre, i vam jugar a la història de la torre. Després vam anar al museu de la fauna i de natura del Baix Gaia. Allí ens van explicar quines plantes i animals hi ha al Baix Gaia. Després vam anar a sopar i a dormir. El següent dia al matí vam anar amb canoes pel riu, vam fer tres grups, cada grup tenia una canoa. A un grup se li va tombar la canoa. Després vam anar a dinar, vaig dinar patates fregides amb pollastre arrebossat. A continuació vam anar a les habitacions a fer les maletes. Quan va arribar l'autocar hem vaig tornar a seure's al costat del Marc i al costat de la finestra. Vaig arribar a casa feliç i content perquè m'ho vaig passar molt bé.

EL POBLE SENSE NOM ^{9anys}

Fa molts i molts anys al vell mig del Baig Gaià, ens trobem el poble "SENSE NOM".

Un poble diferent als altres, amb els carrers en forma de laberint. Al capdamunt del carrer Major hi ha una torre amb unes llargues escales. A dalt de les escales hi viu el senyor "SENSE NOM", un home solitari.

Cada matí surt a buscar flors i un dia es troba un gran llibre, ple de pols i brut de terra. L'obra, i quina sorpresa! hi ha un dibuix d'una vella escola envoltada de nens. Pren el llibre cap a la torre i cada dia abans d'anar a dormir llegeix un tros del llibre.

Al cap d'uns quants dies de llegir el llibre, quan arriba a la pàgina 164, sorpresa! Les paraules comencen a ballar.

El senyor Sense nom no sap que passa i s'espanta. Deixa el llibre damunt de la tauleta de nit i l'endemà al matí sent un soroll! i... troba una vintena de nens que l'envolten i que volen jugar amb ell. Fan un pacte, cada dia després de la lectura del migdia podran anar a jugar a la torre tant gran i solitària. A partir d'aquells dies el poble passa a ser més divertit i a anomenar-se "Baix Divertit".

ELS TRES DEFENSORS DEL BAIX GAIÀ

Fa molt de temps a l'època dels Romans hi havia una raça que es deien els Gaianesos i vivien en el Baix Gaià.

El Baix Gaià està rodejat de pobles i un d'aquests pobles es: Roda de Berà.

A l'època dels Romans , hi havia unes escales molt altes que pujaven a un castell, aquest castell es deia "Els tres defensors del Baix Gaià".

Un lluitador amb el nom de Rodalenc, un altre Creixentos i l'últim Bonastros.

Els tres defensors del Baix Gaià tenien una torre de Vigilància cadascú, per defensar la costa del mar amb canyons, arcs de metall i de fusta, les seves torres de vigilància eren de metall, eren les més irrompibles del mon.

Avui en dia els llibres de lectura es fan amb ordinadors, però molt temps abans es feien amb plomes i tinta negra.

Totes aquestes llegendes son històries d'abans, d'ara i que sempre continuaran.

La Torre, el castell i la princesa del Baix Gaià

M'agrada la **lectura**. Sempre m'ha agradat. A casa diuen que quan encara no havia après a llegir, m'agradava molt mirar-me els dibuixos dels contes. Ara, ja mes gran, m'agrada molt llegir. M'entusiasmen sobretot el diari d'en Greg i futbolísims i normalment acostumo a llegir abans d'anar a dormir. Però entre tots els llibres, les històries de cavallers, dracs i castells son les que mes m'agraden.

M'agrada molt llegir llibres i contes i m'agrada també molt que me'ls expliquin. D'entre totes les històries, n'hi ha una que m'explica l'àvia quan em quedo a casa seva a dormir i que m'agrada molt: El conte de la princesa i el pèsol. Em fa riure molt. De vegades li faig explicar dos, tres i quatre vegades abans d'anar a dormir. M'agrada molt com l'explica, mai de manera igual. Es per això, que pensant en una historia que contingui les paraules per aquest premi, he pensat que m'agradaria explicar un conte sobre la torre, el castell i la princesa del baix Gaià.

Fa molts anys, a la **Torre**, hi vivia una princesa, li deien la princesa del Baix Gaià. Diuen que era molt maca, que vivia en un **castell** i que sovint li agradava pujar a la **torre** mes alta per poder veure la mar. Diuen també que en el mateix castell, en un altra de les torres a les que només s'hi podia accedir amb una **escala**, hi vivien uns pirates que eren presoners i es deia que de nit, si es parava atenció, es podien sentir els seus crits.

Al Rei del Baix Gaià, el pare de la princesa, no li agradava que la seva filla pugés a la torre, li feia por que algun d'aquells pirates s'escapés. Però ella no feia cas i cada tarda s'enfilava cap a la torre per poder veure la mar.

Un dia, quan portava dues hores enfilada a la torre, sentí uns crits que venien de la torre del costat, la dels pirates. Un dels pirates la va cridar:

-Eii, tu, perquè no ens alliberes?

La princesa, en sentir això, va córrer cap a dins el castell, sense dir-ne res a ningú.

A l'endemà la princesa va tornar a pujar a la torre i al cap d'uns minuts un dels pirates la va tornar a cridar.

-Eii, tu, perquè no ens alliberes?

Aquesta vegada la princesa no va marxar tant ràpid, els pirates estaven lligats, no calia tenir por i va decidir escoltar-los:

Princesa: Que voleu?

Pirata: Que ens alliberis

Princesa: Perquè?

Pirata: A tu que et sembla? Creus que es molt divertida la vida aquí dins? A nosaltres ens agrada la mar, deixa'ns anar, si us plau...

Princesa: Em tenen prohibit parlar amb vosaltres

I va marxar corrents.

Durant la nit, la princesa va estar pensant que potser aquells pirates no eren del tot dolents, així que potser podia mirar d'atansar-s'hi una mica mes el dia següent. I així ho va fer, sense fer cas al seu pare, el Rei, va decidir enfilarse per l'escala que portava cap a la torre dels pirates.

Als pirates els va sorprendre trobar una princesa tan valenta, així que van començar a parlar. Ells li explicaven histories de tresors i pirates i ella els explicava l'avorrida que era la vida al castell.

I així va ser, dia rere dia, durant dos anys, que els pirates i la princesa mica en mica es van anar fent amics. Un dia, un dels pirates li va dir que quan fossin lliures, els agradaria que s'incorporés al seu grup. La princesa no ho veia clar, li feia por, però per altra banda estava cansada de la vida avorrida del castell.

Va estar pensant-hi molt fins que a la fi, va decidir que marxaria amb ells. Va escriure una nota pel seu pare on li deia que no patís, que tard o d'hora tornaria, va alliberar els pirates i junts van anar cap a la mar.

EL pare de la princesa es va quedar molt trist, però sabia que tard o d'hora la princesa tornaria.

RV: concurs literari (Maria González)

Mònica Quevedo

vie 22/04/2016 10:34

Para: Mercè Navarro <MNavarro@rodadebera.cat>;

De: Mari san <marisanher@hotmail.com>
Enviado: jueves, 14 de abril de 2016 18:06
Para: Mònica Quevedo
Asunto: concurs literari (Maria González)

I 016

TOTHOM POT CUMPLIR EL SEU SOMNI

Hi havia una vegada una nena que era de la Riera de Gaià, de la comarca del Baix Gaià tenia una malaltia de què ella era llesta però molt baixeta, li agrada molt la lectura però no arriba a les prestatgeries, buscant la forma d'arribar-hi se li va acudir anar sempre amb una escala. Ella va a l'escola, i sempre diu -Jo arribaré a la torre més alta del món i les seves amigues li diuen clar que si, ho superaràs, ella té set anys però aparenta cinc, les seves amigues i els seus amics, li volen fer una festa d'aniversari i estan agafant idees d'internet, als llibres i van trobar una que era espectacular, com a ella li agraden tant llegir fer-li una festa de contes amb marionetes i tot tipus de formes van passar moltes setmanes de preparació però va arribar el dia de l'aniversari tot va ser un èxit, van sortir molt contents i la nena durant els anys va complir el seu somni ser professora.

Maria González Sánchez FINS A 12

ANYS (concurs literari
)

LA FADA TRAPELLA

(10 anys)

Era el matí del primer dia de la Primavera, i al Regne de la Fantasia, la fada Alice es preparava per la Festa.

Alice va començar a fer la **lectura** diària d'encantologia, la seva assignatura preferida i, sense voler, va obrir el portal del Regne de la Fantasia.

Una nena que vivia en un poble del **Baix Gaià**, va veure el portal on s'hi havia d'entrar per una bonica **escala** d'or i marbre, i encuriosida va voler entrar-hi. Quan va entrar, va trobar un món ple de fades, bruixes, unicorns, gegants, follets, elfs, etc.

Quan Alice va entrar a casa seva, es va quedar bocabadada, Olivia era a dins! Sí, la gran bruixa del Regne de la Fantasia. Olivia es va assabentar que hi havia una nena molt bonica pel regne que havia obert el portal i volia conèixer-la.

Havien de buscar urgentment la fada que sabia tornar a posar el portal al seu lloc. Van buscar per tots els racons, a la **torre** màgica, al castell encantat, a la font d'aigües brillants... però no la trobaven enlloc. El problema que hi havia era com tancarien el portal ja que si el deixaven obert tots els humans hi entrarien. Van estar parlant pel bosc quan de cop i volta van trobar a Lucilda, l'única fada que ho sabia arreglar.

Lucilda va veure que Alice i Olivia s'havien fet molt bones amigues, i va tenir una idea genial, va regalar a Olivia una vareta màgica per poder obrir el portal cada vegada que volgués visitar la seva amiga Alice.

Cada tarda Olivia anava al regne on feia molts amics i, gràcies a la màgia, la dolça nena Alice es va convertir en una de les fades més expertes del regne.

LA TORRE ENCANTADA

(10 anys)

Hi havia una vegada un nen que vivia a la zona del **Baix Gaià**.

Cada dia havia d'anar a l'escola caminant i vet aquí que un dia mirant cap a la muntanya va descobrir una **torre** que no havia vist mai. Deien que estava encantada per unes bruixes que hi havien viscut feia molts i molts anys.

Al nen se li va ocórrer pujar a la muntanya per anar a veure què hi havia dins de la torre. Va pujar unes **escales** de pedra i va trucar a la porta. Un home vell amb una llarga barba blanca va obrir.

Estava fent una petita **lectura** d'un llibre de màgia. El nen es va fer amic d'aquell home que va resultar ser un dels millors mags del món.

L'AVENTURA ESPACIAL

(10 anys)

Hi havia una vegada un nen que es deia Dani que vivia en una **torre** del **Baix Gaià**.

Era el dia del seu aniversari i feia deu anys. Aquell mateix dia, el Dani es va despertar i no hi havia ningú a casa, va baixar al carrer per l'**escala** de la torre i tampoc hi havia ningú a fora. Va tornar a entrar a casa a esperar mentre mirava la televisió. Es va anar fent de nit i no venia ningú a casa. Va tornar a sortir al carrer i va veure una llum al cel molt estranya que el va abduir. Quan va ser a la nau, va trobar unes beines dels alienígenes, que tenien unes lletres de molt difícil **lectura**. Va obrir un trapa i els alienígenes van caure a l'espai.

Així, Dani va tornar cap a la Terra, cap a casa seva i va despertar-se al seu llit d'un malson. Aquell dia, durant la festa d'aniversari, Dani va explicar a tots els seus amics el seu meravellós somni.

EL TATUATGE DE L'UNICORN

(10 anys)

En un dia assolellat de la zona del **Baix Gaià**, una nena que es deia Abril estava jugant al parc mentre va veure una **torre** a la llunyania.

L'Abril tenia curiositat i va anar a veure què era aquella torre tan espectacular. A l'entrada hi havia unes gàrgoles de pedra però quan va obrir la porta tot va canviar de color, les plantes es van tornar verdes i plenes de vida, les parets es van il·luminar, però a l'interior de la torre era tot de color blanc i negre.

L'Abril va cridar: - Que hi ha algú?

Ningú va contestar i tot es va fer de coloraines, va seguir el passadís de la torre i va anar baixant unes escales al mateix moment que s'anaven encenent els llums, eren llums de colors i brillants. L'Abril es va espantar amb tanta claror i va voler marxar corrents, però de cop i volta la porta es va tancar.

De l'**escala** va baixar un unicorn amb un tatuatge al llom que es podia llegir la paraula '**lectura**'.

L'Abril va preguntar per què tenia aquell tatuatge i l'unicorn va respondre: - Perquè llegir és una manera de relaxar-se, descobrir moltes coses noves i divertir-se d'una altra manera.

Després d'uns quants anys, l'Abril va ser una gran escriptora de contes i llegia llibres i feia de Conta-contes a les escoles amb els nens més petits.

ELS GOSSOS DETECTIUS

(10 anys)

Una vegada en un bosc del **Baix Gaià** en una **torre** de fusta hi vivia una gosseta petita que es deia Zoe, era de raça pastor-alemany amb mescla de pastor-català, era detectiu igual que les seves dues veïnes. Davant de la seva torre n'hi havia una altra on hi vivien dues gossetes més, Nuska i Kira. Nuska era una pinxer i Kira una sit-zu. Les tres gossetes eren molt boniques i molt amigues i formaven un molt bon equip.

Una vegada a la torre de la Zoe hi van robar, li van prendre la televisió, una tauleta, un mòbil i la seva pilota rosa. Ràpidament va avisar les seves amigues Nuska i Kira i els va dir: -Veni, de pressa!, m'han robat!

Les tres gossetes detectius van decidir entrar a inspeccionar la casa de la Zoe. La Zoe va trobar un xiclet de menta, un pèl blanc i una lupa de la marca Dexter, la número 5, la més bona i la més cara de la botiga, ah! I també va trobar una flor que l'únic lloc on n'hi havia era a l'**escala** del riu, a prop d'una taula de pedra i d'un cirerer.

Així doncs, la Zoe i les seves companyes van anar al riu i van trobar un home que duia una lupa Dexter a la bandolera, igual que la que van trobar a casa Zoe, aquell home tenia el cabell blanc com el pèl que també havien trobat a casa Zoe. El van seguir per observar-lo bé... el van seguir fins... a la casa de la Nuska i la Kira. Volia entrar a robar allí també?

- Oh no!, van dir totes.

Així que es van posar a bordar com a boges fins que va venir la policia.

En arribar la policia va detenir el lladre que tenia la cara plena d'esgarrapades perquè mentre arribava la policia, Kira va pujar al damunt de Nuska i Zoe al damunt de Kira i totes tres el van atacar.

Així va ser com l'endemà es va publicar la gran notícia al diari del bosc i totes tres van poder fer-ne una **lectura** simpàtica i aventurera.

EL PLANETA NOU

(10 anys)

Hi havia una vegada un pare i un fill que vivien a la zona del **Baix Gaià**.

El fill va anar a buscar una eina al garatge, va rrelliscar per l'**escala** i va quedar inconscient.

El fill va somniar que anava a un planeta nou i va trobar a un extraterrestre a dalt d'una **torre** per vigilar i quan aquest l'anava a engabiar, el pare el va despertar. Quin malson! Van agafar l'eina i el fill li va explicar tot el que havia somniat, però el pare no creia en els extraterrestres.

A partir d'aquell dia el nen es va afeccionar a la **lectura** de llibres d'extraterrestres ja que ell sí que ho va creure!

L'ARBRE DELS DINERS

(10 anys)

Hi havia una vegada un senyor vellet que vivia en una **torre** molt a prop d'un riu de la zona del **Baix Gaià**, era inventor i mai li sortien bé les coses. Tota la família i tots els amics se'n reien.

Un dia va trobar un senyor a l'**escala** de la font que li va donar molts diners per un invent que havia fet. Tots els diners que li van donar per aquell invent, els va amagar sota d'un arbre, molt a prop de la seva torre.

Va deixar un mapa que contenia una **lectura** de l'invent i un escrit de tot allò que li havia passat. Al cap de cent anys ho va trobar el seu besnét. El besnét va seguir els senyals del mapa fins que va arribar a l'arbre. Quina sorpresa! Va descobrir que tots els fruits d'aquell arbre donaven diners i va descobrir que havia estat el seu besavi qui l'havia orientat fins a trobar l'arbre dels diners.

LA BIBLIOTECA MÀGICA

(11 anys)

Hi havia una vegada una nena que vivia a la zona del **Baix Gaià**. No li agradava gens llegir, només li agradaven els llibres que parlaven de fantasia.

Tot va començar un dia d'escola a l'hora de **lectura**. Va buscar la capsa dels llibres i molt enfadada va dir: -Oh! No hi ha dret! No hi ha cap llibre de fantasia!

La mestra li va dir: -Si vols, pots anar a la biblioteca i agafar un llibre que t'agradi.

Ella tota contenta va anar a la biblioteca i d'entre els llibres d'imaginació, al costat d'un llibre que brillava, hi havia una clau. La va agafar i se la va amagar. A l'amagar-la li va caure a terra i va descobrir que duia una frase escrita que deia:

"Si em vols trobar, darrera un llibre màgic estarà".

Ella va córrer a buscar el llibre brillant i el va tocar. Just darrera els llibres, una porta màgica es va obrir. Ella va agafar la clau i va obrir la porta. Hi havia una **escala** que baixava a una gran sala plena de taules. A cada taula hi havia una **torre** de llibres d'imaginació.

Després d'aquest descobriment, la nena baixava cada dia a la biblioteca a l'hora de lectura.

LA CASA DELS MORTS

(11 anys)

Fa 923 anys hi havia una casa a la zona del **Baix Gaià** on es deia que hi vivien els esperits dels que morien llançant-se des de dalt de la **torre** de pedra que hi havia a l'altra banda de la muntanya. Aquesta casa l'anomenaven "La casa dels morts".

Quan la gent passejava per davant de la casa, o passaven ciclistes, o nens que llegien la **lectura** de l'escola en el banc del davant, etc. es podien sentir els somriures dels morts, se sentien trencadisses, trepitjades, etc.

Un dia un home valent que ja estava tip dels sorolls d'aquella casa va dir: -Aquesta llegenda és falsa, vaig a veure què passa i què hi ha a "La casa dels morts".

Els amics li deien: -No entris a investigar... moriràs!

Però ell no els va fer cas i va entrar-hi, va baixar per una **escala** cap al soterrani i va sentir el somriure d'un nen petit, es va girar cap al soroll i va veure un munt de perles brillants en la foscor. Eren ulls! Centenars i centenars d'ulls!

Quina sorpresa! L'home es trobava davant una multitud de gats, tota una població sencera de gats! I així va ser com la llegenda de "La casa dels morts" va ser desemmascarada.

OMBRES TENEBROSES

(10 anys)

Hi havia una vegada, a la zona del **Baix Gaià** un home que es va enamorar d'una bruixa dolenta.

Un dia la bruixa li va preguntar on eren les **escales** que conduïen a la **torre**. Molta gent havia estat buscant aquestes escales durant molts anys perquè la torre guardava un tresor, els llibres de **lectura** més fantàstics del món.

L'home no volia desvetllar el secret a ningú i la bruixa, enfadada, li va fer una maledicció que la resta de la seva vida seria un vampir.

Al cap del temps, el vampir es va enamorar bojament d'una noia dolça i bonica i en fer-li un petó es va trencar el malefici i va tornar a ser l'home d'abans.

Resulta que aquella noia era la fada bona de la zona i el secret de la torre continuava secretament guardat.

EL MÓN MÀGIC

(11 anys)

Hi havia una vegada una nena que vivia en un poblet del **Baix Gaià**. La nena es deia Marta i vivia en una casa màgica però ella no ho sabia. Era l'estiu i els seus pares treballaven més que mai i la Marta passava moltes estones sola a casa.

La seva casa era estranya perquè sempre se sentien sorolls que venien del garatge. Un dia la Marta se'n va cansar i va decidir anar a veure d'on venien tots aquells sorolls. La Marta sense por va baixar l'**escala** que anava cap al garatge i, només entrar, va veure una porta molt estranya, però a la vegada bonica. A la porta s'hi podia distingir una **lectura**:

"Si la porta vols travessar aquesta endevinalla hauràs d'endevinar: On vivia la princesa Rapunzel?"

La Marta sense pensar-s'ho dues vegades va dir: -En una **torre!**

A poc a poc la porta es va obrir, i la Marta sense por va entrar. Només entrar va veure una escala molt llarga i la va baixar. Quan va baixar les escales va veure un munt de criatures estranyes i fantàstiques (follets, fades, unicorns...) La Marta va quedar al·lucinada.

Així va ser com cada vegada que la Marta es quedava sola a casa, anava a visitar el món màgic del seu garatge.

ELS TRES ELFS I LA PAPALLONA (10 anys)

Hi havia una vegada fa molts i molts anys tres elfs anomenats Miquel, Joana i Josep. Vivien en un bosc del **Baix Gaià**. La seva mare era escriptora i a la primavera era quan més es divertien perquè la seva mare publicava tots els seus llibres.

Un matí que estaven sols, els tres elfs atrapats per la **lectura** de les històries de la seva mare, van sentir una veu que deia:

-Voleu viure una gran aventura? va dir una papallona.

Els tres elfs engrescats van contestar: -Síiiii!!!

I la papallona els va endinsar cap al bosc. Al cap de poc van trobar un camí que els va dur al capdamunt d'una muntanya. En aquella muntanya hi havia una gran **torre** amb tres portes. La papallona els va dir que cadascun entrés per una porta diferent. Així van fer-ho, cadascú va escollir una porta però totes tenien un munt d'**escales**. Tant bon punt van haver entrat les portes van desaparèixer.

En Miquel va trobar un grapat d'euros al peu de la primera escala, la Joana va trobar un munt de mocadors de paper i en Josep un munt de cargols de ferro. Tots tres van començar a caminar i a pujar escales tot deixant anar un rastre d'allò que havia trobat cada u. Tantes escales els feia agafar cansament però no podien adormir-se perquè havien de trobar la sortida. Van passar hores i hores i, al final, van arribar al capdamunt de la torre i es van trobar. Contents es van abraçar i van sortir immediatament per la primera porta que van veure. Ja eren a casa!

Van explicar-ho tot a la seva mare i van decidir investigar qui devia ser aquella papallona tan misteriosa. Així va ser com van dirigir-se a la cova de la bruixa i van enxampar-la amb una disfressa de papallona a les mans.

Aquest va ser el conte que va escriure la mare i que la primavera següent va ser tot un èxit al bosc del Baix Gaià.

EL CIENTÍFIC I ELS SEUS LLIBRES

(11 anys)

Fa molt i molt de temps, en un poblet del **Baix Gaià** hi havia una **torre**. En aquella torre hi passaven coses estranyes. Hi havia un munt de llibres escrits per un científic molt savi. Els llibres que escrivia es convertien en realitat.

Un bon dia el científic va rebre l'encàrrec d'escriure un llibre per una escola del Baix Gaià, dedicat als zombis.

Tots els alumnes van llegir-lo ja que feien mitja hora de **lectura** cada dia. La història es va convertir a la realitat i molts zombis van anar cap a l'escola.

Sortosament, es va salvar un nen que s'havia amagat sota l'**escala** que anava al despatx de la directora. Aquest nen va córrer a explicar al científic tot el que havia passat i aquest va posar-se a escriure un altre llibre de pressa i corrents on tot el Baix Gaià revivia i els zombis se'n tornaven a les seves tombes i s'hi quedaven per sempre.

LA NOVA CASA DEL CONILL (11 anys)

Hi havia una vegada un conillet marró i petit que es deia Merlí. Vivia en una casa enmig del bosc més gran del **Baix Gaià**.

Merlí un dia en va adonar que s'estava fent gran i la casa se li feia petita i per això va decidir que havia de canviar de casa.

Va parlar amb uns amics que volien vendre's la casa però després de visitar-la no li va agradar. Va buscar cases per internet a diferents webs però cap era del seu gust ni de la seva mida. Havia de ser una casa amb molta claror perquè a Merlí li agradava molt la **lectura**. Quan ja no sabia on més buscar, va decidir anar a veure el millor agent immobiliari de tot el bosc.

Tots dos van anar a visitar més cases però una era massa gran, l'altra era massa cara, l'altra tenia el jardí massa petit, etc. Finalment, a Merlí n'hi va agradar especialment una que tenia el jardí més bonic que mai havia vist, tan bonic que no va voler veure ni l'interior de la casa.

Merlí es va traslladar a viure-hi i va veure que la casa per dins no era com ell pensava. Va voler deixar-la al seu gust i va haver de posar-se a fer reformes. Va construir una habitació per la seva mascota i una per ell. Va dissenyar una **escala** i va construir un pis més. Que bonica! Ara semblava una **torre**!

Merlí va aprendre la lliçó que l'interior és més important que l'aparença.

Un dia amb la família (10 ANYS)

Una vegada la meva família i jo vam anar a dinar a un bufet molt important i famós del Baix Gaia.

Vaig agafar una mica tot perquè tot estava boníssim, vaig començar amb el plat de peix amb calamars, de segon, un plat amb patates fregides de diferents mides i formes amb ketchup i maionesa i el tercer plat eren els postres: una enorme torre de xocolatines i un flam amb nata. Finalment vaig tastar un gelat gegant de set xocolates.

Quan vam acabar, abans de marxar cap a casa, jo volia passejar pels jardins del bufet i la veure seva biblioteca de llibres de misteri i por.

Vaig pujar per una escala molt llarga. Quan vaig arribar a dalt vaig veure una habitació plena de moltíssims de llibres i una dona fent una lectura en veu alta que va ser molt emocionant.

Aquell dia va ser un dia fantàstic que recordaré sempre.

LA BROMA (10 ANYS)

Un dia tranquil de primavera, els alumnes de 5èB de l'escola d'un poble petit del **Baix Gaià** van preparar una broma al seu mestre de llengua catalana que s'anomenava Fermí.

Era un mestre alt com una **torre** i tenia els cabells llargs i arrissats. Quasi sempre portava samarretes de colors molt lluents i era molt presumit.

Els nens, tenien la intenció de deixar la porta de la classe mig oberta i col·locar a sobre una bossa plena d'escombraries de manera que, quan el mestre obrís la porta li caigués tota la porqueria damunt del cap.

Els nens esperaven impacients a que entrés el mestre i no s'aguantaven el riure. Fermí que ja sospitava alguna cosa, anava amb molt de compte. Mentre pujava l'**escala** cap a la seva aula anava dissimulant, feia veure que preparava la **lectura** del dia següent. Quan va arribar a la porta, ràpidament va identificar la bossa amagada. Va obrir la porta, amb una velocitat espectacular, va agafar la bossa i la va llençar contra els alumnes que van quedar plens de papers i porqueria de l'esmorzar. Estaven ridículs i amb cara de no entendre que havia passat.

Al dia següent van demanar disculpes al mestre i mai més van tornar a fer bromes als mestres.

EL VAIXELL PARLANT (10 anys)

Ahir pel matí mentre esmorzava a casa, la meva mare va agafar un llibre de quan era petita i em va fer la lectura d'una historia d'un vaixell que es va enfonsat al fons del mar davant del Baix Gaià.

La gent comentava que era un vaixell molt vell que havia viatjat molt i que tenia vida pròpia.

Un dia uns mariners especialistes van baixar al fons del mar amb una escala per comprovar com estava el vaixell. Quan es comunicaven amb ell, no podia parlar pel gran cop que s'havia donat contra les roques.

El van intentar ajudar amb uns medicaments màgics que al cap de poc temps li van fer efecte. Una vegada recuperat, tornava a saltar, parlar i navegar per tots els mars i oceans.

Però aquell vaixell tenia por als taurons. Un dia es va dormir al costat d'unes roques on vivien molts peixos i molt a prop d'una torre submarina gegant. Quan es va despertar, es va trobar que un grup de taurons jugaven tranquil·lament al seu voltant.

Des d'aquell moment no va tenir mai més por als taurons.

Els gronxadors fantàstics (10 anys)

Un bonic dia càlid d'agost la meva família i jo vam anar de ruta turística pel Baix Gaià.

Després d'esmorzar a l'hotel, van fer una van fer un recorregut molt interessant i ens vam fer fotos amb tots els monuments i paisatges, en especial, amb una torre molt alta i bonica.

A continuació, vam anar a la fira de la lectura de contes. Vam pujar poc a poc l'escala de l'hotel fins arribar a una gran sala. Per la finestra vam veure un parc amb gronxadors automàtics. Jo i la meva germana vam baixar ràpidament i vam passar al parc una bona estona. Va ser molt divertit i ens vam cansar molt. Vam estar fins que es va fer de nit.

Més tard, vam anar a l'hotel a fer les maletes, vam anar a agafar l'avió per anar a casa i a casa vam desfer les maletes, ens vam donar una dutxa, ens vam posar el pijama.

Aquesta sortida en família va ser fantàstica i molt divertida.

L'ELEFANT MÀGIC (10 ANYS)

Un calorós dia d'estiu, un elefant lent com un cargol i forçut com una roca, passejava per un pas de pedres fines per una gran platja sense fi de sorra suau del **Baix Gaià**. Anava tranquil assajant per una obra de teatre fent **lectura** en veu alta.

Quan va arribar al costat de l'**escala** de la **torre** va aixecar la seva trompa i va emetre un soroll tan fort i estrident que es va escoltar a molts i molts quilometres de distància.

Després d'això, va regnar el silenci durant uns segons però, de sobte, van sorgir del mar tres aletes grises. Es van anar apropant ràpidament a la costa fins que es podien diferenciar que pertanyien a tres dofins blancs.

L'elefant es va ficar dins del mar fins que es va trobar amb els dofins. Els van mirar una estona i després amb un moviment de trompa va treure de la boca una petita ampolla de que portava amagada. La va deixar sobre l'aigua i tot seguit, el dofí que estava enmig la va agafar suaument amb les seves dents.

Els tres dofins van marxar amb una velocitat increïble i quan ja estaven molt lluny de la platja van desaparèixer entre les onades.

Que portarien dins d'aquella ampolla?

Un missatge secret pel rei dels mars Posidó?

EL QUADRE

Divendres passat després d'escola els meus pares em van portar al Museu del **Baix Gaia**. Tenia moltes ganes d'anar-hi perquè m'agrada molt l'art. M'agrada molt la pintura, a la meva habitació tinc molts quadres pintats per mi.

Havien moltes pintures i escultures magnífiques amb molts colors i una escultura impressionant d'una **torre** de defensa. N'hi havia de foscos i de clars, molt originals, amb formes espectaculars. Quan ja estàvem marxant mentre baixàvem l'**escala** principal, vam passar pel davant d'un quadre que tenia una dona molt lletja que feia la **lectura** d'un llibre que semblava que em mirava fixament. Jo amb molta por li vaig agafar la mà a la mare i ens vam anar.

De tornada cap a casa li vaig explicar als meus pares el que havia passat i hem van dir que eren il·lusions òptiques i que no em preocupés.

Però jo estava segura i sabia que aquella dona em mirava atentament i encara avui quan vaig a dormir m'imagino que està a la finestra observant-me fixament.

LA BOSSA D'OR

Fa molts i molts anys en poble del **Baix Gaià** vivien en una **torre** molt alta envoltada d'una **escala** de marbre, unes fades extraordinàries amb un poder especial: podien curar a la gent malalta.

Sempre portaven una bosseta petita amb una recepta perquè ningú se la robes. Era familiar, màgica, molt antiga i secreta i que només la coneixien elles. La recepta que elles tenien servia per a curar totes les malalties del món.

Un dia les va visitar un ciutadà del país preocupat, que volia curar a la seva germana que feia molt de temps que estava malalta i cap metge sabia que li passava. Les fades li donarien la recepta a canvi d'una bossa plena d'or. Ell ho va acceptar, encara que era pobre! Va anar cap a casa seva i va buscar la bossa més minúscula que tenia i va ficar dins una petita moneda d'or, perquè les fades la volien plena, però no van dir la mida.

Quan la va portar, les fades totes emprenyades van fer la **lectura** de la recepta i l'home va sortir corre'ns a portar-li la medecina a la seva germana i van viure molts anys i molt feliços.

MISTERI A L'ESCOLA

El primer dia d'escola del curs passat, vaig començar en forma i preparat per fer cinquè. Vaig iniciar fent classe amb el nostre tutor mentre ens presentàvem tots i explicàvem què havíem fet aquest estiu...

Després de fer la **lectura** de les normes de classe, la primera assignatura l'any va ser la de llengua catalana. En aquesta classe vam aprendre la geografia del **Baix Gaia**. La segona classe va ser molt estranya, era la d'educació física i com que estàvem jugant a la "**Torre**", hi havia molta sorollada, però no només s'escoltaven els crits dels nens jugant sinó també uns crits aguts acompanyats d'uns cops de bastó.

El segon dia, el meu amic Pablo quan anava al lavabo va veure un fantasma que pujava per l'**escala** del passadís. Primer es va espantar molt, però després va anar a atrapar-lo. Va córrer més que el fantasma i el va aconseguir capturar. Just quan el va tocar es va convertir en pols brillant i va desaparèixer.

Des d'aquell dia per si les mosques, molts no van tornar a anar al lavabo i, si anaven, ho fèiem de tres en tres.

UN TOMB AMB UNA BRUIXA (10 anys)

Un dia entre setmana després de sopar no hem volia anar al llit perquè no volia pujar les **escales** de la **torre**. Els meus amics anaven a dormir sempre més tard que jo perquè llegien una **lectura** del **Baix Gaia** i em vaig emprenyar amb la meva mare. Llavors em vaig anar a dormir molt enfadada.

Al cap d'una estona, quasi estava dormida, vaig escoltar cops a la finestra. Al obrir els ulls i mirar vaig veure l'ombra del que semblava una bruixa sobre la seva escombra. La bruixa va dir seriosament que anés amb ella a donar un tomb amb la seva escombra voladora. Amb un tres i no res ja estàvem volant pels cels. Van fer una passada per tot el poble, em va portar a les cases dels meus amics i em va ensenyar que tots estaven ja adormits i que no em tenia que enfadar-me amb la meva mare.

Al dia següent, quan hem va despertar la meva mare, pensava que tot havia sigut un somni molt estrany. Però llavors vaig mirar a la finestra i la vaig veure oberta i damunt de la meva cadira hi havia un barret molt curiós amb una nota que deia: un petó de la teva bruixa protectora.

La flor de plata (10anys)

Hi havia una vegada en un país molt llunyà, un poble desconegut i que no sortia als mapes. En aquest poble va néixer una nena molt especial. La nena es deia Flora, era molt guapa, tenia els ulls verds com fulles i era una fada.

Van passar els anys i es va fer gran. Va començar a anar a l'escola de fades. Tenia moltes amigues i una tarda van sortir totes a passejar. Anaven caminant quan de sobte van trobar una **torre** envoltada d'un jardí ple de flors espectaculars. Amagada en un racó sota unes **escales**, van veure una cosa meravellosa: van trobar una flor de plata. La Flora la va tocar, va sentir que el cos li tremolava. Al cap d'una estona la Flora es va sentir una mica estranya.

Al dia següent pel matí es va llevar del llit una mica estranyada. Es va anar a mirar al mirall del lavabo i va veure que s'havia tornat de plata. Estava fascinada però molt preocupada.

Va anar a visitar una bruixa amiga seva que vivia en un lloc que es deia Baix Gaià. La bruixa va fer la **lectura** en veu alta d'una recepta secreta i va transformar a la Flora.

A partir d'aquell dia la Flora tenia el poder de transformar les flors en plata.

UNA AVENTURA AMB EL MEUS AMICS (11 ANYS)

Un dissabte calorós de primavera, uns amics del barri i jo estàvem jugant tranquil·lament al carrer amb les nostres bicicletes. Al cap d'una estona vam decidir preparar la **lectura** que havien portat a l'escola.

Però un dels meus amics, que es deia Aaron, se'n va anar tot sol a la muntanya. Havia passat una estona quan l'Aaron, de sobre va venir corrents a explicar-nos una cosa que havia vist.

Ens va explicar que quan ja casi havia arribat a dalt de tot va veure unes **escales** que pujaven a una **torre**. Quan s'apropava, es va topar amb un monstre molt alt i pelut i que feia molta pudor. Tremolant, ell deia que creia que era un "Bigfoot".

Nosaltres, espantats i a la vegada estranyats ens vam mirar els uns als altres i vam decidir anar a de recerca del monstre. Quan ja portaven una hora caminant, ja casi arribaven al **Baix Gaià**, vam escoltar un soroll horrorós que semblava una mena d'aparell mecànic. Ens vam apropar i vam veure que era un llenyataire alt, pelut i molt brut i suat que estava treballant. Vam mirar a l'Aaron amb cara de preocupació i llavors va dir que potser s'havia equivocat i que quan va escoltar el soroll es va espantar molt i va sortir corrent sense mirar enrere.

Les bruixes màgiques (11 anys)

Vet aquí una vegada en un poble molt llunya al costat del riu del **Baix Gaià**, vivien dues bruixes germanes que es deien Laura i Maria. Tenien els cabells de color negre amb un barret punxegut molt estany. Els seus ulls eren de color verd intens i el nas semblava una patata. Era molt gros i tenia una piga de color lila. Les dues bruixes tenien una afició comuna: la **lectura**.

Eren pràcticament idèntiques!

Un dia assolellat, van anar a passejar al costat del riu. De sobte van sortir dues besties peludes que les van encerclar, una per darrere i un altre per davant. Ostres!

Les dues germanes es van espantar moltíssim i a més a més s'havien deixat les varetes màgiques a casa! Que farem ara?

Les bruixes van sortir corrent fins arribar a la **torre** del campanar i quan ja començaven a pujar les **escales** se'n van adonar que les bestioles només volien jugar. I així després de tota la tarda jugant es van fer grans amics!

El mapa d'or (12 anys)

Un diumenge de pluja el meu avi em va fer la lectura d'una història que li havia passat feia temps.

Va explicar-me que feia set dècades, quan el meu avi era molt i molt jove, ell i els seus amics van fer un viatge en vaixell a la comarca del Baix Gaià. Estaven acostumats a viatjar per tot el món però aquell el recordaria per tota la vida.

Ja casi estaven arribant al seu destí quan van veure una escala a prop de la costa que arribava fins a una torre. Van decidir investigar i quan van arribar a dalt de tot van trobar una ampolla metàl·lica d'or amb el mapa d'un tresor dins. Es van posar molt contents. Van seguir les instruccions fins arribar al tresor que va resultar ser d'un pirata molt conegut en aquella zona.

La cascada (10 anys)

Aquell dia tant solejat dos homes van decidir anar a passejar pel bosc molt bonic i envoltat d'un riu al costat de la torre vella del campanar del Baix Gaià.

Van agafar el cotxe i van anar al bosc. Van caminar més d'una hora i van voler descansar a prop del riu. Van aprofitar la parada per menjar una mica ja que portaven entrepans i coca-cola.

Després van decidir anar a veure la cascada del principi del riu. Es van pujar per unes escales de pedra natural i en apropar-se un dels homes va rrelliscar i va caure al fons del riu.

El seu amic va trucar als bombers i a l'ambulància que van aconseguir rescatar al home mig mort.

La policia va detenir als dos homes perquè havien passar per un lloc prohibit. Van fer la lectura dels seus drets i se'ls van portar a la presó.

El cotxe nou (11anys)

La setmana passada el meu veí del Baix Gaià es va comprar un cotxe esportiu últim model de color vermell brillant amb unes rodes molt grosses i llantes espectaculars.

Va sortir amb el cotxe a fer un tomb i va decidir anar al mecànic a posar-li un tub d'escapament més gran i sorollós. Després va sortir a tota velocitat cap al poble fent molt de soroll. Va passar per davant de la torre de l'església i va molestar a la gent que feia la lectura en silenci. Va passar per davant de les escales de l'Ajuntament i va molestar al batlle, etc.

La gent estava emprenyada i li va dir que deixes de fer això.

L'home va fer cas i a partir d'aquell dia va passar sempre per un altre camí per no molestar als veïns.

LES AVENTURES DE LA LECTORA VORAÇ

Edat: 10 anys

CAPÍTOL 1

El castellot

Tot va començar en un dia assolellat que vaig anar a una sortida amb la meva colla de amigues i les seves mares. La meva mare no em va poder acompanyar perquè treballava. Consistia en una caminata des d' Altafulla fins la Riera, un poble del **Baix Gaià**, passant-hi pel riu Gaià. Després d'haver arribat a la Riera, vam tenir què anar a la masia d' uns tiets de la Paula. Aquella casa estava situada a l'urbanització del Castellot. Quan vam arribar a aquella casa, tothom teniem tanta fam, què, directament, vam deixar les motxilles i les jaquetes, vam agafar el nostre dinar (en el meu cas, un entrepà de fuet, tot i què aquestos detalls no importin, jo ho explico) i vam anar a una èspecie de berenador què hi havia a la finca. Quan vaig acabar de dinar, vaig decidir de anar a buscar el WC perquè tenia pixanera. Al final de tant buscar, vaig trobar una porta, què, quan la vaig obrir, vaig trobar...UNA LLARGA ESCALA DE CARGOLI

CAPÍTOL 2

Les golfes

Quan vaig baixar l' **escala** em vaig trobar en una sala ampla, amb molts trastos, com si aquella sala s'hagués fet servir amb la utilitat d'unes golfes. De les parets hi penjaven un parell de pòsters, un d' Unicef i l'altre d'en Michael Jackson. També hi havia una capsa gegantina amb nines de drap, una **torre** de vigilància dels clicks de Playmobil, unes quantes Nancys, una caixa de galetes de te buida amb tazos dels cheetos, (ECT). Vaig anar a avisar a les meves amigues. Elles i jo vam baixar la llarga **escala** fins arribar a les supostes "golfes". L' Erika, una amiga que també venia, va anar directe a una capseta on hi havia uns cromos de futbol i una samarreta del espanyol. Les altres, la Paula, l'Eva i la Noèlia van anar a un racó on hi havia discos de vinil dels ABBA, Parchís, Mecano i dos del Bon Jovi. Al costat dels discos, hi havia un tocadore de discos color rosa xiclet. També hi havia una llanterna, i, com estava una mica fosc, vaig encendre-la, i... vaig trobar una altre porta...

CAPÍTOL 3

La porta amagada

En el pany d'aquella porta, hi havia un clauer on hi havia tres claus marcades: En una, hi posava armari i a les altres, porta dintre i caseta d'en Fluffy. Vaig provar de fer servir la de armari, però no hi entrava. Vaig intuir què la que hi posava caseta d'en Fluffy no hi entraria, així que vaig fer servir l'última que quedava, la de "porta dintre" i va entrar al pany. Quan vaig obrir-la, em vaig trobar amb una saleta, fosca, i on solament i havia una mena d'ascensor on hi havia una nota on hi posava: *Estimades persones, agafeu un tiquet i respecteu la cua.*

-QUÈ?!-Vaig cridar.

Estava ben confusa. Primer, trobar la porta secreta i ara, estar en aquella sala que començava a donar una mica de por. El meu cap feia un munt de preguntes. Per a que es feia servir aquella mena d'ascensor?, per a que van posar aquella nota?...

Per sort les meves amigues van sentir el meu crit perquè sinó em moro de por. L' Erika va agafar la llanterna, que per cert il·luminava molt bé , i va enfocar-la cap a l'habitació. Quan van veure aquell aparell semblant a un ascensor, totes les meves amigues van dir a l'uníson : ÒNDIAAAAA !!!

Bufal, d'anar a buscar el lavabo fins a trobar aquella rara habitació. Però, he de dir què va ser una aventura de pel·lícula, perquè mireu el final d'aquella aventura...

EL FINAL

Vam decidir que volíem esbrinar on conduïa l'ascensor. Així que sense pensar-ho dues vegades, hi vam pujar i vaig prémer el botó. Semblava com si l'ascensor baixés a un soterrani. Quina va ser la nostra sorpresa, quan les portes correteres es van obrir i vam veure davant nostre una mena de mostrador semblant al d'una gelateria. Semblava un taulell de la típica gelateria dels anys 50, amb una caixa registradora antiga, les taules altes rodones de color llampant i una màquina tocadiscos de bar que encara funcionava...

- Erikaaaa, Paulaaaaa, Noelia, Evaaaaa,...Júliaaaaaaaa!!! on sou???

Eren els crits de les mares que ens estaven buscant com a boges. Vam pujar corrents i la bronca que ens va caure va ser de campionat. Vam tornar a casa castigades, però va ser, de bon tros, la millor aventura que he viscut mai!!

LA PRINCESA DEL BAIX GAIÀ

Hi havia una vegada una princesa molt bella. Una vegada un home malvat la va tancar en una torre, que tenia moltes escales. Allà havia de fer lectura d'un llibre titulat *Baix Gaià*.

Un dia va arribar un príncep valent, a qui li agradava molt salvar a persones. No podia entrar a la torre ni tampoc escalar-la. Va cridar a la princesa, ella va mirar per la finestra i el va saludar. Després va sortir l'home malvat i es va barallar amb el príncep.

El príncep va treure la seva espasa mentre el malvat llençava rajos. El príncep els parava amb la seva espasa i rebotaven. L'últim raig va rebotar a la mà del malvat i el va fer caure les claus que portava. El príncep va llençar l'espasa i va agafar les claus. Va obrir la porta i va rescatar a la princesa.

Es van enamorar i es van casar.

12 ANYS

L'ÈPOCA DEL DRAC

Fa un parell d'anys, el món no era com ara, no hi havia ordinadors, televisors ni mòbils. Només hi havia espasses i castells amb torres molt altes. Al Baix Gaià es trobava el castell més gran. Al costat hi havia un altre castell. Tots dos estaven enfrontats.

Un dia van caure pedres del cel, de les quals van sortir cinc ous disparats per tot arreu. Un dels ous se'l va trobar un pagès al seu hort. El va agafar i se'l va endur cap a casa seva. El pagès es deia Ang i no sabia de que seria aquell ou. Quan l'ou es va obrir, va sortir un drac que va anar creixent molt ràpid. L'Ang li va posar per nom Daco. Quan el drac va ser adult va aprendre a volar. El rei del castell més alt va ordenar assassinar a tota la gent que hi havia a l'altre regne. Però aquest no era un regne normal: hi havia ombres, unes criatures amb ganes de sang i sense pietat. El seu rei era una ombra gegant, que els controlava.

El primer rei va fer moltes lectures per esbrinar com matar a les ombres. Va fer cridar a l'Ang i al Daco. Amb una escala, l'Ang va pujar a dalt de la torre. Va pujar a sobre del Daco i volant, van poder cremar el castell del rei ombra, amb ell i les criatures a dins.

12 ANYS

LA BIBLIOTECA ENCANTADA

Hi havia una vegada un poble que es deia Baix Gaià i estava molt poblat. En aquell poble hi havia una cosa fantàstica, una biblioteca, però no era una biblioteca qualsevol, era màgica. Hi havien uns nens que sempre anaven a fer lectura: dues noies, la Marta i l'Andrea i dos nois, en Lluís i en Mateu. Els llibres d'aquella biblioteca eren màgics i especials. Els personatges sortien dels contes i els explicaven les històries ells mateixos. Una vegada els quatre nens van anar junts. Allà van veure un llibre on a la portada sortia una torre. Quan van agafar aquell llibre, els personatges es van moure, i es podien veure unes escales que baixaven. Ells van voler baixar i ho van fer en l'ordre següent: Lluís, Marta, Andrea i Mateu. Hi havia una escala que estava trencada i van estar a punt de caure. Quan van arribar a baix del tot, es van trobar coses fantàstiques, com unicorns, bruixes, fades... Es van quedar allà dos anys, i quan van sortir seguia sent el mateix dia que van entrar. No ho van explicar a ningú per a que ningú conegués el seu lloc fantàstic.

12 ANYS

LA BEGUDA DEL PODER

Aquesta és una història sobre l'antiga zona del Baix Gaià.

Un rei d'aquesta zona va començar a dir als seus cavallers que matessin a la gent que no li deia on estava la beguda del poder, una beguda amb la que et va la vida millor, ets immortal, trobes l'amor, ets ric...

Un cavaller va passar per la casa d'una família que eren: una mare, un pare, i un nen de 10 anys que es diu Rodric.

El cavaller va matar a la mare i al pare, per sort el Rodric va agafar una escala i va pujar al sostre per amagar-se.

A mesura que passaven els anys, Rodric va trobar una vivenda i va fer lectura sobre la beguda del poder, mesos després Rodric va aconseguir la beguda i va passar tot el que es deia si es bevia.

Rodric va desafiar al rei perquè ell volia ser el nou rei. Van lluitar i Rodric d'un cop de peu el va guanyar. A partir d'aquell moment Rodric va ser el rei i vivia en una torre gegant.

Rodric es va enamorar de la filla de l'antic rei. Els dos es van casar i van tenir fills.

12 ANYS

L'ASSASSINAT

Un dia a classe la professora va sortir a buscar les fotocòpies que havia enviat a la impressora. Quan va sortir va dir als seus alumnes que fessin lectura. Els nens no van fer res d'això, menys una nena que estava llegint *L'assassinat de la Torre encantada*. Tractava d'un cas real que havia passat al Baix Gaià. Un senyor va assassinar la seva dona, a la seva filla, al seu fill i al seu pare, que vivia amb ells. Aquell senyor va venir un dia a la nostra escola... Quan estaven jugant a classe, el senyor es va emportar al Rodolf, i ens va dir:

- En 5 minuts vindré a per un altre nen.

Només es podíem salvar llegint sense fer soroll i estant asseguts al seu lloc sense moure's. El senyor va tornar i tots estaven callats i llegint al seu lloc. El noi va marxar i la profe va tornar i va dir:

- On està el Rodolf?

Van contestar tots junts:

- Se l'ha emportat aquell home!

La professora va dir:

- Nens i nenes us ho heu cregut.... He sigut jo!

Tots van riure, però després van dir:

- Però profe, on està el Rodolf?

I va contestar:

- Està al lavabo, ara ve.

12 ANYS

LA MIGDIADA

En Joan treballa cada dia, de dilluns a divendres de 6:30 del matí fins a les 12:30, i torna per la tarda a les 16.30 i acaba a les 22:30 de la nit. Té un descans de 12:30 a 16:30, que és quan menja i fa una migdiada.

Un dimecres de pluja després de menjar, sempre llegeix una lectura, i així s'adorm més ràpid. Avui ha tingut un somni on recorda a la seva tieta Pepita, que va morir quan ell tenia 12 anys. Al somni, anava a menjar a casa de la seva tieta Pepita que vivia en una torre al Baix Gaià. Quan acabava de menjar pujava al dormitori, per l'escala de cargol, havia de pujar 125 esglaons per arribar als dormitoris. La tieta dormia a sota perquè era molt vella i no podia pujar 125 esglaons. Dormia una hora justa i la seva tieta el cridava pel forat de l'escala, llavors feia eco i en Joan l'escoltava.

De cop i volta li va sonar el despertador per anar a treballar. Va marxar molt content perquè havia tingut un somni meravellós.

12 ANYS

EL POBLE MALEÏT

Hi havia una vegada al Baix Gaià una nena que es deia Sandra. Era una bona detectiu i viatjava molt per la feina de la seva mare.

Un dia va anar a un lloc desconegut amb molta boira. De sobte, va sortir un nen petit que la va conduir fins a una torre que era molt alta. Quan van entrar, van veure una escala gegant i el nen va preguntar si no volia anar per l'ascensor. Van pujar, pujar i pujar , fins que van arribar a dalt de tot: estava tot ple de llibres i nens fent lectura. La Sandra va agafar un llibre i es va unir a ells. De sobte, va arribar un adult a robar llibres de la torre però no sol un o dos , sinó tots els llibres de la torre, inclús els que tenien els nens a les mans i el d'ella. Com era una bona detectiu , va anar a investigar per les cases. Quan anava a una casa, l'adult ja havia robat els llibres. Com va anar de casa en casa va observar que no hi havien marques en cap d'elles. Va veure que tots eren fantasmes i que la volien convertir a ella també. Ja havien convertit a la seva mare.

La van posar en una màquina i li van dir: ara no existiràs al món on vives abans i t'uniràs a nosaltres.

12 ANYS

L'ÀVIA LOLA

Hi havia una vegada una família: la mare es deia Marta, el pare Joan, la filla Sara, i l'àvia Lola. Vivien en una torre amb jardí al Baix Gaià.

Un dia, la Sara i l'àvia Lola van anar a comprar al supermercat del poble. Al acabar van anar a una botiga de roba. La Lola es va comprar una faixa de color sèpia i la Sara un vestit vermell com la seva habitació. Al marxar, la Lola va caure per unes escales i la Sara va haver de trucar a l'ambulància. Ja a l'hospital, la Sara li va portar un llibre i unes flors a la seva àvia.

A l'hora de menjar com que la Sara es va quedar amb la Lola li va dir:

- Àvia es l'hora de la lectura

- De la lectura ? –va contestar l'àvia Lola.

La Sara va començar a llegir i al cap d'una estona, va veure que l'àvia s'havia adormit. Quan van portar el menjar van posar la safata damunt l'àvia i de sobte, paf!!! tot el puré damunt del llit. Tots van riure i riure sense parar, van dutxar a l'àvia que estava tota bruta i es van posar a parlar.

Al acabar van sopar tots al Woki Wok i al dia següent l'àvia va marxar a la torre perquè ja estava curada.

12 ANYS

LA HISTÒRIA DE LA CLARA

Hi havia una vegada una nena que es deia Clara i vivia al Baix Gaià. Es portava molt malament amb la seva mare, perquè no li agradava la gent que portava a casa i perquè la castigava. Un dia la Clara es va adonar, que amb la gent que anava, li faria tindre més problemes amb la seva mare i es va aficionar a la lectura. Es va trobar un llibre a l'escala del col·legi. Anava d'una princesa que hi vivia a una torre molt gran i la seva mare no li feia mai cas. La Clara va anar amb uns altres amics que no feien coses dolentes, i així no tenia problemes amb la seva mare. Quan es va fer gran va anar a la universitat a estudiar Art, per dibuixar, perquè si li donava molt bé.

Quan la Clara ja va tindre la seva carrera d'Art, es van posar molt contenta ella i la seva mare. Si no hagués anat amb els nous amics no hauria anat a la universitat, perquè els amics dolents ara no tenen res: ni carrera, ni casa... i la Clara si ho té.

Ara no es porta a malament amb la seva mare, perquè ara s'ha fet gran i s'ha adonat que ho va fer malament. Li ha demanat perdó a la seva mare. Va trobar feina de dibuixant a Roda de Berà, on també va trobar al noi de la seva vida: un noi molt guapo i simpàtic, i es porta molt bé amb ella que és el més important. Després d'uns quants anys, la Clara i l'Izan van tenir un fill que es deia Pol. Després de 15 anys el Pol es va fer gran, i es va treure la seva carrera. L'Izan i la Clara van estar molt orgullosos del Pol.

13 ANYS

UNA AVENTURA INCREÍBLE

Hi havia una vegada, un noi molt aventurer que li agradava la lectura, sobretot els llibres de Jules Verne. Dels seus llibres es va inspirar a ser aventurer fins la seva mort. Es deia Joel.

El 24 de Juliol de 1952, devia emprendre una aventura on hauria de recórrer tot el Baix Gaià lluitant amb monstres molt poderosos i travessant boscos màgics molt perillosos. S'equipà amb la seva jaqueta, fuet, espasa, barret i menjar per poder sobreviure a la seva travessia fantàstica.

Primer va anar a Roda de Berà, on es trobaria amb el malèfic Rodrick, un cavaller amb el poder del foc. El Joel li va clavar la seva espasa però aquest el va agafar i el va llançar a l'aire. Quan va tornar al camp per lluitar li va lligar el fuet al cap i va estirar, va caure a terra i li va clavar l'espasa al cap i va guanyar!

Va pujar a una torre per unes escales i va llançar-se a l'aigua. Havia de bussejar per obrir una porta on trobaria la penúltima prova al bosc dels animals carnívors. Va aconseguir passar sa i estalvi.

L'última prova era la de les lianes trampa. Si queia en les trampes, sortirien animals que el matarien! Però no va caure i arribà de volta a casa perfectament.

12 ANYS

EL FANTASMA DEL SUBTERRANI

Al poble de Roda De Berà, hi havia una casa destrossada i mal feta.

Aquella casa va caure cap avall per una paret mal feta. Diuen que en aquella casa hi ha algú al subterrani fent coses estranyes i movent mobles. En aquella casa també havia viscut gent però, havien marxat pel soroll del subterrani.

Els investigadors anaven totes les matinades a primera hora per inspeccionar tota la casa. Quan van baixar al subterrani, el que van trobar eren llibres de lectura, una llibreria i un munt de experiments estranys. Quan van acabar amb el subterrani, els investigadors van sentir un soroll de les golfes de la casa.

Van pujar corrents però havien d'agafar una escala per pujar. Quan van pujar, el que van veure va ser una torre mal feta de cartró, perquè queia a trossets petits. Al dia següent no van anar pel matí sinó per la nit.

Quan van entrar van veure que la casa s'estava construint sola. Els investigadors van inspeccionar amb una càmera especial per fantasmes. Van veure que hi havia un fantasma vivint allà i el van deixar viure tranquil·lament al Baix Gaià.

13 ANYS

AQUEST ESTIU

Aquest estiu vaig anar al Baix Gaià, on hi havia una torre molt alta. Per pujar hi havia una escala llarguíssima. A dalt vaig llegir una lectura molt interessant sobre com era el Baix Gaià, i com era aquella torre feia mil anys.

Després vaig anar a la platja i em vaig menjar un gelat de xocolata. Estava en un càmping i a la nit vam fer una barbacoa i una gimcana.

Al dia següent vaig conèixer un nou amic que es deia Gerard. És molt divertit però una mica pesat perquè sempre vol jugar a futbol o a la *Play Station*. Però és bon nen perquè sempre em convida a un restaurant a menjar, però com a vegades no tinc temps, li dono les gràcies i li dic que aniré un altre dia.

Tinc un altre amic que es diu Joan. Aquest és el meu millor amic perquè fa temps era el meu company de futbol, i érem els que marcàvem més gols de l'equip.

Tinc un altre amic que es diu Marc, però és una mica més problemàtic perquè es va colar dins d'un autobús privat que era per a futbolistes professionals. Va aconseguir l'autògraf de tots.

13 ANYS

ELS NENS SALVATS

Hi havia una vegada un nen que vivia a un poble que es deia Roda de Berà, al Baix Gaià. Es deia Joel. Un dissabte es va aixecar aviat del llit perquè la seva mare l'havia de portar al poliesportiu de Tarragona a jugar un partit de futbol sala.

El seu equip va guanyar cinc a dos i el Joel va marcar dos gols. Després, amb uns amics que es deien Robert i Iker, van jugar a ping-pong. Totes les partides les va guanyar el Joel, era el més bo. El dia següent van anar a jugar al parc, cinc persones emmascarades se'ls van emportar a Torredembarra.

El Joel se'n va enrecordar que el seu germà sempre li deia una cosa: "Per què es diu Torredembarra? Per què té una torre molt gran?" Quan van arribar, van anar a una casa, van pujar una escala molt gran on hi havia un noi amb una pistola, l' Iker va anar a agafar-la però el noi el va matar. Aquest noi va preguntar si tenien mòbils, tots van treure el seu, menys el Joel. Un noi que llegia una lectura es va aixecar.

El Joel el va tirar al terra, i l'Iker el va matar. Van tornar a casa sans i estalvis. I no van dir res de tot el que havia passat.

12 ANYS

L'EXCURSIÓ

Hi havia una vegada uns nens i nenes que estaven a una escola del Baix Gaià.

Era l'hora de la lectura, de sobte va entrar el director de l'escola i va dir :

-Dema hi haurà una excursió a Lleida .

Van arribar a Lleida a les 10:45 del matí, van veure una torre i van pujar per a veure que hi havia . Dalt hi havien unes escales que portaven més amunt encara. Van pujar, i hi havien uns altres nois més grans d'una altra escola i els van dir que marxessin i així ho van fer perquè no es volien enfrontar a nois més grans. Va arribar l'hora de marxar cap a l'escola. Estaven una mica enfadats i tristos. Van explicar al director el que havia passat, i que no havien pogut veure un lloc molt espectacular. El director va dir que no passava res, que farien moltes excursions més a llocs més impressionants que Lleida . La pròxima seria a Barcelona , al zoològic, però seria cap al mes d'abril.

Van estar d'acord en que no passava res, però encara seguien tristos pel que havia passat , però per una part estaven contents per la propera excursió al zoològic.

13 ANYS

LES AVENTURES DEL REI ARTUR

Hi havia una vegada, en una comarca que es deia Baix Gaià, vivia un guerrer que es deia el rei Artur i li agradava molt la lectura. Tenia un castell amb una torre. Es deia el castell dels guerrers.

Un dia van venir els enemics de l'Artur i les seves tropes. L'Artur va pensar un pla per matar als seus enemics:

- Tropes avui és un dia molt important per a nosaltres! Si guanyem ens emportarem a la princesa Sofia i conquerirem el món.

L'enemic va dir el mateix a les seves tropes, però més enrabiats. Els enemics de l'Artur van anar al seu castell. L'Artur va repartir els oficis: els arquers els va posar a les torres, ell a l'escala, i tots els altres atacant. L'Artur va lluitar contra l'altre rei i va guanyar.

L'Artur es va casar amb la princesa , va conquerir el món i el castell va ser per a ell sol i les seves tropes.

12 ANYS

UNA HISTÒRIA DIFERENT

Ja fa molts anys, en una zona abandonada del Baix Gaià, va passar una cosa molt estranya en la que apareixia un ser mitològic.

Era un dia d'estiu, una princesa feia, a la seva habitació, l'hora de lectura diària. Al acabar va sortir al pati de la torre on vivia i va estirar-se a mirar com passaven els núvols.

Sense adonar-se'n es va adormir, i al cap de dues hores es va despertar i va veure com una mena de drac. Estava en un lloc totalment diferent d'on estava al principi; era com un quartet tancat, on hi havia una finestra per on es veia una mena d'escala molt llarga encargolada. Cada dia mirava per la finestra a veure si algú l'anava a rescatar. Un dia, a les nou del matí, va arribar el moment. Va mirar per la finestra i va veure un noi amb un cavall que venia cap a on estava ella. Estava molt alegre. En un moment es van sentir uns sorolls que semblaven que els feia un drac. La princesa estava contenta perquè es pensava que qui pujava, era el príncep a rescatar-la. La porta es va obrir molt lentament i... era el drac! La princesa estava molt espantada.

El drac es va menjar a la princesa i des d'aquell moment es va tancar a la torre i no va sortir mai més.

12 ANYS

EL LLIBRE DEL POL

Sóc en Pol i m'encanta llegir i anar de viatge. No sóc un nen molt estudiant, però la lectura se'm dona molt bé. Un dia amb la meva vam fer un viatge al Baix Gaià. Vivim a Madrid i, com que el viatge és molt llarg, pel camí vaig llegir un llibre que ma mare em va regalar per Sant Jordi. És una historia molt interessant, mireu que us l'explico:

Un dia una nena mentre jugava al parc, va caure a la sorra. Sota de la sorra, va veure que hi havia una porta de ferro. La va obrir amb curiositat i hi havia una escala que arribava a Mentalbuj Dreams, País de la Fantasia. Unes fadetes la van agafar de la mà i la van conduir a una torre on anaven tots els nens desapareguts. Hi havia nens que portaven segles allà i no morien. Aquesta torre el que fa és que els humans no envelleixen mai. Aquesta nena volia fer l'impossible per sortir d'aquest món. Se li va acudir fabricar una fletxa i, quan caigués un llamp, la llençaria per desfer-se d'aquest món. I així ho va fer.

Encara hi ha més llibres i històries per descobrir... la màgia mai s'acaba. Estic esperant més llibres per poder explicar-vos una altra historia fantàstica.

12 ANYS

LA TORRE ENCANTADA

Hi havia una vegada una senyora gran que vivia al Baix Gaià. Aquesta senyora és deia Sandra i li agradava llegir, per això havia format un club de lectura.

Vivia a una torre perquè el seu home treballava allà.

El primer dia del club de lectura es van presentar tres persones. Al dia següent van aparèixer cinc persones més i així successivament fins que, van arribar a trenta persones.

El trenta de desembre va ser l'última reunió de l'any. En aquella reunió va passar una cosa molt estranya: va desaparèixer una persona i es van espantar, després la van veure caure de les escales i va morir.

L'1 de gener van anar els forenses a la torre per analitzar l'accident i van decidir que la torre hauria de ser desallotjada perquè estava encantada.

Com que la torre era casa seva, la Sandra no tindria on viure. Una senyora del club li va dir si volia quedar-se a viure amb ella.

Així va ser i van ser molt feliços.

12 ANYS

UNA HISTÒRIA MEDIEVAL

Un dia vam anar a la biblioteca de l'escola per escoltar una lectura de la Pilar Franquet, la bibliotecària. La lectura que estava explicant era una mica avorrida i em vaig adormir. Vaig imaginar que estava a l'edat mitjana, una època en què els homes lluitaven contra els homes i les dones es quedaven a casa cuidant els seus nadons. Aquell poble es trobava al Baix Gaià i en una torre hi vivia una princesa anomenada Lia, una nena molt bonica i molt simpàtica. La princesa no volia estar a la torre i, a més, no li agradava ser princesa. Un dia va intentar escapar però, com sempre, l'aturaven els sentinelles. Però un dia va passar una cosa molt estranya: quan les donzelles van portar-li l'esmorzar al llit la princesa Lia no hi era. Tothom es va espantar. Van tocar la campana d'emergència. La princesa se'n va anar al bosc negre. Allà ningú no sortia del bosc i, de sobte, va xocar amb un noi i li va preguntar:

-Qui ets tu? Per què ets aquí? -li va preguntar el noi.

-He fugit del castell. No volia estar més allà- li va dir la princesa (molt valenta ella).

Ella li va explicar que era una princesa i que ja estava farta que la tractessin com una nena petita. El noi li va dir que si volia anar fins els confins del món. Quan van sortir del bosc se'n van anar. Van arribar a casa del noi i van pujar unes escales per anar al menjador, per menjar alguna cosa. La noia li va dir que sí, que se n'aniria amb ell a recórrer el món i a viure aventures. La gent del poble ja no va saber res més de la princesa Lia. I quan es van fer el petó em va despertar la meva amiga Carla Camps, perquè no em castiguessin els professors. Jo li vaig explicar la història que m'havia imaginat. La Carla es va quedar molt impressionada. I vam anar cap a casa esperant que em tornés a adormir i somniar una altra aventura medieval!

LA MILLOR HISTÒRIA

Un dia a Roda hi havia un castell molt estrany. Tenia una torre separada del castell. Els policies van dir que era una mala construcció, i quan van voler enderrocar la torre, just quan estaven a punt de fer-ho va sortir un dimoni gran i terrible, ple de sang, pelut i sense roba. Un nen que es deia sense por va entrar a la torre i no va trobar cap dimoni. Va trobar un home llegint i, sense por, va dir-li a l'home:

-On és el dimoni?

I l'home va confessar que només era una disfressa, la sang era quètxup i el noi va dir que allò no estava bé i l'home li va dir:

-Si no dius res et llegeixo un conte i et dono una piruleta.

El nen va contestar-li que sí i l'home li va llegir i quan va acabar, el nen es va emocionar tant que li va dir:

-Ets el millor lector del món.

L'home li va dir que, si volia, un altre dia hi anés. Al dia següent el noi va arribar i l'home ja estava a dalt d'una escala fent malabars. El noi va passar per sota de l'escala i l'home, cridant, va dir-li que no havia d'haver passat per sota de l'escala, perquè "ara tindràs catorze anys de mala sort". El nen, tan espantat, se'n va anar cap a casa i al cap de deu dies no va passar per la torre.

El nen, pensant en el que havia fet i caminant pel Baix Gaià, va trobar una font petita, on hi havia escrit: "Tira la moneda i agafa la sort". Ell va tirar una moneda i la vida del nen va canviar de cop, i el nen va créixer, va recordar la torre i el Baix Gaià i va explicar la història als seus fills i a la seva dona i, així, de boca a orella, es va escampar per tot el món.

12 ANYS

EL MEU VIATGE PREFERIT

Hola, jo em dic Johana i sóc una noia molt viatgera i he viatjat per més de vint països d'arreu de tot el món. He estat en zones tan diferents com, per exemple: Anglaterra, Tarragona, Cuba, Montblanc, etc... Jo per uns anys vaig ser mestra d'una escola de Roda de Berà que es diu Salvador Espriu. Aquesta escola és molt interessant, encara que alguns alumnes són una mica maleducats, però els profes són molt simpàtics amb tots. Els nens i nenes deien una llegenda (que clarament és mentida) sobre l'escala dels petits on al peu hi havia una porteta petita taronja que mai ningú havia entrat perquè els empaitava un soroll que sempre s'escoltava com dient "fuuuuuuuuuuuu" i a tots els alumnes els feia molta por. Els nens no ho saben, però en realitat aquest soroll és el vent.

A Roda de Berà hi ha una torre molt important que li diuen "el Cucurull". Aquesta torre està a una muntanya petita que hi ha; també hi ha lectures i llibres molt interessants que expliquen tota la història d'aquesta torre tan important per als rodencs i rodenques de Tarragona.

Aquest viatge tan interessant al Baix Gaià m'ha agradat moltíssim. M'agradaria tornar a venir a Roda de Berà, perquè aquest poble és molt bonic, a part que els seus habitants són molt simpàtics.

LA TROBADA DE L'AMOR

Fa unes quantes setmanes vaig conèixer l'amor de la meva vida. El vaig conèixer sota unes escales. Allà el vaig conèixer . Després d'uns mesos vam quedar i em va regalar un llibre d'aventures i a mi m'agrada molt lectura i també l'aventura . Jo vaig anar per treball al Baix Gaià . Allà me'l vaig trobar també pel mateix que jo. Bé, ara us diré el que va passar després . Ell em va demanar ser la seva xicota i jo vaig dir que sí . Quan portàvem tres anys vam anar de viatge a Egipte i vam anar a visitar una torre que era molt, molt gran i bonica .Ell es deia Kevin i jo Maria , a mi m'agradava molt aquell lloc. A ell també, però el que no li agradava era que feia molta calor.

I sota aquelles escales vaig conèixer l'amor de la meva vida.

11 ANYS

EL SEGON CAMÍ CAP A CASA

Hi havia una vegada tres germans que es deien Pol, Roger i Sabrina. Una dia normal i corrent, a la tarda, tocava fer lectura i havien de llegir un llibre d'aventura i molta fantasia. Van fer medi, i després els tres germans se'n van anar cap a casa. Van arribar a la casa i la van notar com una mica mm... com se'n diu d'això,... diferent. La casa botava i sortia llum de colors per les finestres!

El Roger va obrir la porta de l'entrada. Tots tres van aixecar els peus per pujar l'escala que hi havia a l'entrada i van caure cap un forat que hi havia al terra. Però no era un forat normal, sinó de coloraines i amb purpurina. Van passar com en un altre món, i hi havia un cartell que deia: "MÓN DEL BAIX GAIÀ, BENVINGUTS. Es van quedar bocabadats quan van veure aquell paisatge. La Sabrina va dir:

- Mireu allà-, assenyalant una torre.

El Roger, flipant, va dir:

- Què hi diu, allà?

- I el Pol va contestar:

-Allà hi diu meta!- es van quedar pensant que on eren que ... Bé, estaven flipant. Al terra hi havia un camí marcat, on t'assenyalava per on havies de passar. El Pol estava molt preocupat per tot i els va dir que quan abans se n'anessin d'aquell lloc millor. Van començar l'aventura i per arribar a la torre havien de superar diferents proves que hi havia al camí. Per exemple: la primera era escollir un animal salvatge i domar-lo per passar per un lloc que només podien passar els animals, i moltes més proves cada vegada pitjors i més complicades. Encara que en algunes s'ho passaven bé com per exemple: en una que es trobaven amb un follet molt lleig i fastigós, que et feia una endevinalla per persona. Per sort se'ls donava bé això de les endevinalles, i preguntes per a pensar molt...

Quan van arribar a aquella torre que es veia mooolt més petita de lluny que d'aprop, a la porta hi havia escrit: "introdueixi clau de casa". Es van quedar estranyats i el Roger va dir :

- Ostres, me l'he deixada al principi del camí! Ara haurem de tornar?-

La Sabrina, rient, diu:

- Els papes què diuen sempre?

I el Roger diu:

- Que no perdem mai les claus-.

I la Sabrina diu :

-No cal que hi vagis. Les tinc jo.

El Pol rient i dient :

- Menys mal que les tens. Gràcies, ets la nostra salvació. Fica la clau dins el pany i un vent fort els empeny cap a dins i cauen en una altra porta. Obren els ulls i eren a fora el jardí de casa seva veient els seus pares arribant per venir-los a buscar, per celebrar l'aniversari de la seva àvia (la casa va tornar a la normalitat).

I es van prometre que això es quedava entre ells.

I conte acabat aquest secret entre nosaltres ha quedat.

11 ANYS

UNA TARDA AL BAIX GAIÀ

Era un dia d'estiu, que estava a casa amb la meva família, que estàvem: el meu pare, la meva mare, el meu germà, el meu gos i jo.

Ens avorriem moltíssim i en avorrir-nos tant, vam decidir anar a algun lloc i vam fer una llista de propostes. Però la que va ser més votada va ser la d'anar al Baix Gaià.

Ja ens vam preparar tot per marxar de casa, i vam pujar al cotxe i vam arribar al Baix Gaià. Al principi de tot vam veure una torre súper alta. Es veia tot el que hi havia dintre, perquè era transparent i era molt bonica. Era molt barat i vam decidir entrar. Allò era immens, i per pujar havíem d'enfilem-nos per les escales perquè l'ascensor no funcionava. Les escales eren eternes: no s'acabaven mai!

A mesura que anàvem pujant, hi havia com unes saletes on hi havia coses. També hi havia coses per a nens. Per exemple: en unes de les sales hi havia unes noies que estaven llegint contes. Després, en una altra sala, hi havia uns nois que interpretaven una història. Però no sempre era la mateixa: cada vegada anaven canviant d'història.

En una altra sala hi havia uns senyors i unes senyores que contaven coses de quan ells eren petits als nens de cinc a sis anys o més o menys. També els contaven coses sobre la guerra.

Després, en una altra sala, hi havia senyors, senyores grans, joves, nens i nenes petits. Hi havia gent de tot tipus d'edat, llegint lectures, però antigues.

Després, en una altra sala, hi havia gent cantant, cançons velles i modernes per tot tipus de gent.

I, per acabar, les escales que ja vam arribar a dalt del tot, es veia tooot el poble. Era molt bonic al veure tota la gent, totes les cases, tots els edificis, totes les botigues, etc..... Vam començar a fer un munt de fotos. Vam estar allà una hora, més o menys.

Mentre estàvem allà a dalt ja van arreglar l'ascensor i vam poder baixar per ell.

I quan vam estar a baix del tot vam anar a fer una passejada per allà i a prendre alguna cosa en algun bar d'allà.

I quan ja vam acabar de prendre alguna cosa, vam anar al cotxe per marxar a casa.

I vam passar la tarda fora de casa i sense avorrir-nos.

El gos, com no va poder entrar a la torre, el vam deixar a la recepció perquè allà hi havia una noia que cuidava el gossos mentre els amos estaven a la torre. I ja després el vam anar a buscar quan vam baixar.

VA SER UNA TARDA MOLT BONICA!!!

12 ANYS

ELS TRES GERMANS

Hi havia una vegada tres germans que anaven a la mateixa classe. A la tarda els tocava lectura. A la classe de lectura els tres germans es miraven amb cara d'avorrits. No seguien la lectura i la professora se'ls quedava mirant. Al costat de l'escola hi havia una torre molt antiga i a la vegada molt vella. A aquella torre els germans, van allà per a passar l'estona i també per a veure unes vistes precioses. Allà quedaven més nens de l'escola també. En aquella torre hi havia moltes escales i els nens es cansaven molt. Cada minut els nens es paraven a una escala cada un i descansaven mig minut i tornaven a pujar. Als nens els van expulsar del col·legi i la seva família es va mudar a Baix Gaià. No hi tenien amics ni sabien els llocs on podien anar i tots els dies s'avorrien. Al final van conèixer tot el Baix Gaia, van anar a l'escola, van fer un munt d'amics i s'ho van passar pipa.

Allà també hi havia una torre i anaven allà per a passar-s'ho molt bé. Allà, com era un cole pijo, a l'hora de lectura sí que seguien la lectura perquè no els expulsessin una altra vegada.

11 ANYS

La història dels alumnes de sisè.

Hi va haver una vegada un dia de primavera. Jo i uns quants companys meus, quan vam acabar la classe, volíem anar a una torre que hi havia al BAIX GAIA "Tarragona" i estava a 5 km. Nosaltres, vam arribar, vam trucar a la porta, i la porta es va obrir sola i ens vam anar corrent. L'altre dia quan vam acabar la classe de lectura, ens vam anar a la torre. Vam arribar i vam trucar i una altra vegada la porta es va obrir sola, vam entrar i tot estava ple de teles d'aranyes i vam veure un cadàver humà. Vam anar cap amunt i vam trigar mitja hora. Vam arribar a dalt i això i era una pel·lícula de por perquè estava tot negre i no vèiem res i vam sentir unes passes. L'Arnau es va espantar i nosaltres vam sortir una altra vegada. A baix hi havia una escala al costat del cadàver. La vam agafar i vam anar una altra vegada a dalt i llavors l'Arnau va agafar l'escala i va anar a dalt. El Joel va agafar l'escala i llavors el noi va dir: -Pareu! Sóc un noi bo. Vam llençar l'escala al terra i el noi ens va dir:

Me'n puc anar amb vosaltres?

Jo dic que sí, i els altres també volien. Vam sortir del castell i ens vam anar i llavors vam trucar a un destructor perquè destruïssin aquesta torre. La van destruir i tots ens vam posar molts contents i el noi també. A aquest noi li vam buscar una família. Vam trobar una família i tots ens vam posar molt contents i ens vam anar cada un a nostra casa.

LA TORRE DE 464 GRAONS

Hola. Em dic Claudia i ara us començaré a explicar una història. Un dia un noi va decidir que aniria a algun lloc antic. Ell vivia a Roda de Berà, un poble del Baix Gaià. Al Baix Gaià hi havia moltes coses antigues, des de museus, fins a cases dels romans.

Ell no sabia a on anar. Llavors, va anar a casa d'un amic que sabia molt d'aquestes coses. Aquest amic seu treballa al museu. Quan va arribar a la seva casa, l'amic li va dir que hi havia una torre que era molt antiga, tenia moltes aventures en el seu interior i moltes coses per descobrir.

El noi es va quedar sorprès pel que li havia dit, perquè mai no havia sentit parlar d'aquella torre. L'amic li va explicar que estava una miqueta lluny, però que en cotxe eren vint minuts només. Llavors el noi, que es deia Aitor, va agafar el cotxe i es va dirigir cap a la torre.

L'amic li va recomanar que s'emportés alguna cosa de lectura perquè per entrar a la torre hi havia una cua immensa. Per fi va arribar a la torre. Com li deia

l'amic hi havia una cua molt gran!!! Va agafar el llibre i va començar a llegir-lo.

Quan li tocava li van haver de dir:

-Senyor li toca a vostè!!

Tot espantat va anar corrents a pagar i per fi va arribar a entrar.

A la entrada posava:

-Hi ha 464 escales.

Es va quedar amb la boca oberta i va començar a pujar. Cada vint escales hi havia una porta. En una porta hi havia una sala de quadres. En una altra hi havia una sala de pel·lícules antigues. I així contínuament de coses diferents. Fins que va arribar a dalt del tot i no us podeu imaginar el que hi havia. Hi havia...la sala més bonica de totes estava la col·lecció sencera de els quadres de Leonardo da Vinci. No s'ho podia imaginar que estaria a aquella torre tan antiga i a més a més estan al Baix Gaià.

Després havia de baixar totes aquelles escales, però no creieu que es va cansar molt en baixar-les. Quan

va arribar a baix sentia que les cames li tremolaven de la caminada que s'havia fet en pujar i baixar 464 escales. Li va agradar molt aquella experiència, i va decidir que faria una altra sortida com aquesta. I ja sabia a on aniria la pròxima vegada. Va dir que aniria a el museu on treballava el seu amic que l'havia ajudat a fer aquella experiència tan bonica que havia passat a la torre.

11 anys

LA NENA MISTERIOSA

Eren vacances d'estiu, 25 de juliol per ser exactes. Anava a passar les vacances a casa de la meua àvia all Baix Gaià.

Quan vaig acabar d'instal·lar-me a la casa de l'àvia vaig sortir i em vaig dirigir a un parc a prop d'on estava. M'agradava molt anar-hi de petita i tenia moltes ganes de tornar. Quan vaig arribar, vaig veure una nena al gronxador. Semblava trsita. Em vaig apropar a ella i li vaig dir:

-Hola, em dic Cloe. Li tu com et dius?

-Em dic Nina.

La nena era tímida i callada, vaig començar a parlar amb ella però quasi no em deia res. El que sí va dir, és que li agradava molt la lectura, sobretot els llibres de misteri.

Volia conèixer-la una miqueta més. Per això, vaig proposar-li que anéssim a una torre molt antiga que estava a prop del parc. Ella em va dir que sí amb el cap.

Quan vam arribar, el primer que vam veure va ser una escala de cargol, era estreta i molt llarga. Vam pujar i vam berenar juntes a dalt de la torre. La Nina em va dir que li sorprenia que estigués tanta estona amb ella, perquè normalment ningú no parlava amb ella i està sola, em vaig sentir molt malament per ella. Voldria que les coses no fossin així. Vam decidir tornar a trobar-nos en el mateix parc. Quan vaig tornar a casa em van dir que demà havia d'anar a un altre lloc. El pitjor és que no tenia el seu número de telèfon i no podia trucar-li per dir-li que no podíem quedar.

Va arribar el matí ime'n vaig anar, molt trista. No volia que pensés que l'havia deixada sola perquè no volia estar amb ella, estava molt nerviosa.

Quan vaig tornar ja era de nit. Vaig anar al parc, estava segura de que no estaria allà però ho havia d'intentar. Per la meva sorpresa, seguia allà. Em va dir que havia hagut d marxar i que havia arribat feia poc. Quina sort, no m'hahagut d' esperar. Però també em va dir que havia de marxar al dia següent i que no tornaria fins l'estiu següent. Molt tristes ens vam dir adéu, però abans d'anar-se em va abraçar i em va donar el seu llibre preferit. Em va dir que ja l'hi tornaria l'estiu següent.

Llegeixo aquest llibre cada nit, esperant contenta l'estiu següent.

12 anys

L'AVENTURA

Hi havia una vegada uns amics i jo que vam quedar per anar per Roda de Berà, que és un poble del Baix Gaià "Tarragona". Vam anar a passejar i vam ver una torre super gran i vam decidir anar a jugar, vam arribar i vam jugar a futbol i la pilota se'ns va colar a dins de la torre. Per entrar havíem d'agafar una escala super alta. Tots els amics vam anar a buscar una escala pel poble. Vam trobar-ne una i la vam portar a la torre i vam pujar tots. Quan ja vam passar una estoneta dins de la torre van passar coses rares, semblava una torre terrorífica. Hi havia fantasmes, la torre per dins estava tota destrossada. Teniem molta por. Estàvem cagats. Ens perseguien coses rares. Un amic va dir que per sortir de la torre havies de llegir una lectura molt llarga. Vam

anar corrent a buscar el llibre mentre ens
perseguien. Un amic meu va començar a
llegir mentre jo i amics meus els protegíem.
Quan va acabar de llegir ens vam
teletransportar a fora de la torre amb la
pilota i no vam explicar res a ningú. I el llibre
va desaparèixer i tots els fantasmes també. I
cadascú se'n va anar a la seva casa
tranquil·lament.

13 ANYS

UNA HISTÒRIA D'ESCOLA

Hola, sóc en Javi. Visc en el Baix Gaià (centre) un lloc molt bonic, amb molta història, cultura, amor i passió (entre altres coses.) Tinc onze anys i vaig a l'escola Salvador Espriu. Després d'una nit molt llarga m'acabo de llevar i ara m'estic vestint, he berenat i ara vaig al col·legi a estudiar. A primera hora tinc mates, una assignatura que m'agrada molt. Després em toca català, que també m'agrada molt perquè és guai. Mentre baixo per les escales (que són molt llargues) escoltem uns crits i de sobte l'alarma d'incendis:

- Incendi! incendi!- diu un nen.
- No passa res home, només és un simulacre- dic jo.
- Em moro!- exclama un nen.

Jo ric molt perquè em fa gràcia.

Al cap d'un temps vam anar al pati a jugar, jo jugava a futbol perquè es un esport molt guai, sempre en totes les escoles hi ha un típic grupet de nois i noies per rumiar el que sempre passa, però, a més tenen una especialitat: que tot el que parlen és d'amor baralles nens etc... Va sonar la música cosa

que indica que s'ha acabat el pati, el que tots els nens no volen perquè comencen les classes. A mi em dona igual perquè m'agraden les classes i a més toca lectura que és de les assignatures que més m'agraden. La lectura d'avui es llibre preferit o això crec... Sempre també en totes les classes està el noi que ho rumia tot però en veu alta i em molesta molt i el típic gracioset de classe, a més hi ha el que li dona tot un pal i el seu cognom té alguna relació amb marques famoses d'alimentació (o si no es sol en la meua classe.) El professor que tenim es molt graciós, conservador i sempre apura, i jo crec que no sóc el seu ull dret. Tinc molts amics però n'hi ha un que es el rumiador el que us he parlat abans. Ara toca geografia i estem parlant d'estructures, alguna torre i parlant de torres es el que tinc que fer una bonica torre, però ja tinc feta la torre, treball (o art), el treball era en grups i a mi em va tocar amb el Víctor i el Pol (el rumiador). Ens vam posar un 10 i ho vam celebrar amb unes laminadures molt bones i delicioses, i això és el pa de cada dia. Sempre el mateix o no de vegades. Molt graciosos de vegades i molts secs unes altres vegades.

L' ASSASÍ

Com cada matí, em llevo per anar a treballar, però les ganes de dormir que tinc ho intenten impedir. Desperto el meu fill perquè ha d'anar al col·legi. Esmorzem, pugem al meu cotxe amb el pastís del meu fill perquè avui és el seu aniversari i per això està molt alegre. Quan arribem a la seva escola l'ajudo a dur el pastís a dins perquè ell sol no pot. Marxo i me'n vaig a treballar. Quan arribo a l'oficina tots estaven molt alterats perquè diuen que hi ha un nou assasi molt perillós. Quan entro a la meva oficina veig molts papers sobre la taula. Pregunto què son tots aquets papers i em diuen que jo sóc un dels encarregats de resoldre aquet cas tan perillós. Em poso a treballar. Truquen al telèfon de l'oficina però quan em diuen que el meu fill ha desaparegut em poso molt histèric. Preparem tot un grup de policies i anem a tota velocitat. Arribem al col·legi, baixo del cotxe i vaig corrent a veure a la directora i m'explica que l'última vegada que el van veure va ser abans del pati i vaig caure en la conclusió de que el van segrestar a l'hora del pati i això podria haver passat sense que ningú s'adonés o que el vegin. Aquet assasi és un professional en segrestar persones sense que ningú el vegi. Quan arribo a l'oficina recopilo totes les pistes que he pogut aconseguir. Obro el calaix i trobo un origami on hi ha una pista de com trobar el meu fill. Posava que podia trobar el meu fill a la torre antiga que hi ha al Baix Gaià. Quan pujo l'escala vella que em comunica amb la torre, hi trobo el meu fill que no parava de repetir la paraula

“LECTURA” i m’adono que això ho fa l’assasi per divertir-se i el que fa es traumatitzar.

11 anys

EL PALLASSO DEL TERROR

Fa uns cinc anys un vell que tenia 85 anys que vivia en baix gaia aquell senior li agradava molt practicar la lectura i que vivia en una casa molt antiga , aquell senior cada dia surtia a passejar sempre i també anava per les montanyes el home un dia va baixar al sotaescala a agafar una cosa pero el senior a la vegada també li donava por , pero tenia que baixar si o si .

quan va vaixar va començar a pensar que quan ell es va adormir, sempre escoltava com si un gat comencava a escoltar a gent parlar , com si persones o animals li cau alguna cosa a terra ,quan va obrir la porta i va sonar nyec i diu ,que cosa mes rara , va encendre la linterna i va veure un gat negre .....L'home va començar a cridar:

- Ajudeu-me ajudeu-me i el gat va saltar un salt i va anar corrent per la porta per que es va asustar una mica i quan el gat va anar corrent per la finestra i va donar un salt que fins i tot va mor.... el vell despres dallo va decidir entrar ,quan va entrar tot estava ple de tella d'aranyas el home fins hi tot va començar a treure amb el bastó i quan va arivar a al fons va trobar la caixa i la va obrir i li va sortir un cap de pallaso el home creia que eren aquells que son de broma pero el home estava buscant lo que necessitava un quadro que posava baix gaia i on estava dibuixada una torre ,el cap de pallaso es va moure el home que es deia

Gerard i es va girar i va veure el cap que es movia i va cridar:

- Ahhhhhhhh el pallasso es va comencar a riure i va comencar a dir molt fluix torre ,baix gaia, torre ,baix gaia ali es on vaig mo..... i el vell li va comencar a donar en el cap i el pallasso dien parra que em fas mal de cap i va comencar a cridar surtiu amics meus i el vell diu –tu tens mal de cap?

i el pallasso diu –si

- aaaa si ets un fantasma .

- es veritat no em fas mal de cap. gracies per dirmu

- de res home. ahhhhhhhhhhhhhhh deixam en pau .

el pallasso va començar a cridar al seus amics i van aparèixer de sobte i ell vell casi li dona un atac de rissa per que no paraven de fer-li pessigolles i com eren tan lleig l'home no parava de riure i li va donar un atac al cor de pessigolles . i el home va morir.... mior que no us expliqui el final despres de 5 anys es van mudar altres persones i tamve lis va passar lo mateix i cada dia anavan passegant per la casa deient baix gaia torre i escala i sempre anavan dient lo mateix.....ens tornarem a veure ...

12 anys

L'AVENTURA DEL VÍCTOR

Hi havia una vegada, un noi que es deia Víctor, que vivia a Roda de Berà, un poble del Baix Gaià.

Un dia, el Víctor estava molt cansat després d'un dia d'escola, en el que havia tingut tres exàmens, i s'havia passat la nit anterior estudiant fins tard. Per sort, el dia següent era dissabte, i es podia aixecar tard.

Li va dir a la seva mare:

-Mama, no vull sopar, tic molta son.

-D'acord, bona nit!

Quan va arribar al llit, ni tan sols es va posar el pijama, es va tombar, i en un segon ja estava roncant.

Es va despertar i estava en un lloc que no era el Baix Gaià. Estava en un camp, i no n'hi havia ni un núvol, però en un lloc a sobre d'una muntanya hi havia una torre amb molta foscor. Al costat d'on era ell hi havia un bosc, però no era un bosc que feia por, era un bosc bonic, i es podia veure una caseta, i al Víctor se li va acudir anar a veure.

Va entrar a la caseta i de sobte van sortir unes persones petitetes i molt gracioses. Els estranys van dir:

-Ep! Qui ets tu? I perquè estàs aquí?

- Ho sento, només estava buscant ajuda, no se on estic.

-Estàs al regne del senyor Mal Malèfic, una persona malvada que va conquerir el regne fa molts anys, i nosaltres intentem recuperar-lo.

-Em podeu ajudar a tornar al Baix Gaià?

-Si tu ens ajudes, recuperant el regne, sí.

-D'acord, us ajudaré!

Les persones petites, eren els més savis del regne, i els agradava molt la lectura, així que li van deixar a Lectura, un llibre que pot parlar i ajudar-te en el que necessitis. També li van deixar una armadura d'or indestructible.

En Víctor va preguntar:

-Perquè voleu que us ajudi?

-Perquè notem que tu ets una bona persona amb el cor pur.

Va recórrer un camí llarg i dur però va aconseguir arribar a la torre gegant del gran Mal Malèfic.

A l'entrada hi havia uns guàrdies gegants i no sabia què fer, i li va preguntar a Lectura:

-No puc fer res amb aquells gegants, que puc fer?

-Tu tranquil, dins meu tens encanteris, segur que trobes algun que t'ajudi.

Va obrir el llibre, i va trobar un encanteri que feia que el teu rival es dormís.

-Dormiu, dormiu, i no digueu ni piu!

Va poder entrar, però va tardar una mica en arribar a l'habitació on hi havia Mal Malèfic, ja que l'escala era gegant i molt llarga!

Va obrir la porta on estava el seu rival, i va veure el seu rostre malèfic.

-Què hi fas aquí! Com has arribat aquí amb els meus guàrdies de la porta?!

-Vinc aquí per fer que marxis del regne per sempre!

-No ho aconseguiràs! Sóc millor mag que tu!

-Tinc la millor arma del món, Lectura!

-I què em faràs tu amb la lectura?!

-He après molts encanteris amb aquest llibre!

-No més que jo!

Hi va haver una baralla d'encanteris, però Víctor va sortir viu, i va anar a la casa de les persones petites.

-Què ha passat?- van preguntar.

-Doncs... ho he aconseguit!

Van fer una festa i la torre de Mal Malèfic es va destruir, amb les seves escales tan grans.

- I ara, m'ajudareu?

-Clar que sí!- Van respondre les persones petites.

El Víctor va tornar al Baix Gaià amb la seva família i es va adonar que tot era un somni.

12 ANYS

EL GRAN HOTEL BAIX GAIÀ

En un hotel anomenat Baix Gaià. Un dia bastant plujós i com es diu amb molta boira . I una família el germà petit es diu Pol la seva germana gran es diu Maria sempre està amb el mòbil està pegada sembla un poll amb el cabell els pres com sempre diuen que el passaran bé . S'anirà de vacances allà però el que no sabien era que en una torre d'aquell mateix hotel hi havia una bruixa.

Vam arribar a l'hotel. Van pujar aquella escala tenebrosa i que feia gin gin. Jo vaig dir això dóna mal rotllo però els meus pares en van dir:

- Què dius, quina bajaranada. Vam arribar a l'habitació i vam veure que aquella habitació era molt antiga no com al folletó . Quan va caure la nit la meva germana i jo dormien juntes els nostres pares en una altra habitació, vam escoltar un soroll que venia sota el nostre llit. Resulta que sota la catifa hi havia una reixeta i d'allà venia el soroll. Vam intentar revisar de on venia el soroll vam trobar un porta tancada que semblava bastant estranya i molt rara vaig dir:

-Hola, hi ha algú?

Em va contestar una veu estranya i vella .

-Marxeu d'aquí, nois entremaliats i toca nassos .

Vaig dir deixans passar avià amb arrugues.

Vaig enpenedir-me molt L'avià ens va segrestar . Al dia següent els nostres pares no van parar de buscar-nos però van anar a les càmeres i van veure que la bruixa ens havia secuestrat i els criats

de la bruixa tenien que lluitar amb els nostres pares i habíiaunes capes màgiques que eren del rei Artus i se les van posar tenen tots els poders que tenien els cavallers van lluitar fins al final però encara els faltava atravesar el portal màgic per anar al món de la bruixa, per entrar al portal tenien que bencer al super mega trol era gran verd i fastigós uff quin fàstic li van donar cops per tota reu i el van vèncer van passar el portal i havien bruixes per tota reu van tenir que compra dues disfresses al party fiesta de bruixota van passar desapercebut fins que van arribar al torre de la bruixa però l'últim desfio era vèncer al drac malvat, aquell gegant era el més tremut de tot el país Bruixotilandia van lluitar hasta el final el pare es va sacrificar i es va quedar lluitan amb el drac i de mentres la mare va anar a buscar als seus fills la mare es sabia el punt dèbil era l'amulet que tenia al coll la mare va intentar treure-se'l no hi va aconseguir però mentre la mare lluitava per segona vegada el fill pol va intentar lluitar i treure-se'l però la bruixota va fer un camp de força que no dexapareixia durant dos minuts mentre la bruixa va fer una petita lectura al llibre de encanteris però no va trobar l'encanteri al final la van vèncer i tot va acabar bé i tots feliços.

FI.

11 anys

ELS TRES NENS

AVIA UNA VEGADA UNS TRES NENS BAM
 ANAR A L'ESCOLA I BAM ANA A CLASSE I BAM
 FER LECTURA I UNS DELS NENS BA MIRA PER
 LA FINESRA I BA VEURE UN CASTELL I QUAN
 BA ANA A ALA CAÇA BA ANA DI AL SEU
 PARA PAPA PODEM ANA A AL CASTELL PARA
 VEURE I LI BA DIR AL SEU PARE BALE ANEM
 BAM ANA AL CASTELL BAM MIRA QUAN
 BOLAN ENRA LA SISITAN UNA ESCALA I QUAN
 BAM ANA A CAÇA EL NEN BOLIA ANAR
 UNALRA BEGADA.

ILIASS

Un dia van pujar un nen a una Escala i van pujar i van beure un
torre del platja. Va dir un nen anem a aquest torre li van dir Vale van
anar per un camí que va al platja per beure el torre. An olvidat
per el camí un dos germans un es diu alex i altre Alejandro no
sabian com tornen a les seves cases van trobar un senyor es
deia miquel li van dir saps quin camí en tornara al pobla li va dir
el camí dret van anar en aquest camí van caminant i van llegar al
pobla i van dir no tornarem anar al platja no mes amb nostres
pares van pujar a les escales de abans i van beure el torre van
dir tenim que anar amb els pares no anem sols i olvidem un altra
vegada i un dia van anar amb els seus pares van anar caminant i
van passar a un camí moltttt larg van llegar al platja van beure el
platja i van anar els dos germans corrent i els seus amics no
van venir perquè no estaban els seus pares van anar tots els
amics al platja van dir els germans nosaltres sabem el camí.

Assegut a la platja, removia els peus en la sorra amb els ulls tancats. El murmuri de les onades trencant-se, tenia un soroll particular en comparació amb totes les platges a les quals havia anat. Sempre que volia recordar, anava al mateix lloc: aquell lloc on havia crescut i havia passat uns dels millors anys de la meua vida, no obstant també havia passat moltes penúries. Avui us explicaré la meua història: Jo vaig néixer al Baix Gaià, concretament a Roda de Berà. La meua família era agricultora, amb els seus propis terrenys a la muntanya. Des de petit jo era un noi molt humil però molt intel·ligent també. Quan tenia 7 anys, vaig agafar la mania de pujar als terrats dels estables i contar les estrelles quan tothom dormia, es podria dir, que somiava més en aquells moments que quan de veritat dormia. Una nit d'estiu vaig veure un cotxe de cavalls anar cap al poble, probablement, sortia de la zona alta, on sovint feien festes per la gent privilegiada. Quan el carro va passar per un estret carril de roques, una de les seves rodes es va sortir fora, fent que tot el carro caigués en picat pel pendent donant voltes fins a estavellar-se amb un arbre. Vaig avisar a la meua família que hi havia hagut un accident. La meua família i jo vam baixar fins on havia estat el succés i ens vam apropar al conductor, que estava estirat a terra amb un cavall llepant-li la cara vermella. Ens vam adonar de per què havia passat l'accident de seguida, el conductor feia un pudor de licor insuportable, la meua mare sabia qui era la dona, era l'esposa de l'alcalde i una respectada professora. El meu pare els va pujar a cavall i els va portar cap a l'ajuntament, l'endemà un conseller es va presentar amb un paquetet a la porta de casa. En el paquet hi havia un llibre i diners. Jo no havia vist molts llibres a la meua vida, la meua mare només va mirar els diners i el llibre el va deixar sobre la taula, tenia curiositat per ell i vaig estar admirant la portada, les pàgines i la seva olor. Jo no sabia llegir i em deien que nos serviria de res si n'aprenia i em van demanar que retornes els llibres després d'intentar vendre'l, tenia un aspecte massa vell. Quan vaig arribar a l'ajuntament ningú em mirava a la cara, em miraven als peus. El calçat estava trencat i per la punta sortia un dit negre per la brutícia. Cridava tant l'atenció, que aviat un senyor es va plantar davant meu preguntant-me que feia allà. Tot seguit, li vaig explicar el que va passar ahir nit i que li volia tornar el llibre. L'home em mirava amb pena i em va conduir al despatx de l'alcalde. Quan va saber qui era, em va dir que li tornes el llibre a la seva dona que descansava en el dormitori. En arribar jo no sabia de maneres i ni tan sols baix picar a la porta, em vaig quedar mirant l'habitació mentre que ella em mirava estranyada, tot per mi era estrany en aquella cambra: les olors, l'arquitectura, la decoració, etc. Quan em vaig apropar a on estava ella vaig tocar el mantell i vaig retirar la mà ràpidament, era la cosa més suau que aviat tocat en ma vida. Em vaig tornar a presentar: i em va preguntar que perquè el volia retornar, en explicar-li que no sabia llegir la dona va estar callada un moment, tot seguit va dir: escolta noi a tu t'agradaria aprendre a llegir? Vaig contestar que si. Aquell dia mateix, quan el sol va començar amagar-se, el mateix conseller va vindre a parlar amb la meua família, les seves paraules van ser molt clares: la professora Dominguez oferia a la meua família un petit sou a canvi de què l'ajudes a les tardes a fer el seu treball com: ordenar, classificar i catalogar llibres per ajudar-la en les seves i que em traspassaria coneixements. Els meus pares van acceptar gustosament, perquè per a ells el que seria un escàs sou per nosaltres l'era un de ben pagat. El meu primer dia només vaig haver de posar dos llibres a la taula, segons Pilar no podia fer res sense saber-ne l'abecedari. Així que mentre ella llegia jo anava dient en veu alta l'abecedari, en dos dies ja m'ho sabia. Després vaig començar llegint paraules curtes. Al cap de 2 mesos sabia llegir, lent, però sabia. Vaig aprendre biologia botànica i història, van passar tres mesos. Pilar ja era estava totalment recuperada i caminava dreta perfectament, el primer dia que va tornar a fer classes, quan ens vam trobar a la tarda li vaig preguntar que com era que seguia aquí si ja estava recuperada. Simplement va dir que l'era útil i li feia companyia i així era, ens vam fer molt amics. Vuit anys després m'havia llegit quasi tots els llibres infantils que tenia, era un obsés de la lectura. Quan vaig complir 9 anys vaig

descobrir els llibres d'aventures i avençar en moltes matèries com matemàtiques o llengua. Els sous anaven en augment a mesura que anava creixent, ja que pesava moltes més hores que abans a l'ajuntament aprenent i endreçant la biblioteca. Cada dia estudiava més i més però també havia de fer front al treball de la masia. Potser durant dos anys de la meua vida només vaig poder dormir 5 hores diàries. Al cap de 11 anys es van donar comte de què tenia talent per memoritzar els mapes i dibuixar-los. Vaig tenir moltes batalles amb els meus pares. Constantment em deien que no oblidés qui era i don venia i a l'ajuntament també em manaven indirectes de vegades, però no les vaig comprendre fins a arribar als 13 anys. Un dia vaig haver d'acompanyar al poble a Pilar però quan estava a punt de sortir, vaig a veure de tornar per agafar un parell de fulles i plomes. Baixant les escales vaig escoltar una conversa que no havia d'haver escoltat entre el conserge i la secretaria de l'alcalde, em tixaven d'inútil, d'ignorant i de catet m'ho esperava de nens i nenes. Fins i tot de la meua família però no de gent adulta, jo no deixava de ser un nen i em vaig comportar com tal. Vaig sortir corrents esquivant a Pilar quan em va intentar agafar. Aquell va ser un dels reptes més grans de la meua vida, vaig passar mesos en casa. Pilar, va intentar vindre un parell de vegades, però els meus pares no la van deixar passar. També em van arribar cartes que jo vaig tirar sense llegir-les. Un dia estava a set al llit, jugant amb les meues antigues sabates quan es van caure sota, en intentar agafar-la vaig tantejar amb la mà una altra superfície que no era la sabata, era un llibre de Lull un dels meus favorits que Pilar em va regalar. No havia llegit des del moment en el qual vaig sortir de l'ajuntament per no tornar, no vaig poder evitar passar els dits per la suau superfície de la làmina, vaig començar a llegir. La metàfora del regne animal que es comporta com la de les persones, em van obrir els ulls. La vida continuaria encara que no sapiguem on anés, millor no endarrerir-se. L'endemà vaig tornar a l'ajuntament per parlar amb Pilar. Ella es va alegrar molt de veurem, i em va fer una abraçada molt forta, no va parlar del tema, només em va dir que esperava que tornés a vindre, que s'estressava molt a la biblioteca sense ajut. En sortir vaig agafar el diccionari i li ho vaig entregar a la secretaria de l'alcalde i li vaig dir: abans d'insultar hauries de tenir coneixement de què significa, catet és una persona nascuda de poble si jo sóc catet, tu també ho ets. Un any després va ocórrer una desgràcia, a l'alcalde li va donar un atac de cor i les cames de pilar contínuament fallaven, ara necessitaria la meua ajuda per tot. A mi, ja no se'm permetia entrar a l'ajuntament i no vaig saber res de pilar fins que un dia em va arribar una carta que deia que aniria a Gran Bretanya i em convidava a anar-m'en amb ella, el seu germà era un advocat molt respectat allà. Ella va anteposar que els meus pares no deixarien anar a una mà d'obra valuosa tan fàcilment, si em deixaven marxar, dos estrangers vindrien a treballar aquí a canvi de menjar i refugi. Ells van acceptar i jo vaig marxar de casa reunint-me amb ella a l'ajuntament, tenia molta por, però si omplés el cap de por, no hi haurà lloc pels somnis.

(50 ANYS DESPRÉS, DIARI)

Avui el famós cartògraf i explorador Francesc Robert ha vingut d'una nova expedició a l'Himàlaia havent cartografiat més de 20 territoris desconeguts i anunciant que aviat sortirà el seu nou llibre "viatjant per la selva desconeguda". Estem impacients per parlar amb ell. Avui a les 3 de la tarda hi ha hagut un incendi a...

(5 ANYS DESPRÉS, TELEVISIÓ)

Avui el legendari explorador Francesc Robert ha tret un nou i inesperat llibre. La seva biògrafa! Però aquest llibre, ve acompanyat d'una tràgica notícia. Aquest matí ha declarat que es jubila.

ARA: Em sembla, que ens hem quedat sense espai perquè coneguis el que em va passar a Gran Bretanya però podem dir que vaig traspasar fronteres amb l'esforç i les ganes, vaig aconseguir arribar dalt de la torre pujant la seva escala sense frenar-me perquè les fronteres te l'has de posar tu. Una onada em va tocar la punta del peu fent que els pèls es possessin de punta...

Lliure a través d'un llibre

*-...i ara si m'acompanyen els mostraré els racons més interessants d'un dels castells més emblemàtics del **Baix Gaià**; el castell de Creixell.*

La veu del guia m'arribava llunyana. Feia molta calor i em començava a fer mal el cap. La visita se m'estava fent un xic feixuga. En Pere, el guia turístic, ens acompanyà a través de la porta principal de l'edificació medieval a l'interior d'un pati obert. La gent feia rotllana al seu voltant escoltant les seves explicacions.

*-...l'edifici té una forma poligonal allargassada amb una base atalussada i pati interior. Consta d'un cos sobresortint en forma de **torre**. La base és medieval però l'obra actual és bàsicament del segle XVII.*

Estàvem al mig d'un pati interior i en Pere ens assenyalà cap a un petit tapiat de pedra que tancava una àrea enjardinada en la part posterior de l'edifici. Aquesta era la zona d'ús particular dels amos del castell.

Dalt de la **torre** quadrangular situada just al costat de la porta d'entrada es podien veure unes finestres rectangulars amb carreus al voltant i llindar monolític. De sobte, alguna cosa va cridar la meva atenció. A través dels finestrals es dibuixava la silueta d'algú.

-No s'aparti del grup, senyoreta .- digué en Pere.

-Ho sento -responguí-però és que allà dalt hi ha algú. Acabo de veure algú que guaitava des de la finestra.

El guia somrigué amb aire de sarcasme.

-No es preocupi senyoreta. Vostè és una de les poques afortunades que han pogut veure el fantasma d'en Galceran. No es deixa veure per qualsevol-va respondre burlescament.

Molt graciós, en Pere de la cullera.

Mentre el guia narrava els fets esdevinguts a un tal *Galceran de Montagut*, noble senyor de la baronia del mateix nom, jo vaig aprofitar per apartar-me del grup amb discreció fent veure que em lligava els cordons de les vambes.

Quan vaig estar segura que ningú em veia em vaig dirigir cap a la porta que conduïa dalt de la **torre**. L'**escala** de cargol donava voltes seguint el sentit de les agulles del rellotge. Això formava part del sistema defensiu del castell ja que d'aquesta manera els atacants que intentessin pujar dalt de la **torre** es trobaven en desavantatge vers el defensor que, estant dalt, tenia espai lliure a la dreta per manegar l'espasa.

En arribar dalt de la **torre** vaig trobar una porta entreoberta que donava a una petita estança. Dins no hi havia gaire decoració, només una taula vora la finestra que havia vist des de baix i una petita banqueteta. No hi havia cap rastre de la presència d'algú.

El llibre damunt la taula estava tancat. Era un exemplar que semblava molt antic. Les tapes de cuir desgastades no mostraven cap títol. Em va picar la curiositat i vaig disposar-me a obrir-lo amb molta cura ja que semblava que es podia desmanegar en qualsevol moment.

Quina va ser la meva sorpresa quan vaig veure que a la primera pàgina es podia llegir en lletres escrites amb tinta vermella *AJUDA'M!* Vaig mirar al meu voltant de forma instintiva com si el demanant d'ajuda hagués d'estar a la cambra amb mi. Un cop vaig reaccionar vaig passar la pàgina. A les següents pàgines vaig poder llegir els passatges del que semblava ser un diari personal. A través de la **lectura** d'aquelles línies vaig descobrir el relat d'un personatge anomenat Galceran de Montagut el qual narrava els seus últims dies a la presó, que en altres temps, hi havia a les masmorres del castell. Havia estat empresonat injustament acusat de deslleialtat al senyor de la contrada, en Ramon Berenguer. Finalment, i abans de ser executat per alta traïció, va deixar constància de la seva història esperant que algú llegís el seu relat i restituís el seu honor.

No m'ho podia creure! Havia arribat fins allà de manera casual? Realment havia vist a algú a la finestra de la **torre**? Seria, com havia dit en Pere, el fantasma d'en Galceran de Montagut?. Encara avui, després de deu anys transcorreguts des d'aquella tarda d'estiu tinc una estranya sensació quan hi penso.

El llibre resta a la biblioteca municipal de Creixell on vaig fer la donació sense fer referència a la seva procedència.

Edat: 13 anys

EL CLUB DE LA LECTURA

No podia ser, tornava a arribar tard al club de la lectura, era la tercera vegada consecutiva, i ja em van avisar, com tornés a arribar tard m'expulsarien...

Per fi vaig arribar a la biblioteca municipal de Roda de Berà, al Baix Gaià. Vaig entrar i tots em van mirar amb una mirada fulminant. En Joan, en Pau, la Berta i la Júlia seien a la taula de sempre, que ja era reservada, ja que la mare d'en Pau era la propietària de la biblioteca i hi anàvem cada dimecres i divendres a les tardes, a llegir i a descobrir noves històries fascinants que et transportaven.

-Kènia, arribes tard, com de costum... -Va dir en Joan.

-Ja ho sé, ho sento molt, però és que pel camí m'he trobat uns gatets que eren tan adorables! -Va respondre la Kènia.

-Kènia... Ho sento molt, però mentre no hi eres hem pres la decisió de fer-te fora del club, no pot ser que arribis tard sempre. -Va dir la Berta.

-Com? -Va preguntar la Kènia amb uns ulls tan oberts com dues taronges-, no pot ser, m'heu de donar una altra oportunitat, no arribaré més tard, faré el que vulgueu si us plau...

-Ho sento...-Va dir en Pau.

-Sí que hi ha una cosa que podries fer. La residència del poble està organitzant un concurs, començarà demà, és una mena de gimcana, l'objectiu és trobar la torre de Roda de Berà, però no la de veritat, sinó una de fusta d'uns 20 centímetres. Qui la trobi s'emportarà un lot de regals: un reproductor MP3, una tauleta, llibres i per si fos poc 500 euros! No és increïble? -Va dir la Júlia.

-I què he de fer jo?-Va preguntar la Kènia.

-Tu? Només has de trobar la torre, no és gaire difícil, només participarà... Tot el poble, ho tens fàcil no creus?-Va dir la Júlia amb un to irònic.

-I per què he de fer això? Us voleu quedar el premi oi? Doncs no em sembla gens just.

-No home no, nosaltres no volem el premi, però és una manera de que ens mostris que t'importa de veritat el club i faràs el possible per guanyar.

-Doncs és clar que m'importa el club! I guanyaré ja veureu!

Vaig arribar a casa i vaig pujar a l'oficina del pare, vaig encendre l'ordinador i vaig buscar informació, m'havia d'apuntar i així ho vaig fer.

Em vaig llevar d'hora i vaig a anar a la plaça que era al costat de la residència, allà ens van explicar les normes i ens van donar un mapa amb els límits. La torre, per sort, només podia estar amagada pels locals.

Vaig començar per una perruqueria, que es deia *L'estil de la Laura*, vaig mirar una mica per sobre i vaig veure un paperet blau, el vaig obrir i el vaig llegir: "si la torre vols

trobar, no cal que et vagis a pentinar". Allò volia dir que la torre no era a cap perruqueria, així que vaig guixar-les del mapa, n'hi havia set.

Després vaig anar a un bar, vaig mirar per tot arreu, però no hi havia res en lloc, així que vaig anar a la caixa que era just al davant, vaig veure una targeta verda a sobre del caixer automàtic que deia: "Fred, fred".

Deduía que volia dir que no anava pel bon camí, així que vaig anar dos carrers més avall, vaig entrar a una carnisseria i vaig trobar a altra gent que també buscava la torre, però allà no hi havia res.

Després vaig entrar al basar, a la farmàcia i al Suma, però res de res.

Vaig anar a la floristeria de la Rosa, i vaig trobar una targeta vermella al costat d'una flor i deia així: no t'allunyis gaire d'aquí, vas pel bon camí.

Aquella frase em va posar molt contenta, devia estar pel mateix carrer, així que vaig anar a la gelateria, al Kebab, al Dia i finalment a un altre bar, portava moltes hores caminant, i em vaig demanar un aigua i una bossa de patates. Vaig beure i menjar i quan estava a punt de marxar, vaig veure una targeta groga damunt d'una màquina recreativa, el vaig llegir i deia: si la torre vols trobar molts mobles hauràs de mirar.

Ja ho tenia, la tenda de mobles de la cantonada! Era una tenda molt antiga dirigida per una parella vella, ningú acostumava a anar-hi, jo, hi vaig anar de seguida, vaig entrar corrents i per sort no vaig trobar a ningú més a part dels propietaris que seien a dues cadires mentre llegien el diari, vaig començar a mirar els mobles, eren molt antics, però estaven molt bé conservats, a sobre d'una calaixera de fusta hi havia un petit paper rosa que deia: puja i baixa que et cremaràs.

No tenia ni idea de que volia dir allò, així que vaig mirar al meu voltant desesperada, i darrera meu vaig veure una escala amb un armari dins. Se'm van passar mil coses pel cap en aquell moment, però sense dubtar-ho el vaig obrir i allà hi era, una petita torre de fusta, la vaig agafar entusiasmada i vaig anar corrent a la plaça. En menys d'un minut la plaça ja s'avia omplert de gent que formava un cercle entorn a mi.

Tothom em va donar l'enhorabona i van quedar sorpresos. Em van repartir el premi, però el millor premi era que tornava a formar part de la meva colla. Va ser una experiència inoblidable!

13 anys

COMIAT

En Patrick sempre havia estat un noi introvertit i poc sociable sense gaires amics, i menys des de que el seu pare va morir. Estima molt a sa mare, però el seu pare sempre l'havia ajudat quan no encaixava amb els altres, quan va descobrir que li agradaven els nois i les noies, que volia ser escriptor de misteri, totes aquelles vegades en què no sabia què fer i el seu pare era allà per ajudar-lo... la mare del noi mai havia sabut com ajudar el noi en situacions com aquestes.

Quan el seu pare va morir en aquell catastròfic accident d'avió, en Patrick va sentir-se una mica traït, però va acabar comprenent que no haver-se pogut acomiadar del seu pare no era culpa de ningú més que d'aquell idiota que va posar la bomba a l'aeronau.

L'únic record que li quedava del seu pare era *Matar un rossinyol*, el llibre que sempre llegien junts i sense la lectura del qual no hauria pogut passar tots aquells anys de menyspreu a l'escola.

Després d'un parell de setmanes de l'accident, en Patrick i la seva mare van començar a recollir les coses que es convertirien en un mar de llàgrimes entre caixa i caixa per portar a les golfes.

La mare del noi li va manar buscar tots els llibres que tenia el seu pare sota l'escala de l'entrada. Ell, trist per haver de recordar tot el que tenia a veure amb el seu pare, va anar cap allà i va obrir la porta que obria la petita cambra sota l'escala, igual que l'habitació de Harry Potter.

Aquell lloc estava ple de llibres que el seu pare havia llegit al llarg de la seva vida. A en Patrick també li encantava llegir i va començar a fullejar totes aquelles obres.

Quan estava agafant un munt de llibres que hi havia en un racó, va veure un àlbum de fotos. Eren imatges de quan el seu pare era petit, jugant amb els seus germans i els seus pares. Va quedar-se una estona mirant aquelles fotos, fins que va veure una cosa que el va estranyar: En una de les fotografies hi havia la casa dels seus avis al Baix Gaià, la "Torre", com l'hi deien, però havia de ser una foto molt antiga, perquè es veien totes les andròmines de la mudança de quan es van traslladar allà. En un lloc de la imatge es veia el seu pare carregant unes caixes de les quals queien alguns llibres.

El noi va estar una estona pensant. Havia anat moltes vegades a casa dels seus avis, però mai havia vist tants llibres. I tampoc podien ser els de sota l'escala, perquè a la imatge se'n podien veure molts més.

En Patrick va anar corrents a ensenyar-li les fotografies a sa mare i ella, sorpresa per l'emoció del seu fill i alegrada després de tant temps d'angúnia, va posar-se a plorar d'alegria.

Va explicar-li tot el que sabia d'aquells llibres al seu fill. Tots eren del seu pare, i quan es van casar no se'ls va emportar perquè ja els havia llegit tots; que li encantava llegir i que ell mateix volia escriure el seu propi llibre amb ella i el seu fill, que en aquells moments estava de camí.

En Patrick no sabia com reaccionar a allà. Tenia una forma de connectar amb el seu pare de la manera que més li agradava: La lectura.

De seguida va demanar-li a sa mare d'anar a la "Torre" per poder trobar tots aquells llibres. Aquella mateixa tarda van sortir de Barcelona, perquè la mare del noi sabia que allò ajudaria al seu fill a portar millor la mort d'un home que, malauradament, va marxar abans de temps.

En arribar en Patrick va anar directe a preguntar-li a la seva àvia pels llibres i ella, amb llàgrimes als ulls i el somriure més sincer del món, va acompanyar el seu nét al lloc on les lectures del seu pare s'allargaven fins altes hores de la nit.

El noi va passar hores en aquella habitació, llegint i rellegint, mirant les anotacions del seu pare i recordant-lo cada vegada amb més claredat. I ja no sentia tan intensament aquell dolor que tenia al pit des de la mort del seu pare, del seu millor amic...

Anys després en Patrick seguia llegint i va arribar a ser una gran escriptor. I tot i el seu èxit, tot i les noves persones que va conèixer al llarg de la seva vida, mai va oblidar el seu pare, aquell home que va estar al seu costat des de sempre i fins als seus últims dies.

Aventures estranyes

Temps enrere, explica la llegenda, que en un bosc molt frondós del Baix Gaià hi havia una casa molt antiga de dos pisos feta de pedra. Les portes i les finestres eren ben tancades, la casa era abandonada i es deia que abans era una escola molt estricta on maltractaven els alumnes. També es deia que estava embruixada i hi havia qui deia que qui hi entrava ja no podia tornar a sortir-ne mai. També hi havia qui deia que a la casa es van cremar alguns dels professors i que qui entrés hauria de fer classe per sempre mentre visqués, el que els alumnes d'aquella antiga escola havien après.

Un dia un grup de sis amics anomenats Charlie, Peter, Ayden, Roxana, Katherine i Samantah que eren al bosc jugant, se la van trobar. L'Ayden que coneixia la història d'aquella casa la va explicar als seus amics. La Sam que era molt curiosa i res li feia por, va proposar d'intentar entrar, tots van estar d'acord amb la idea ja que ningú creia que la història fos possible. Després de diversos intents d'entrar, va començar a fer-se fosc i ho van deixar per un altre dia.

Van estar una setmana sencera planificant-ho tot, trucarien a una amiga que vivia a Barcelona i sabia obrir portes sense la clau perquè els ajudés. I així ho van fer. Aquella tarda de dissabte, van enfilel pel camí que van agafar la primera vegada i varen arribar a l'escola. Per aconseguir obrir la porta, van necessitar fer uns quants intents sense cap èxit però al final ho van aconseguir.

Mentre obrien la porta es va escoltar el soroll d'una cosa que queia a terra. Tots van fer un bot, però van continuar endavant de dos en dos. Una vegada eren dins, la porta es va tancar al darrere d'ells. Tots van començar a cridar i van intentar obrir la porta sense èxit. Estaven tancats a dins i no podrien sortir, la llegenda era real. Van decidir intentar trobar una altra sortida, però totes les portes de les aules estaven tancades i l'única opció que tenien era pujar per les escales, així que això és el que van fer però quan van pujar el primer esglaó van trobar un llibre molt vell, el van obrir i de dintre del llibre va caure un plànol de l'escola, van examinar-lo i van trobar una porta que no havien vist, una que estava sota les escales, es van dirigir ràpidament a ella per veure si era oberta, i ho era.

Van entrar a una sala plena de llibres. Mentre la Kate començava la lectura del llibre trobat a les escales que eren sobre els seus caps, els altres van començar a examinar aqueles lectures recentment trobades. Totes elles eren llibres de bruixeria, pocions i conjurs eren el que explicaven.

-Nois ja sé què va passar aquí- va dir la Kate.

Va començar la història <a aquest edifici, a les aules del pis de baix feien classe normal als alumnes, però a al pis de dalt feien bruixeria i els torturaven, per això mentre estiguem en aquest pis no ens passarà res. No us heu fixat que des de que hem entrat només s'escolten cops i coses estranyes al pis de dalt? El que hem de fer és no pujar i tot anirà bé. Però no podem sortir de l'edifici>>

Van estar pensant què farien quan, al Charlie se li va ocórrer buscar un encanteri a aquells llibres i que els ajudés a sortir. Van pensar que seria bona idea i es van posar a buscar un conjur. Van estar molta estona buscant sense cap troballa fins que la Roxy va trobar el que necessitaven. Va trobar una entrada a l'últim llibre de la sala que explicava com treure tot el mal de l'interior i eliminar-lo.

Tots van fer el que s'explicava al llibre, es van posar en una rotllana al centre de la sala, mentre cada un llegia una frase del conjur. En acabar la casa va quedar sotmesa a un petit terratrèmol que va fer caure alguns llibres i es va obrir un passadís secret al fons de la sala. Tots es van dirigir al petit passadís i van entrar un per un. Van arribar a una petita torre i van pujar per les escales fins a la part més alta, van trobar una porta tancada i a terra hi havia un altre llibre, on hi deia que a dins de aquella sala hi havien els ossos de la bruixa que va començar tot i que si volien trencar l'encanteri havien de destruir aquells ossos. I això és el que van fer, van entrar a l'habitació i van cremar els ossos de la bruixa.

Es va escoltar un soroll fort al pis de baix de l'escola, van baixar les escales corrents entrant per el passadís d'abans i sortint de la torre. Van córrer fins a la porta, la van trobar oberta i van sortir a fora. En aquell moment es va escoltar un soroll molt fort, van mirar a l'edifici que quedava a la seva esquena en el moment just. Van veure com queia a terra i desapareixia com si mai hagués estat allí.

Fi.

AGNÈS AL PAÍS DE LA SANG

Això que explicaré em va passar a Síria, l'hivern del 2015. Em dic Agnès, tinc 16 anys i visc en un petit poble del **Baix Gaià**. En aquella època vivíem molt malament perquè no teníem bastants diners per sobreviure els tres. Un dia van trucar a la meva mare i li van dir que li havien aconseguit un treball de periodista, que era la seva professió, però a Síria. Això va suposar una desició molt difícil perquè aquell país estava en guerra. Ho vam parlar entre nosaltres i vam decidir anar-hi encara que teníem molta por. Quan vam arribar a Síria les nostres vides van canviar perquè no sabíem què fer. La gent en aquell lloc no sortia de casa, les botigues només s'obrien durant dues hores i tancaven per por dels soldats i terroristes de la guerra; de menjar no n'hi havia bastant, les temperatures eren a **escala** sota zero. La meva mare creia que estaríem en aquell lloc uns dos mesos, res més, però la cosa va canviar perquè la guerra va empitjorar molt i el cas va ser que li van anunciar que no podríem tornar a Espanya, perquè en Assad va manar tancar totes les fronteres de Síria. Això ens va afectar tant a nosaltres com a les altres famílies de Síria. Després d'un curt temps havíem d'espavilar-nos si no volíem acabar morts sota un sostre. Vam decidir agafar les poques coses que teníem i la càmera de la meva mare. Quan vam arribar a la ciutat de Halab ens vam impactar per la situació tan tràgica que contemplàvem amb els nostres ulls. Vèiem com nens petits ploraven damunt del pit de la seva mare morta de feia dies, homes intentant salvar la vida de famílies que van quedar enterrades quan es va derruir una **torre** sobre ells, també vam veure com la gent cridava a terra perquè s'havien quedat sense una cama o sense un braç i com l'hospital estava ple de gent per totarreu perquè no hi havia llits lliures ni lloc per tothom i com una mare plorava damunt del pit del seu fill amb el temor de perdre'l, de perdre l'únic

que li quedava. Allò era una situació brutal que el nostre cervell no ho podia assimilar i així, durant uns quants mesos... La situació va seguir enpitjorant.

Al final vam decidir traslladar-nos d'un lloc a un altre i estar-nos en amagatall en coves, amb el fi de trobar ajuda i escapar dels bombardejos de la ciutat. Un dia els meus pares van sortir amb molt de compte i jo em vaig quedar dins d'una cova observant-los per un petit forat. De sobte va aparèixer un tanc amb soldats. El cor se'm va accelerar en veure com atrapaven els meus pares i davant els meus ulls se'ls van emportar. Mai més n'he sabut res. Jo vaig poder sobreviure amb l'ajuda d'un home vell que vivia amagat a la mateixa cova. Després vaig poder tornar a Espanya i vaig decidir escriure tot allò que havia viscut i vist. Vaig publicar el llibre amb les imatges que vaig recuperar de la càmera de la meva mare. El meu desig és que se'n faci una bona lectura.

15 anys

L'escala tràgica

Jo era una persona normal, amb una vida normal, un sou normal i una casa normal, però tot va canviar el dia que vaig entrar a aquella botiga d'aquell poble del Baix Gaià.

Els meus amics em van obligar a entrar-hi i demanar l'escala més gran que tinguessin. Me la van donar, però em van advertir que et pots tele transportar al lloc en què estiguis pensant només pujant aquesta escala. Jo no m'ho creia, així que vaig pujar a l'escala pensant que al pujar-la estaria en una torre, però no en una qualsevol, sinó en la torre més alta construïda. Vaig pujar-la i, no m'ho podia creure! Les vistes eren espectaculars, no hi havia res més alt que el lloc on era jo, al costat una altra torre de la mateixa altura de la que jo era. Els moments d'alegria i sorpresa van canviar ràpidament, a la llunyania un avió s'apropava a mi, a una de les torres a una velocitat inimaginable i, segons després de divisar-ho, va estampar-se amb la torre de la meva dreta. Veia foc per tot arreu, foc i la resta de la torre que s'aguantava de peu molt difícilment.

Un altre crit va arribar-me a l'oïda quan vaig veure un segon avió dirigir-se cap a la torre on jo era. Tenia les hores comptades. Vaig intentar inútilment de recordar-me del Pare nostre, però quan començava a recitar-lo, l'avió va estavellar-se.

D'això era l'última cosa de que me'n recordava. Vaig despertar-me en un hospital, amb un intens dolor que provenia de l'interior del cap. Intentava reincorporar-me, inútilment, no notava les cames. A l'alçar el cap veia metges corrent amunt i avall amb gent plena de sang al cap i tot arreu. Poc segons després vaig entendre per què no notava les cames, simplement, no les tenia.

Abans d'aquell dia era una persona normal, ara sóc una persona marcada per sempre, sense cames ni ganes de viure.

Aquest era el testimoni d'un dels pocs sobrevivents del recent atemptat que afirma que va ser tele transportat per una mena d'escala màgica.

Què hi ha en una caixeta?

En Carles és un noi de dotze anys a qui li encantava la lectura i cada dijous anava a la biblioteca per emportar-se un llibre.

Un dia d'aquests quan sortia de l'escola va anar a ajudar la seva àvia per fer la mudança a la seva nova casa. Anava pel passadís i va caure. Quan va obrir els ulls va veure que estava en una mena de biblioteca. Va mirar els llibres i un li va cridar l'atenció, es titulava *Un cavaller de veritat*. Se'l va endur a casa i a la nit, ja al llit, va obrir la primera pàgina i es va trobar una clau en forma de torre i amb aquesta s'obria una caixeta de fusta que es trobava al final del conte. En Carles, amb molta intriga, el primer que va fer va ser obrir aquella caixeta. De sobte es va trobar vestit de cavaller en un poble molt petit d'una zona anomenada Baix Gaià. En aquest poble no trobava ningú, semblava desert quan va veure un noi amagat sota una cadira. Li va preguntar:

- Hola, sóc en Carles, per què no hi ha ningú?
- Des de fa un temps, un monstre molt gran, amb un pelatge semblant a una roca anomenat Àiag Xiab cada nit es menja un noi. Gairebé tots els cavallers que han volgut lluitar-hi en contra o no han tornat o els que ho han fet arriben molt malferits. Tots estem molt aterrats.
- No et preocupis noi, jo ajudaré el vostre poble. Total què pot passar? Només és un conte (això era el que pensava...)

Just aquella nit, abans que arribés el monstre, en Carles estava entrenant quan va ensopegar amb una pedra i es va fer un bony al cap. En aquell moment sabia que no havia estat una bona idea anar a lluitar amb aquella bèstia perquè es va adonar que no era un conte sinó la vida real. A la llunyania veia apropar-se el monstre. Estava molt nerviós però no podia rendir-se ja que tot el poble estava molt content i confiava en ell. Al principi semblava que segur que guanyaria gràcies a la seva espasa, però després va caure a terra amb la pedra d'abans. Quan estava a punt de menjar-se'l va veure a terra la clau del llibre en forma de torre. En Carles es va fixar que, en un lateral del coll, hi tenia la mateixa figura. Ell no estava molt segur que funcionés, però calia arriscar-se. Va sonar el despertador. Ja no tenia l'armadura però el que sí que tenia era un bon bony al cap.

EL POBLE VELL

Una vegada vam anar de vacances al Baix Gaià i vam visitar un poble molt vell. A dalt de tot hi havia un castell amb una torre molt antiga. A la torre s'hi pujava per una escala també molt vella i a dalt hi havia una sala de lectura. En aquell castell hi vivia una princesa que feia temps que es volia casar, però no trobava ningú amb qui fer-ho.

Un dia es va presentar al castell un príncep molt elegant i valent que li va demanar si volia casar-se amb ella, però ella li va dir que, per casar-se, havia de trobar un anell de diamants que estava a la cova d'un drac.

El príncep va anar a la cova i va lluitar amb el drac per aconseguir l'anell de diamants, però el drac va llençar-li una bola de foc i el príncep es va refugiar fins que va arribar la nit. Quan el drac dormia, s'hi va acostar molt lentament, li va clavar l'espasa al mig del pit i el va matar. Més tard, va tornar al castell i li va dir a la princesa que el drac era mort, li va regalar l'anell i finalment es van casar.

VACANCES

- La casa de color gris és del fill de l'alcalde. La casa groga és de la meva àvia. Les altres cases esperen a ser venudes. Aquell edifici és el col·legi. Allò és un bloc de pisos en construcció, està ple d'okupes. I allò altre és un molí vell abandonat. És un poble petit, no pots esperar gaire...

- I la torre?

- La torre? La meva àvia diu que abans era una biblioteca, però ara ja és massa vella per utilitzar-la. No ho sé. La veritat és que no es parla gaire de la torre.

- I no tens curiositat? És l'única cosa que sembla interessant en aquest poble de mala mort...

- Et recordo, Marta, que tu només ets aquí de vacances de setmana santa, però jo visc aquí tot l'any. Sé de sobres que a un poblet del Baix Gaià, no hi ha gaire diversió.

- Ja ho sé, no siguis pesada. Només et dic que podríem anar a fer un tomb per allà. Veure què és i què hi ha.

- Bé, la veritat és que tampoc tenim res a fer. Per anar a fer un tomb no passarà res!

Van sortir al carrer i es van dirigir cap al casc antic. Com que era un poble petit, van arribar de seguida. Van parar a comprar unes bosses de patates, perquè la Rita tenia gana, i van continuar el camí.

Als afores del poble, se situava un petit bosc, on una mica més endins, hi havia la torre.

Quan van arribar, es van quedar sorpreses per l'altitud de l'estructura. Des de casa seva, la Rita no pensava que fos tan gran. Després de vorejar-la, es van adonar que la torre no tenia un accés directe a l'interior des de l'altura del terreny, sinó que havien d'utilitzar una vella escala que portava fins a una porta de fusta situada a la meitat de la torre. Sense pensar-s'ho dues vegades, la Marta va començar a pujar per l'escala i la Rita la va seguir.

En arribar al cap damunt, la Marta va intentar obrir la porta, però en veure que no cedia, la va empènyer amb més força i va caure cap a l'interior de la torre veient-se envoltada d'un núvol de pols i uns quants llibres antics.

- Estàs bé?- Va preguntar la Rita a la seva amiga.

- Sí! Això és increïble, Rita! Mira, baixa!

La Rita, amb molt de compte, va baixar per l'escala interior de la torre fins a arribar on era la seva amiga.

- Mira al sostre!

La Rita va aixecar la vista i es va trobar amb el sostre fet de vidres, pels quals, es filtrava la llum fent bonics dibuixos de diverses formes i colors. Als voltants, les parets eren prestatgeries amb escales correderes que arribaven a llibres polsegosos de diferents mides, èpoques i colors.

Davant la fascinació de trobar una biblioteca dins d'una torre abandonada, la Marta va agafar un llibre d'una de les prestatgeries més baixes i va començar a llegir. La Rita també en va agafar un.

- *Mites i llegendes sobre el Baix Gaià.*

- *Poemes del segle IV i històries d'amor caducades.*

Les noies van començar a mirar els llibres i a llegir els més interessants, fent comentaris i aprenent coses que mai haurien imaginat. Es van quedar fins que es va començar a fer fosc i van haver de tornar a casa.

Durant la setmana de vacances, cada dia anaven a la torre a llegir una estona. Al ser un poble petit, no hi havia gaire diversió, i els llibres no eren un recurs gaire comú.

Les dues amigues es van passar les vacances llegint i aprenent coses noves dels segles passats. Mai havien tingut una lectura tan apassionant i divertida des de feia anys.

La princesa amagada

Hi havia una vegada una princesa que vivia a la torre d'un castell amagat a les muntanyes. El seu oncle l'havia tancat en aquell lloc després de la mort dels pares de la princesa per por a que li passés alguna cosa.

La princesa estava farta de viure allà tancada com si estigues en un presó. Ella volia viure aventures, explorar el món... tal i com les heroïnes de les seves novel·les preferides feien. A la princesa li agradava molt la lectura ja que era el seu únic passatemps. Es podia passar hores llegint.

Un dia un jove cavaller del Baix Gaià va anar a fer un tomb per les muntanyes amb el seu cavall quan de sobte va veure el castell. Mai havia sentit parlar sobre aquell castell i de seguida va pensar que el castell estava abandonat però tot just quan passava pel costat de la torre va sentir una delicada veu que cantava. Sorprès per la dolcesa de la veu de la princesa va començar a pujar l'escala de la torre fins que va arribar a dalt de tot, al dormitori de la princesa.

-Qui és la persona amagada en aquesta torre que només amb dues paraules cantades ja ha fet que la meva ànima se senti estimada?

La princesa en sentir la veu d'un home es va espantar.

-Qui sou vos que sense permís entreu a la cambra d'una pobra dama amagada?

-Sóc el cavaller del Baix Gaià per servir-vos a vostè en tot el que necessiteu.

La princesa en sentir aquelles paraules va veure l'oportunitat de sortir d'aquella torre.

-Si us plau ajudeu-me. El meu oncle em va tancar aquí per por que em passés alguna cosa però jo vull viure, ser feliç i conèixer gent nova. Si m'ajudeu a escapar us estaré agraïda de per vida.

El cavaller en sentir a la pobra princesa va tirar la porta a terra i en veure-la va caure enamorat per la seva bellesa.

-Qui sou vos que amb només una mirada feu que el meu cor parí de bategar?

-Sóc la princesa Teresiana, filla dels reis de Portugal. Gràcies per salvar-me honorable cavaller. T'estic molt agraïda.

-Ha sigut un plaer princesa, si voleu jo podria ensenyar-li el món exterior.

-Faríeu això per mi?

-És clar que sí, majestat.

I així el cavaller i la princesa van viatjar per tot el regne d'Aragó, vivint aventures i sent lliures.

El misteri de la torre

Fa molt de temps, quan jo devia tenir uns catorze anys, em van explicar una història: en una població del Baix Gaià havia passat una desgràcia. No sabia del cert si el que m'explicaven era de debò, ja que era increïble.

En Jordi, un nen que va viure a Roda de Berà farà uns cent anys, era un nen molt apassionat per la lectura. Llegia, llegia i mai no parava de llegir. Ara pensareu: quin problema pot tenir un nen tranquil a qui li agrada llegir?

Doncs algun problema havia de tenir, ja que el 28 de març de 1914 el van trobar mort. Quin greu, era molt jove! Llençat per les escales d'una torre, el va trobar la seva mare decapitat. Diuen que ella va morir de depressió.

Es va dur a terme una investigació, i ningú va sortir culpable. Però la llegenda diu que l'assassí va ser el seu germà, ja que en aquella època la gent passava molta gana, i va pensar que si el matava tindria més menjar i va cometre el crim.

El va assassinar a les escales de la torre perquè era allí on sempre llegia. Diuen que el germà se'n va anar a viure a Amèrica del Sud per escapar de la justícia.

Ara ve l'interessant: segons la gent del poble, si tu durant el mes de març visites Roda de Berà, passaràs un fred terrible, i si entres a la torre on va morir el pobre Jordi, per les escales on va morir el lector, sentiràs uns udols.

Jo no sé fins a quin punt això és cert, però la setmana que ve aniré a passar uns dies al poble, així que ja ho comprovaré.

Dues setmanes més tard

Avui he tornat de Roda de Berà, un poble ple d'encant. Cal dir que jo mai he cregut gaire en fantasmes o llegendes d'aquest tipus.

És ben cert que feia fred alguns dies, però el primer dia que vaig ser-hi va ser un dia magnífic.

Respecte a la llegenda de la torre...

Dijous vaig començar a pujar les escales, i vaig sentir un so. Com si una persona es lamentés. Estava realment estranyat, no m'esperava que fos cert en absolut. Vaig investigar els voltants, i investigant, investigant...

Vaig trobar un altaveu! Es veu que la gent del poble escampava la llegenda per tenir més visitants. Visitar aquesta famosa torre valia cinc euros, és clar, tothom vol comprovar si de veritat se senten plors.

Vaig començar a riure, però com que el poble m'havia agradat i la gent m'havia semblat molt agradable vaig prendre una decisió: jo també estendria la llegenda de la torre. És més: a partir d'allí vaig decidir que tornaria a Roda de Berà, un poble que em va agradar molt. Per cert, tenen una torre molt bonica, que forma part d'una llegenda.

14 anys

Aquells ulls de color maragda

Recordo com si fos ahir la noia dels cabells negres. Era la noia més bonica que havia vist mai. Vaig veure-la per primer cop a la universitat del Baix Gaià, quan just feia una setmana que havia marxat de Barcelona i m'havia instal·lat, com a intern, a la universitat, per estudiar medicina.

La vaig trobar per primer cop a una de les sales de lectura de la universitat, mentre estudiava per a un dels primers exàmens del curs. Ella estava asseguda en una butaca, i em mirava amb els seus ulls color maragda plens de curiositat.

- Què estudies?- va preguntar

-Ehh...sí, per a un examen- vaig dir nerviós i en un to patètic.

En aquell moment se li va escapar un petit somriure que es va acabant transformant en una rialla que va anar en augment fins que un altre noi li va dir que callés.

Va estar una estona llegint, sense dir-me res, fins que es va aixecar de la butaca, va deixar-me una nota i va marxar.

En el moment en què la noia va marxar de la sala de lectura, vaig agafar amb ànsia la nota, en la qual posava: "A la cafeteria a les 9:30" .

Vaig agafar ràpidament les coses i vaig anar a l'habitació per canviar-me de roba i arreglar-me.

Eren les nou i vint i encara era a la dutxa. Vaig posar-me el primer que vaig trobar i vaig sortir a tota velocitat de l'habitació, disposat a arribar a temps a la cita.

La universitat era antiga i tenia la forma d'un castell amb quatre grans torres i un gran pati central molt bonic i verd. La cafeteria era una de les poques zones que havia sigut renovada i es trobava a la planta baixa d'una de les torres.

Vaig arribar amb cinc minuts de retard. Ella estava esperant-me a una taula mirant per una de les finestres de la cafeteria, i estava escoltant música amb uns auriculars.

Vaig demanar un cafè i vaig asseure'm davant d'ella. Es deia Clara. Vam estar parlant fins que van tancar la cafeteria, quan devien ser les onze.

Vaig acompanyar-la fins a les escales que portaven a la seva habitació, i després d'un petó la vaig deixar.

Però quan marxava vaig sentir un crit esgarrifós. Vaig anar ràpidament a l'escala, on em vaig trobar a la Clara tirada a l'últim esglaó de les escales, amb un cop al cap i un toll de sang al voltant. Vaig intentar parar l'hemorragia, però de res va servir. Durant el meu inútil intent de salvar-la, una noia va aparèixer i va trucar a la policia.

La setmana següent va ser frenètica: havia d'anar tots els dies a la comissaria a explicar el que havia passat, no vaig poder dormir durant set dies.

La policia va descobrir que la Clara havia comprat a un home una pastilla per ajudar-la a fer un examen, però només va pagar-li la meitat, i el traficant va tornar per recuperar els diners, però com que la Clara no els tenia, la va tirar per les escales.

Tot i que no la vaig conèixer durant gaire temps, i no sabia quasi res d'ella, mai oblidaré els ulls de color maragda que em van embriuar tant.

15 anys

El meu darrer estiu...

Per poder explicar aquesta història m'haig de traslladar al darrer estiu.

La meva família i jo, com era de costum, estiuejàvem tots junts a una casa del Baix Gaià. La tradicional casa familiar t'ajuntes amb els cosins, tiets, tietes i avis durant un estiu. A mi personalment m'agradava molt anar al Baix Gaià. Allà teníem els amics d'estiu i cada any s'hi sumaven un parell d'amics més a la colla.

Una nit estàvem en un descampat perquè havíem organitzat una acampada. De cop i volta va marxar un dels nostres amics, l'Àlex. Havia desaparegut, no teníem ni idea d'on podia ser. Era tot fosc, sort que dúiem lots! Però va començar a ploure i ens vam endinsar en un bosc. Temíem el pitjor però de sobte vam trobar una torre.

Un torre que era medieval, allà al mig del bosc. No vam dubtar en entrar, res dolent podia passar si estàvem junts.

L'interior de la torre era plena d'escales i escales, totes creuades entre si. Vam pujar unes quantes escales i vam trobar una estranya porta. En Miquel, un altre integrant del grup i que li agrada passar por, va obrir la porta i va entrar. Després d'ell vam entrar tots junts.

La porta conduïa a unes escales que canviaven de direcció, és a dir, es movien d'un costat a un altre i tu havies d'agafar la que conduïa a l'única porta d'aquella habitació. I així ho vam fer.

A l'obrir aquella porta ens vam quedar parats. L'habitació estava tota il·luminada cosa que no passava a la resta de les habitacions de la torre. Però la sorpresa va ser quan vam trobar a l'Àlex llegint tranquil·lament, no ho enteníem. En Miquel es va apropar a ell i li va dir que si estava bé i que ja era hora d'anar a casa. Però l'Àlex va respondre que casa seva era la torre i que ens asseiéssim al seu voltant com estava ell.

De sobte va començar a llegir un llibre. La lectura era una llegenda del Baix Gaià i tractava d'uns vampirs del segle XIX. Quan va acabar de llegir el llibre vaig sentir una petita transformació dins del meu cos, però no vaig dir res. Vaig pensar que era perquè la història era de por i em commovia.

D'això ja fa un segle, un segle que sóc un vampir. Des que l'Àlex ens va llegir aquell llibre i jo vaig sentir aquella transformació, sóc vampir. Va ser l'últim estiu que vaig poder viure com una persona normal, anant a la platja, prenent el sol...

El gran somni

A l'Àlex li agradava molt la lectura. Cada dia en arribar a casa seva, es posava a llegir un munt de llibres sobre històries fantàstiques que el portaven a llocs molt llunyans i diferents al nostre.

La seva estona preferida a classe era l'hora de lectura, perquè en aquells quinze minuts desconnectava de tot i s'oblidava de la classe i els seus problemes.

Un dia, va llegir un llibre que parlava sobre una princesa que estava atrapada a la torre d'un castell la qual estava protegida per monstres terribles que no deixaven apropar s'hi ningú. El castell estava rodejat per un riu. Just es va acabar l'hora de lectura i llavors l'Àlex no va poder saber com acabava la història.

Aquella tarda va tenir un munt de deures i l'endemà tenia examen i per això aquella tarda no va poder llegir-lo a casa. Tenia un munt de ganes de saber com acabava.

Aquella nit dormint, va entrar dins del seu somni. Al començament no sabia on era, però poc a poc es va adonar que era dins el llibre que havia llegit aquest matí perquè es trobava a prop d'un castell, i al seu costat hi havia un riu. Llavors l'Àlex va pensar que es trobava al Baix Gaià, que el castell del costat era el d' Altafulla i que el riu que rodejava el castell era el Gaià. Però no hi havia res d'edificis ni infraestructures. Es trobava al Baix Gaià de fa segles.

Tot això ho sabia perquè ell vivia a Roda de Berà i havia passat per allà varies vegades i li sonava les muntanyes, la vegetació i els animals característics d'aquella zona.

Com que era en un somni, era molt poderós i va aconseguir lluitar i guanyar tots els monstres que custodiaven la torre.

Quan ja era dins el castell havia de pujar a la torre, però era molt alta i per arribar a dalt, s'havia de pujar una escala amb dos-cents esglaons.

Quan ja li quedaven pocs esglaons, va veure a la princesa i era la noia que li agradava. Just es va despertar del seu somni i es va adonar que aquells esglaons eren els passos que s'havia de seguir per poder estar amb la seva estimada i que encara no els havia fet tots. Això el va ajudar a veure que havia de fer per aconseguir estar amb ella.

També es va adonar de les zones tan privilegiades que té el Baix Gaià i que és un lloc únic en el món per les seves característiques: té mar, muntanya, vegetació i animals autòctons...

Encara que el somni fos de fa uns segles, va veure on era perquè segueix sent un dels llocs més bonics que existeixen.

14 anys

L'AMISTAT D'ESTIU

Si hagués d'abandonar el lloc on visc i deixar tot el que tinc aquí,estic ben segura que mai deixaria els meus llibres, són els meus amics, ells mai m'abandonen, els llegeixes i et transporten a les seves històries, fan que t'oblidis de totes les coses dolentes i que et diverteixis només llegint-los. Fa 4 anys que visc al Baix Gaià, abans vivia a Viladrau, tenia una casa de fusta gegant, amb un jardí on tenia molts animals. Mai m'havia agradat la lectura, allà em passava els dies al jardí jugant a futbol amb els meus veïns, o amb els meus animals. També cantava sempre amb els meus pares i la meva germana, o jugàvem junts a qualsevol joc.

Un dia ens van dir que aniríem a viure al Baix Gaià, i no volíem. Quan vam començar a viure allà, primer tot semblava estar bé, però trobava molt a faltar la meva casa, el meu jardí, els meus animals, i els meus veïns. Ara vivíem en un pis i amb un gos. Vam començar l'institut, i el primer dia no vaig fer cap amic, pensava que era normal, perquè acabava de començar l'institut i ningú em coneixia. Van anar passant els dies, i no havia fet cap amistat. La meva mare em deia que era culpa meva, perquè no era gaire social. Va arribar el dia del meu aniversari, feia 13 anys. La meva tieta em va regalar un llibre que es deia *Els jocs de la fam*. Em va agradar el nom i sobretot la portada, així que el vaig començar a llegir. No només n'hi havia un, sinó que era una trilogia, i vaig acabar llegint-me els tres. A partir d'aquí vaig començar a llegir tant que ja no m'importava si no tenia amics, perquè tenia els llibres, i encara els tinc; perquè com he dit abans, ells mai t'abandonen. Va arribar l'estiu, i els meus pares em deien que sortís al carrer, que anés a la piscina o que anés a la platja amb ells, però jo no volia. No m'agrada anar a la platja, ni a la piscina, ni sortir al carrer amb algú, perquè no tinc a ningú.

Un dia vaig anar a la biblioteca, i de sobte una nena es va apropar a mi.

-Què llegeixes? Jo m'he comprat aquest llibre, sembla estar bé.

-Segur que sí.

Em va començar a parlar de llibres, i teníem els mateixos gustos, i llavors vam dir d'anar a fer un tomb i seguir parlant.

Em va portar a un parc que mai havia vist. Vam pujar als gronxadors, i em va preguntar sobre mi.

-Què vols que et digui sobre mi?

-Primer el teu nom, que encara no el sé, i després explica'm la teva història, segur que en tens una.

-És veritat, em dic Marina, tinc 15 anys i la meva història comença el dia 6 d'abril del 2000, el dia que vaig néixer. Ens vam haver de traslladar aquí al Baix Gaià, fa 3 anys. Jo vivia a Viladrau i la vida allà era perfecte, però quan vaig arribar aquí va canviar completament, i els llibres es van convertir en els meus millors amics. No m'agrada sortir al carrer, no tinc amics a l'institut, i res, em passo els dies llegint a la meva habitació o dibuixant. I tu?

-Jo em dic Gemma, vaig néixer l'11 de març, visc a Santa Oliva i la meva vida es basa a estudiar i llegir, tampoc tinc gaires amics, però crec que avui he trobat a un amiga.

No li vaig preguntar qui era, perquè vaig pensar que era jo, així que li vaig somriure i li vaig contestar:

-Jo també he conegut avui una amiga.

Ens vam fer molt amigues, vam passar moltes tardes al parc, a la platja, a la piscina, al bosc, a la biblioteca, a la torre del costat de casa... Tot el que no m'agradava fer, com per exemple, anar a la platja, em va acabar agradant, perquè hi anava amb ella. Per fi tenia algú amb qui compartir aquests moments, la meva millor amiga.

Un dia, va haver de marxar, perquè ella no vivia aquí, només venia als estius. Vaig llevar-me a les nou del matí perquè marxava molt d'hora. Vaig baixar les escales corrents i vaig arribar a la casa. Ella estava al cotxe i a punt de marxar.

-Gemma!!

Em va mirar i em va dir adéu amb la mà i jo amb les llàgrimes als ulls li vaig dir:

-Ens tornarem a veure!!

No ho podem evitar...

Va arribar la primavera, i amb ella també va arribar el naixement de la Marina. Era una nena morena com el seu pare, rodoneta, amb els ulls grans com la seva mare, era riallera, tranquil·la i curiosa, tot ho mirava i escoltava. Des de la seva arribada, els pares de la Marina sabien que era la nineta dels seus ulls, i tenien molt clar que havia de ser una nena culta, forta, amb les idees clares, sense preocupacions, que ningú podria fer-li mal ni patiria per culpa de la societat, dels problemes ni per culpa de res.

Els pares de la Marina eren una família tradicional que vivia amb l'àvia en una masia enorme en un poblet del Baix Gaià. El pare de la nena era pagès, treballava les terres de les finques que rodejaven el mas i venia el gènere als comerços de la zona. La mare de la Marina era mestra i, com que coneixia els "nens d'avui en dia", no volia que la seva petita fos igual. Per tant, el naixement de la nena va suposar un gir en les seves vides. El pare es va posar a treballar més que mai perquè a la Marina no li faltés de res i la mare va deixar l'escola, com volia fer des de feia anys, i va decidir dedicar la seva vida a cuidar i educar la seva filla.

L'habitació de la nena estava situada a la torre del mas, a dalt de tot d'una llarga filera d'escalas. La intenció dels pares de la Marina era aïllar-la i allunyar-la de tot allò que pogués mal influenciar-la o fer-li mal, per tant, la nena mai va anar a l'escola. Quina educació podia rebre millor que la que podia donar-li la seva mare? Les escoles estaven plenes de nens malparlats que es passen el dia enganxats a la televisió i els carrers plens de perills, de delinqüents i maleducats. Així que la Marina, ja des de ben petita, estava sent criada en un ambient familiar, amb l'escalfor dels seus pares, les historietes de l'àvia, els llibres ben escollits de la seva mare, rodejada de natura, camps... era un ambient idíl·lic per a una nena que estava creixent i que ho absorbia tot com una esponja.

La vida de la Marina es basava a escoltar música clàssica, tranquil·la, melòdica, etc. en hores i hores de lectura de filòsofs que parlaven de moral i ètica, d'escriptors catalans, poetes, llibres d'història, naturalesa... Pràcticament l'únic contacte que tenia la nena amb l'exterior era el poc que podia veure des de la torre on estava la seva habitació: el mar, l'hort del seu pare, la infinitat de camps de garrofers i oliveres que es perdien a l'horitzó... i l'única relació que tenia amb algú que no fos de la seva família era el poc que podia parlar amb qui s'apropés a la masia buscant espàrrecs, de passeig o de casualitat.

Aparentment la Marina era feliç, tenia una vida perfecta, no li faltava de res, però es passava les nits somiant en què deuriem fer els altres nens, les altres persones, somiava en com seria el que hi havia més enllà de les terres de la família.

Per molt que els pares s'esforcessin a aïllar la Marina en aquella torre al final de les escales entretenant-la amb la lectura, ella preferia sortir a jugar al jardí. Li agradaven les flors, l'olor de llenya mullada dels garrofers quan plovia, volia saber-ne més, viatjar, conèixer gent, tot i que no li desagradava la seva vida, ja que no coneixia res més que això.

Passaven els anys i la Marina es feia gran, cada vegada pensava més a sortir d'allà i a conèixer tot allò que no poguessin ensenyar-li els llibres. Així que els pares de la nena van sentir que havien fracassat en el seu principal objectiu, que era fer-la feliç, que estava fins i tot per damunt d'educar-la com ells creien. Després de molts dies de discussions, de buscar la manera, de pensar, repensar, etc., van decidir que la Marina ja era la nena que ells volien que fos, era una nena culta, bona, educada, sana, sensible, tendra... i pensaven que ja res podria fer-li mal ni fer-la canviar després de tants anys aïllant-la de qualsevol mala influència o perill. Per tant, van arribar a la conclusió que no podrien tenir-la "presa" a la torre tota la vida i que seria millor introduir-la a la societat de mica en mica, protegint-la i advertint-li de tots els possibles perills.

Tot això semblava molt bonic. La teoria era perfecta, però a la pràctica no van tenir en compte coses imprevisibles. Al començament la Marina anava en compte com li havien dit els seus pares, vigilava tot el que feia i es sorprenia amb les petites coses del seu voltant, però a mesura que passava el temps anaven sorgint entrebancs. Es va enamorar d'un rodenc que no li feia ni cas, es va emportar cops fent els castells a Torredembarra, va tenir por de les llegendes de bruixes que s'explicaven sobre el castell d'Altafulla, va conèixer els afectes de l'alcohol en una visita a la cooperativa de Salomó, es va quedar esgotada després de pujar fins a l'ermita de la Pobla de Montornès, va sentir la tristesa en haver d'acomiar-se dels seus amics que estiuejaven a la Riera, va conèixer la ràbia mentre discutia sobre política en una sobretaula..

Encara que la Marina havia patit tot aquest conjunt de desil·lusions, tristesa, decepcions, experiències, cops, etc., aquests són sentiments que formen part de la vida i res ni ningú pot evitar-los, només acceptar-los i superar-los.

16 anys

“Claro de luna”

Tants anys esperant aquest moment i ara no sé què fer. Potser hauria de pensar-m'ho millor i presentar-me l'any que ve. Estic a punt de sortir a l'escenari del teatre més gran de tot Paris, a punt d'ensenyar-li al món el meu talent, tots els anys preparant-me i la meva passió per la dansa. Potser no seré la millor ballarina, ni la que té més tècnica... Però sé que vull aconseguir els meus somnis i si he arribat fins aquí és perquè he lluitat.

Vaig vestida amb el tutú que em va fer la meva àvia quan érem al Baix Gaià, amb les sabatilles de punta que al principi em destrossaven els peus però ara és com si no les portés, i vaig pentinada amb un monyo alt i elegant, com quan feia matins de lectura i em molestava el cabell a la cara.

De sobte, sento por. Por de no estar a l'altura, de no aprofitar aquesta oportunitat única, de no arribar a dalt de tot... Veig la directora de la companyia pujant per l'escala, ve cap aquí. Diu que surto en cinc minuts, que hi ha molta gent i que tinc tot l'escenari per a mi. Ha arribat el moment, sento la gent aplaudint, impacient de veure una simple ballarina de ballet... Innocents. Tot està en silenci i fosc. Comença la música. La directora va escollir aquesta cançó perquè és la meva cançó preferida, “Claro de Luna” de Beethoven. Em feia sentir lliure, amb força i lleugera com una ploma.

Per fi, arriba el moment de sortir. Agafo les rodes amb força i avanço. La llum m'il·lumina la cara i sento com el públic esclata amb una forta exclamació, ningú s'ho esperava. Començo a ballar a sobre de la cadira, fent piruetes i salts adaptats a mi. No existeix ningú, només jo, a sobre de l'escenari, vivint el meu somni des de petita, acariciant l'aire, sentint cada nota, cada respiració... Per acabar, apareix el meu company André amb el vestuari de ballet, i m'agafa pujant-me amb el seus braços per fer el porté més important de la coreografia i jo li regalo al cel el meu millor somriure de satisfacció. Només puc sentir la gent cridant, aplaudint i xiulant.

Vaig néixer amb una malaltia que m'impedia moure les cames. Els meus pares van fer tot el possible per no enfonsar-se, però no van poder. No em deixaven sortir de casa, tenien por que no m'adaptés. Però la meva àvia, sempre havia

confiat amb mi i un dia em va portar a veure ballet al teatre del poble. Quan vaig veure la ballarina principal sobre una torre ballant, sabia que aquell seria el meu objectiu i em vaig apuntar a una escola de dansa.

Per fi, ho havia aconseguit.

15 anys

L'habitació de la torre

Aquesta tarda, quan mirava per la finestra, desitjava sortir d'aquí dins. Ho necessitava, porto tancada en aquesta habitació uns.....cinc mesos? No ho sé gaire bé, m'han tancat sense cap contacte amb l'exterior, sense cap rellotge ni res amb què poder comptar els dies que passen. Ara entenc com es pot sentir en Pitu, el meu ocell que tinc tancat en una gàbia de la meva habitació.

Aquesta habitació de la torre és per a mi com la gàbia del meu ocell al qual tanta estima tinc. I la meva família? Em troben a faltar? Per què no m'han tret d'aquí dins? Tinc la sensació que s'han oblidat de mi. Fa dies que no sento sorolls, estic tancada i a més a més sola. No tinc ningú amb qui parlar o passar l'estona.

Una pobra barcelonina, amb una vida bastant moguda, passava l'any d'aquí cap allà, és clar, els meus pares els caps de setmana i totes les festes volien passar-les al Baix Gaià, on tenim un apartament, i l'ambient és molt més calmat i fresc. Com que hi vaig des de ben petita hi tinc també molts amics. Sóc una noia bastant oberta amb tothom; és per això que no em costa gaire conèixer gent nova, però això m'ha jugat una mala passada.

Aquest estiu vam conèixer uns nois més grans que el meu grup d'amics amb els quals vam quedar uns quants dies per passar la tarda junts. Una tarda van dir d'anar a passejar a un bosc que hi havia a prop del meu apartament. A mi no em feia gaire il·lusió, però com que els meus amics volien anar vaig acabar acceptant. No recordo molt bé com va passar ni qui ni què em van fer, però aquest és el motiu pel qual ara estic aquí tancada. Amb tot el temps lliure que tinc aquí dins he pogut llegir moltíssim. Cada setmana m'arriba un paper dient-me que escrigui el que vull que em portin per passar la setmana, i jo, a banda del menjar, també demano llibres. He trobat una escriptora que m'agrada molt i ara estic llegint un dels seus llibres, també m'ha empès a començar la meva pròpia novel·la. La lectura m'agrada i m'ajuda a evadir-me de tot i ara que ho necessito ho aprofito.

Necessito sortir d'aquí, trobo a faltar la meva família i els meus amics, fins i tot anar a l'escola i el professor de geografia que tant m'odia. Abans, quan tenia

problemes sortia a fer un tomb, però es que aquí estic tancada amb mil i un panys. M'han tornat les ganes de patinar, d'estudiar i de començar a escriure, vaig practicant l'escriptura per poder començar la meva novel·la tan aviat com sigui possible. Tinc calculat que, quan surti d'aquí, en tindrè una de molt bona que podré publicar, però de moment començo així, escrivint com em sento aquí tancada.

Ara sento sorolls, deu ser la persona que cada setmana em porta el que demano. Sento unes passes molt a prop, mai les havia sentit així, sento com puja per l'escala, s'ha obert la porta i diu que m'aixequi, no sé si em trauran d'aquí dins...

16 anys

Amistat

Cap relació pot funcionar si no acceptem les persones com realment són. Com a éssers humans tendim a voler canviar els altres i fer-los a la manera que a nosaltres ens semblen que han de ser.

Tots tenim defectes i virtuts. Molts dels nostres defectes són productes de la influència dels nostres pares, avis, l'educació, i la societat en general, sense oblidar el nostre propi caràcter. Quan una persona confia en nosaltres i ens demostra el seu afecte hem de veure el positiu que hi ha en ella i l'oportunitat d'enriquir-nos aprenent de les seves virtuts i les seves experiències. Però, la gran majoria de les vegades, fem tot el contrari. No acceptem els consells a la primera, som una mica cabuts.

Moltes de les grans amistats s'han format entre persones totalment diferents tant en caràcter com en pensament, fins i tot podem trobar alguna amistat que el seu estatus social sigui també diferent.

És important entendre que tots som diferents i que la veritable amistat consisteix a entendre les nostres diferències i apreciar més els nostres amics, és a dir, respectar-se.

La forma clàssica de demostrar lleialtat cap als nostres amics és: no permetent que altres persones parlin malament d'ells quan no són presents i no es poden defensar. Estar amb els nostres amics o amigues tant en els bons moments com en els dolents. Especialment als moments dolents és quan es valora més l'amistat.

També existeix l'amistat segons qui siguis o quants calerons tens a la butxaca. Això és fàcilment observable entre els artistes de cinema, els esportistes famosos, i altres persones que fan vida pública i guanyen per descomptat molts diners. Quan aquests diners s'acaben o desapareixen per qualsevol motiu, la gran majoria dels seus amics desapareixen. En una veritable amistat no hi ha interès material, l'únic interès que es té és la persona mateixa. Interès per

gaudir junts el positiu de la vida; interès per créixer junts; interès per aprendre junts; interès per gaudir de la companyia dels amics sense importar si són rics o pobres, si et poden donar alguna cosa o no.

Com amics podem sentir empatia i solidaritzar-nos especialment amb el patiment dels que volem de veritat. Els veritables i autèntics amics tenen la capacitat d'entendre i compartir els problemes, els sentiments, les alegries, les emocions en si mateixes, però sense jutjar ningú.

Fa uns anys vaig anar de vacances a un poblet anomenat Ferran, que pertany a la comarca del Baix Gaià. Jo tenia deu anys, l'escola havia acabat, les vacances d'estiu per fi ja havien arribat, i passava uns dies amb els avis. Però no coneixia ningú i passava els dies voltant pel poble. Un dia, vaig trobar una antiga torre de vigilància, mig derruïda, envoltada per un petit bosc. A l'hora del berenar, agafava l'entrepà i el llibre de lectura que em donava l'àvia, i sortia corrents cap a la torre, es convertí en el meu espai secret. Un bon dia, de cop i volta, vaig sentir uns sorolls estranys que pensava que era algun animalet, però no va ser així. Era un noi molt repentinat i molt mudat per estar al bosc. Van començar a parlar, era molt tímid aquest xiquet, però de mica en mica vaig aconseguir que em digués el seu nom, Pau. Fill d'una molt bona casa de la part alta de Barcelona, els seus pares tenien molts diners, multinacionals per tota Europa, cases, un vaixell, terres heretades dels rebesavis.... res a veure amb mi, un noi de poble senzill i sense cap luxe. En Pau era un noi trist, no reia mai. Els seus pares va pensar que el poble li aniria bé. Un dia jugant, va caure d'una escala i es va esgarrinxar tota la cama. El vaig acompanyar a casa seva. La seva mare ens va veure arribar i tota espantada es va posar a cridar i preguntar com havia passat. En Pau es va posar a riure, molt i molt fort. La seva mare no s'ho podia creure, i vam acabar tots rient mentre li curava la ferida.

Des d'aquell estiu, fa ja trenta anys, tenim una gran i veritable amistat.

15 anys

COM SI AQUELLA FOS L'ÚLTIMA VEGADA

I sí, jo era en aquella escala esperant, esperava que passés alguna cosa encara que no sabia ben bé quina exactament. Potser esperava el vespre per aclarir les meves idees sobre la vida perquè, sens dubte, les postes de sol més maques són aquelles que ens fan obrir la ment i ens fan treure conclusions d'on mai abans haguéssim pensat treure-les. Bé, encara que no tingués un motiu concret per disposar d'aquests dubtes, crec que al llarg d'una vida a qualsevol de les set bilions dos centes vint-i-nou milions nou-centes setze mil quaranta-vuit persones que hi ha a la terra se li ha acudit qüestionar-se això. I bé, el vespre arriba, però no arriba sol, arriba acompanyat d'un individu la cara del qual m'és familiar.

Recordava alguna experiència amb ell encara que molt borrosa. Així doncs, el capvespre arribava de la mà d'un vailet d'uns quatre anys, somrient i ple d'energia. Anava sol quan el vaig veure baixar de la torre del poble. Corria com si aquella fos l'última vegada que ho feia, però se'm va acostar i no sé per quin motiu el vaig convidar a seure en aquella vella escala de Creixell. Tot i que jo era d'Altafulla, els meus camins es basaven a recórrer els petits poblets costaners del Baix Gaià. Quan tenia estones lliures per meditar sobre el que em preocupava, agafava la moto i en un instant em trobava en aquella escala vora la platja en front del mar blavós a diferència del cel pintat d'un color ataronjat que relaxava els pensaments. Retrocedim: quan vaig estar al costat d'aquell infant, al moment, em vaig endinsar en un món que em va transmetre aquell somriure innocent que tot just seure em va dedicar. Va ser una sensació molt especial que encara que fos per un instant, mai l'oblidaré. Vaig estar parlant amb ell. La conversa es va iniciar amb un simple comentari que va fer ell: "Què hi fas aquí, senyor?" Sí, una simple pregunta però difícil de contestar, ni tan sols jo ho sabia. Què hi feia allà? Pensar, meditar, reflexionar, rumiar, imaginar...? Sí, tot això; bé, tenim una part de la pregunta resposta, però per què ho feia allò, per quin motiu? Potser per la raó d'una existència, potser la mort dels meus pares, potser aquell nen que vaig deixar de ser i que vaig abandonar en una adolescència difícil? Podria ser sí... Totes aquestes respostes eren dins del meu cervell, però cap d'elles va sortir acompanyada de la meua veu; sinó que van sortir de la veu de la criatura. Ell havia dit tot allò que jo pensava amb una veu inofensiva però a la vegada sincera. Jo no entenia res..., van passar uns pocs segons abans que jo pogués adonar-me que el petit esperava la meua rèplica. Com un pallús vaig contestar-li: "Perdó? Com ho saps tot això? Qui ets?" I el pobre nen, començava a estar un pèl espantat i sí, admeto que vaig ser un poc agressiu en aquell moment, però no patiu que la cosa va acabar bé. De sobte, abans d'aclarir-me els dubtes que s'havien format en un mateix moment em va recitar aquests mots:

"Ara, de primer, no té importància qui sóc, tot i que en el fons em coneixes millor que ningú –vaig fer una ganyota estranyat per aquella informació–.

Començaré dient-te que tots aquests esforços que has fet d'entendre la vida per tu mateix els valoro molt. I que estic molt orgullós de la vida que tens i d'haver-la pogut tirar endavant malgrat tots aquells obstacles que t'has trobat i que algunes vegades t'han fet pensar a abandonar aquesta lluita per arribar fins al final o seguir, siguin quines siguin les circumstàncies. Sempre has escollit aquesta última, i et felicito. No les tenia totes de què un jove com tu, amb 23 anys com ara tens, un amant de la lectura i amb una personalitat ben especial arribés on és ara. I actualment, estic segur i donaria el que fos per veure't d'aquí uns deu anys amb els mateixos ulls que poses mentre t'explico tot això i amb aquest mig somriure que se t'escapa. I no, no entenguis la vida per si mateixa perquè malgrat que la busquis, no trobaràs una resposta estàndard sinó que el que has d'entendre és la teva vida; perquè ets tu qui ha vingut en aquest món i no és tant important trobar la resposta sinó el fet de posar-la en pràctica per ser feliç, fer feliç a la gent que t'envolta i per deixar en aquest món que vivim alguna cosa, encara que sigui un somriure." El nen, mig emocionat, em va agafar la mà i me la va estrènyer amb força, jo, li vaig contestar amb un gràcies mig afònic ja que començava a estar més emocionat que ell. El noi em va seguir parlant mentre em tenia ben agafat: "Si has entès tot el que t'he dit, puc passar a la segona part del que t'he vingut a dir i el que més t' inquieta en aquets moments, Cesc." Vaig saltar de seguida a preguntar-li: "Però, com...?" Ell em va tallar de seguida, em va tranquil·litzar i va seguir: "Cesc, sé que et dius Cesc perquè jo també m'ho dic, però a banda de tenir el nom en comú, tenim alguna cosa més que el nom... tenim una vida en comú." Jo no entenia res. "Com dius? Què vols dir amb això? Quina vida tenim en comú?", cada cop em posava més nerviós. Ell amb molta rapidesa per tenir uns quatre anys, em va contestar: "La nostra, la nostra vida tenim en comú. Sóc tu, sóc aquell petit que quan no hi eren els amics, jugava amb els seus peluixos a pica paret a la plaça del poble, sóc aquell que coneix tots els teus secrets i totes aquelles pors que tens i has tingut. I sóc aquell que sempre ha procurat protegir-te. I aquí ho deixo, jo ja t'he dit tot el que t'havia de dir..." Va agafar i el molt senyoret va marxar pel mateix carreró que donava directe a la torre del poble, tal i per on havia vingut. Jo, em vaig quedar amb una sensació estranya però reconfortant, encara que no entengués massa perquè... La primera conclusió que vaig treure aquell 16 de març va ser que havia d'aprofitar les petites coses com la que m'acabava de passar i aprofitar totes aquelles paraules que em van arribar al cor i més enllà. En aquell precís instant, sense pensar-hi massa vaig començar a córrer per la platja que tenia davant dels meus ulls una mica emocionats encara. I sí, vaig córrer com si aquella fos l'última vegada que ho feia.

16 anys

El cofre

Tot va passar com us ho explico. Aquell matí vaig anar a visitar a una amiga a la zona més meridional del Baix Gaià. En arribar em va dir que s'anava a retardar, així que vaig entrar a la biblioteca del poble i em vaig posar a mirar llibres. Em va cridar l'atenció un de molt vell, el vaig agafar i vaig començar a passar les seves pàgines enganxades, tenia pols, estava en un català antic. De cop i volta em trobo amb dues pàgines enganxades i em vaig asseure per intentar separar-les amb molt de compte.

Segons manipulava el llibre, un canonet metàl·lic en va caure del lloc del llibre. Va fer un soroll feble en colpejar la taula. Vaig mirar a tots costats abans de tocar-lo. Vaig veure que estava tapat amb un tap de rosca, en descargolar-lo i abocar-lo, va sortir un paper enrotllat del seu interior. S'hi podien veure uns números agrupats en diferents línies.

2, 12, 23

30, 8, 33

56, 5, 17

60, 7, 13

71, 2, 14

99, 5, 1

No tenia ni idea del que podrien ser aquests números, però havia d'estar relacionat amb el llibre. Me'n vaig anar a la pàgina 2 i a la 12 i a la 22, però no trobava un sentit, no podia ser d'aquesta manera. Després vaig tenir una idea, me'n vaig anar a la pàgina 2 i vaig anar baixant el dit fins a la línia 12 del text, i vaig començar la lectura d'aquella línia. Al moment vaig contenir l'alè, ja que em va sorgir comptar 22 caràcters. Em vaig aixecar i vaig sol·licitar un boli i un paper. Vaig ignorar el WhatsApp de la meua amiga i vaig escriure els primers 22 caràcters.

"Al sud d'aquesta localitat"

Me'n vaig anar a la pàgina 30, línia 8 i vaig escriure a continuació els 44 caràcters següents.

"Sota la torre de ponent la pedra de lluna"

Vaig anar a la següent pàgina, d'aquesta manera vaig poder al final llegir el text que es va compondre:

"Al sud d'aquesta localitat, sota la torre de ponent, la pedra de lluna trobaràs, amb compte l'agafaràs i l'escala baixaràs."

Al final queda dibuixat un símbol, no sé, era tot molt estrany.

Lavors em vaig recordar de la meva amiga, vaig deixar el pergamí enrotllat al tub, el vaig posar encaixat en el llibre i vaig anar a buscar-la. Li vaig explicar la meva experiència, em va dir que al sud estava el castell derruït i que només li quedaven tres torres.

Fent una passejada de més de deu minuts vam arribar als voltants del castell, vam pujar una prolongada pendent i vam recórrer les muralles buscant, prop de les torres, la pedra de lluna. No vam trobar res, així que vam decidir anar a l'interior.

En una de les torres, a terra cobert per un munt de fulles, un símbol sobresortia d'una de les pedres, era com un quart creixent. Vam netejar la pedra amb molt de cura i vam veure que era un bloc de 90x90 centímetres amb símbol de la lluna a sobre. Vaig agafar el símbol i vaig tractar d'empènyer cap avall i tirar amunt, però no vaig aconseguir res. Vaig provar al contrari i es va començar a moure amb dificultat. Vaig buidar sobre de la marca la meva llauna de Red Bull per tractar de netejar la sorra que m'impedia moure-la bé i vaig fer l'esforç de girar la lluna.

Al cap de poca estona la marca va girar 180 graus i vaig observar que s'introduïa cap endavant si la pressionava, així que, decidida, vaig trepitjar la pedra de lluna. Es va sentir un grinyol, seguit d'una espècie d'estossec, i la pedra es va enfonsar cap a un costat, deixant veure una escala. Vaig treure el cap i vaig mirar la meva amiga amb cara de sorpresa. Vaig baixar a poc a poc per les escales il·luminant amb la llanterna del mòbil i, en arribar el penúltim escaló, em vaig aturar, vaig enfocar al terra. Al fons, en un buit a la paret, hi havia un cofre de metall que després vaig saber que era de plata. En el fermall del cofre hi havia el símbol. El vaig obrir amb cura i vaig trobar una corona, tipus diadema de dona.

Vaig aixecar la corona, era circular però oberta i tenia la majestuositat d'una corona reial de dona. Vam treure el cofre a la llum del sol i vaig obrir el paper on vaig poder llegir.

"Aquí et deixo la meva corona estimada meva, per si en una altra vida teva l'aconsegueixes trobar, llavors junts tornarem a estar."

A sota hi havia una signatura i un any: 1822.

Vam baixar camí del poble, quan un noi es va acostar, em va mirar als ulls i el bell blau del migdia es reflectia en ells. Era molt maco.

-Ens coneixem? -em va preguntar.

I aquí comença una història d'amor, que potser us expliqui en una altra ocasió. Doncs gràcies a una corona vaig trobar el meu amor.

16 anys